

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

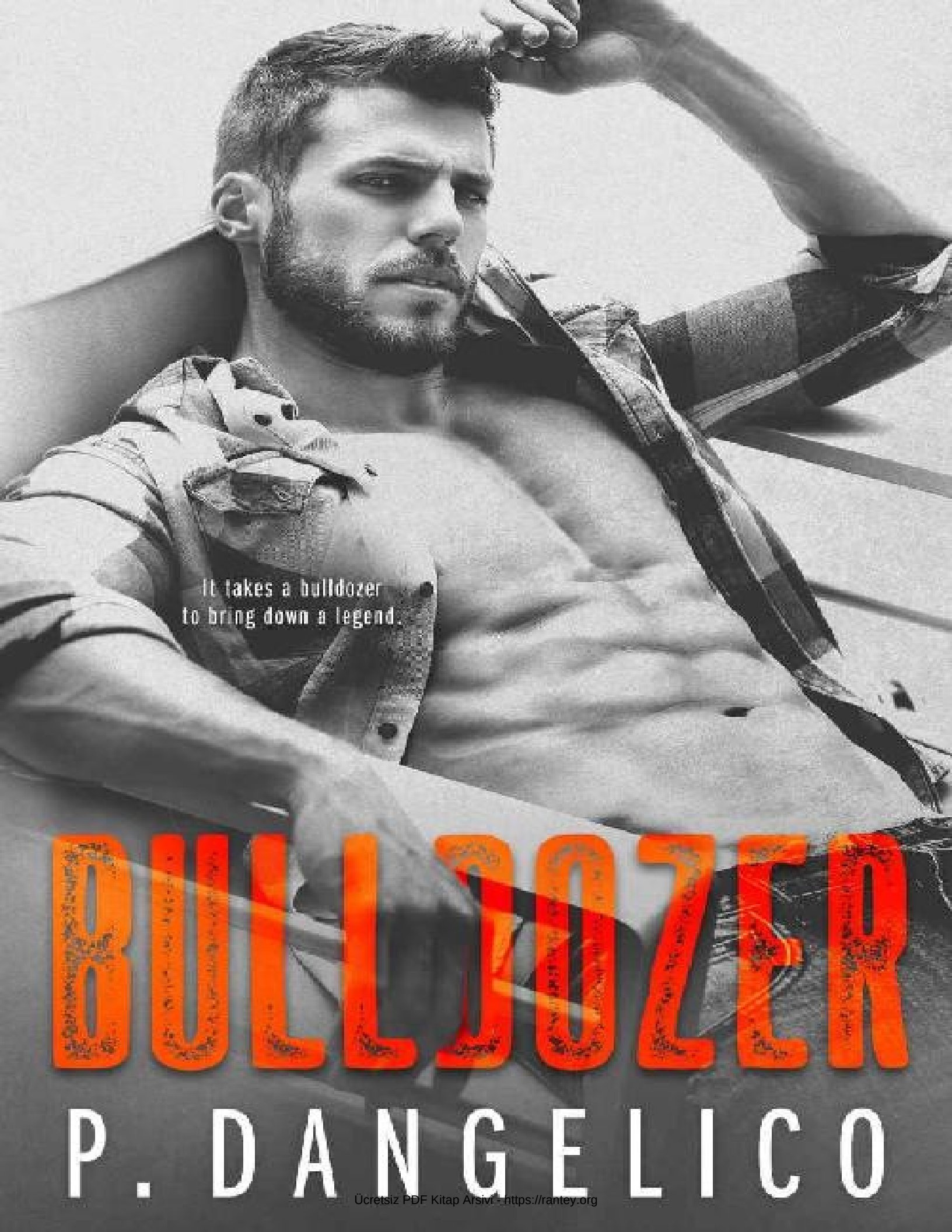
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It takes a bulldozer
to bring down a legend.

BULLDOZER

P. DANGELICO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BULLDOZER

Sevmek Zor

P. DANGELICO

Telif Hakkı © 2018 P. Dangelico

978-0-692-18243-7

Buldozer (Sevmesi Zor Serisi)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber, Najla Qamber Designs

Fotoğrafçı: Wander Aguiar, WANDER AGUIAR :: FOTOĞRAFÇILIK

Düzeltilen: Judy's Proofreading

[Posta Listesi--İndirimler ve Yeni Yayın Uyarıları Sadece](#)

[Spotify Çalma Listesi](#)

www.pdangelico.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca P. Dangelico Bölüm

1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11 Bölüm

12 Bölüm 13

Bölüm 14 Bölüm

15 Bölüm 16

Bölüm 17 Bölüm

18 Bölüm 19

Bölüm 20 Bölüm

21 Bölüm 22

Bölüm 23 Bölüm

24 Bölüm 25

Bölüm 26 Bölüm

27 Bölüm 28

Sonsöz

Epilog 2

Teşekkür Balyoz

Yazar Hakkında

P. DANGELICO TARAFINDAN DA

Romantik Gerilim

Bir Milyon Farklı Yol (The Horn Duet Kitap 1)

Seni Kaybetmenin Milyonlarca Farklı Yolu (The Horn Duet Kitap 2)

Çağdaş Romantik

Yıkım Topu (Sevmesi Zor #1) Balyoz

(Sevmesi Zor #2)

Bebek Yapıcı (It Takes Two #1)

Tiebreaker (It Takes Two #2)

BİRİNCİ BÖLÜM

I Uzun zaman önce Hayat'ın önüne çok fazla iz koymamayı, onun kendi akli olan kararsız bir sürük olduğunu ve hangi yöne gideceğim konusunda söz sahibi olmayı sevdiğini öğrendim. Bu bana şunu öğretti. her şeye hazırlıklı olmak için...ya da ben öyle sanıyordum.

Ford Explorer'ımın arka koltuğundaki on yaşındaki huysuz çocuk "Ama ben onunla gitmek istemiyorum," diye ısrar ediyor. "O peynir toe."

Bunu daha önce duymamıştım. Biraz iğrenç ama yaratıcılığı için ona puan vereceğim.

"Pardon? Az önce babana peynir mi dedin?" Gözlerimi kısarak güneş ışığına bakıyorum, dikiz aynasından oğluma bakıyorum ve Sam'in ona Xbox'ı kapatma zamanının geldiğini söylediğimde takındığı aynı inatçı ifadeyle bana baktığını görüyorum.

Büyük gri gözler, miyopluğu nedeniyle takmak zorunda olduğu yeni gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Benim gözlerim değil, benimkiler koyu mavi. Onları az önce peynir toe dediği babasından almış. Benden miras aldığı tek şey, o yaştaki bir çocuk için absürt derecede uzun boyu ve utangaçlığı. Yine de o gri gözler bana kavgaya hazır olduğunu söylüyor.

"Bir bok söyleyemeyeceğimi söylemiştin," diye ekliyor kayıtsızca.

Güzel. Ellerim direksiyonda sıklaşıyor ve bakışlarım önümdeki yola dönüyor. Trafik dikkat çekici bir şekilde

Bu güneşli Cumartesi günü, Haziran ortası için bile hafif. İş ortağım ve en iyi arkadaşım Devya Axelrod ile birlikte sahibi olduğum yoga stüdyosu The Bend'in uydu lokasyonunu açacağım yaz için East Hampton, NY sahil topluluğuna gidiyoruz. Temmuz sonuna kadar ek binayı çalışır hale getirmek benim görevim ve bu yeni girişim için ne kadar heyecanlıysam, aynı zamanda bağırsakları parçalayan bir gerginlik içindeyim çünkü başarısız olursam, karşılayamayacağımız büyük bir mali darbe alacağız.

Büyümeniz gerektiğini söylediler. Böylesine rekabetçi bir piyasada ayakta kalmanın yolu büyümekten geçiyor, diye ısrar ettiler. Eğer işimizdeki büyüme ve genişleme benim kaygılarıma yakın olursa, iyi olacağız.

"Bu doğru, yapamazsın." Bu kez arkama baktığımda onu boş gözlerle arka koltuğun yolcu camından dışarı bakarken buluyorum. "Tatlım, o gözlükler basketbol oynamak için. Neden diğer gözlüğünü takmıyorsun?"

"Çünkü bunları seviyorum," diye homurdanıyor, dağınık kahverengi saçlarını alnına doğru iterek. "Seninle sahilde kalmak istiyorum. Neden kalamıyorum?"

Onun bu kadar kederli olduğunu duymak içimi suçluluk duygusuyla çalkalıyor, bu duyguyu çok iyi bilirim. Ve eski dostum suçluluk duygusu yüzünden, genellikle ona istediği her şeyi vermek ile ihtiyaç duyduğu ebeveyn olmak arasında denge kuruyorum. Yine de bundan kaçış yok. Bu benim kontrolümün ötesinde.

"Sadece iki hafta," diye hatırlatıyorum ona. "Kaliforniya'da babanla yapacağın onca eğlenceli şeyi bir düşün." Neşeli ses tonum buram buram saçmalık kokuyor ve oğlum bir saçmalık uzmanı olarak bunun kokusunu hemen alıyor.

Gözlerini devirerek somurtuyor. "Kaliforniya'yı sevmiyorum."

"Biz ayrıldığımızda sen iki yaşındaydın. Kaliforniya'yı hatırlamıyorsun." Yemin ederim çocuk yetiştirmek için baro sınavını geçmen gerekiyor.

"Roxy'ye kim bakacak?" Dalgın bir şekilde elini uzatıp köpeğinin koca kafasını okşuyor ve dışarı bakıyor.

Yüzünde derin düşünceli bir ifadeyle pencereye bakıyor - küçük omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan genç bir adam. O yanımda olsa da olmasa da Roxy'ye bakan kişinin ben olduğumu çok iyi biliyor. Arabadaki gerginlikten habersiz olan Roxy, yeni deri araba koltuklarının üzerine mutlu bir şekilde salyalarını akıtıyor. Mükemmel.

Yorumu görmezden gelerek davama devam ediyorum. "Ona baba ya da Ronan diyebilirsiniz. Hatta ona Bay McCabe bile diyebilirsiniz. Ama ona zamirlerle hitap etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Sam yolcu koltuğunun arkasını tekmeliyor. "Ya da ayak peyniri," diye irkiliyorum.

"Her neyse."

Evet, yine aynı şey. Yeni normal haline gelen her neyse, son zamanlarda yaptığımız her tartışmaya verdiği cevap. Yine de onu düzeltecek cesareti kendimde bulamıyorum. Benim berbat ebeveynlik becerilerimin sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı. Bana kalırsa, şikayet etmeye hakkı var.

Ronan, altı ay önce babası beklenmedik bir şekilde hayatımıza geri döndüğünde ona zorla kabul ettirilen sanal bir yabancı. "Baba" terimini gevşek bir şekilde kullanıyorum çünkü yedi yıldır onu hiç görmedik, kendi hayatını yaşamakla çok meşguldü. Bizi nerede bulacağını biliyordu. Sadece bulmamayı tercih etti.

Ne olursa olsun, Ronan oğluyla vakit geçirmekte ısrar ediyor ve beni mahkemeye vermesini kesinlikle istemiyorum. İşbirliği yapmazsam bunu yapacağını ima etti.

"Beni onunla konuşturamazsın," diye mırıldandı Sam. "Cal Amca da onlarla kalabileceğimi söyledi." Koltuğun arkasını tekrar tekmeliyor. Saatte kırk mil hızla gitmiyor olsaydım, şu anda kafamı direksiyona vuruyor olurum.

Hayatta payıma düşen hataları yaptım. Tamam, payıma düşenden fazlasını yaptım ama üç yıl önce her şeyi tersine çevirdim ve kendimi toparladım. Şu anki durumum için geçmişimi suçlamayı bırakmanın zamanının geldiğine karar verdim.

en ufak bir umut verici görünmüyordu. Ciddi değişiklikler yapılması gerekiyordu ve ben bu işi yapmaya hazırdım.

Öncelikle içkiyi bırakmam gerekiyordu. Ben bunu yapmakla meşgulken en büyük kardeşim Calvin devreye girdi ve hayatı boyunca yaptığı bir şeyi yaptı. O ve o sırada yanında çalışan eşi Camilla, Sam'le ilgilendiler. Gerçekten zor bir durumu onun için katlanılabilir hale getirdiler ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım. Ne yazık ki çok zeki oğlum ne zaman istediğini elde edemese onları bana karşı kullanmayı öğrendi.

"Baban seni gerçekten tanımak istiyor," diye devam ediyorum, sadece olumlu hislerle. Pozitif kalmalıyım. "Lütfen ona bir şans verir misin?"

"Cam onlarla kalabileceğimi söyledi."

"Camilla yeni bebek kuzeninle meşgul ve lütfen koltuğu tekmelemeyi bırak. Bebek gece boyunca uyumaya başladığında ziyarete gidebilirsin. Sammy, bana bakar mısın?" İsteksizce, söyleneni yapıyor. "Aradığında lütfen söyleyeceklerini dinlemeye çalışır mısın?"

"Her neyse." Bir kolunu Roxy'ye doluyor ve Roxy onun yüzünü yalıyor. "Sanırım Roxy'nin tuvalete gitmesi gerekiyor."

Dikiz aynasında onu sırtıırken buldum. Ve sonra bana çarptı. Nefes alabilmek için arabanın camını açıyorum. Serin Haziran havası yanaklarımı ısıyor. Atlantik'in keskin kokusu ciğerlerimi temizliyor ve sinirlerimi yatıştırıyor. Radyoyu açıyorum. John Mayer ikinci şanslar ve affetme hakkında şarkı söylüyor. Tek umudum parmak peyniriyle dolu olmaması.

NEW YORK'UN YAZ AYLARINDA UĞRAK YERİ OLARAK BİLİNEN Hamptons, Long Island'ın en uç noktasında, New York'un kuzey doğusunda yer alan bir grup küçük kasabadır. Milyon dolarlık evlerin küçük organik tarım çiftliklerine ve aşırı gösterişli evlere sürtünmesi açısından benzersizdir.

lüks mağazalar ve restoranlar, modaaya uygun kafeler ve özel mağazalarla yan yana yer alır.

Main Street ya da Newtown Lane'den aşağıya indiğinizde ultra lüks mağazalar, yüzyılın başında kolonyal döneme ait şirin mağazalar olarak gizlenmişlerdir. Yine de küçük kasaba New England havasının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Bu yerlerden bazılarına girebilmek için siyah bir Amex'e sahip olmanız gerekiyor.

"Geldik," diyorum sesimde çınlayan utanmaz bir sevinçle. O kadar heyecanlıyım ki adeta uçuyorum. Etrafımdaki kartpostallık manzaraya bakarken ağlamak istiyorum. Ve nimetlerimi saymak. Jacksonville, Florida'nın dışında büyüdüğüm karavan parkı buradan çok uzakta.

Calvin ilk turda ikinci sıradan NFL'e seçildiğinde, bu hepimizin hayatını değiştirdi. Hepimiz derken sekizimizi de kastediyorum. Yedi erkek kardeşim var, bu da tatilleri ilginç kılıyor.

Ana caddeye doğru ilerlerken, kasaba sınırlarını gösteren bir tabelanın yanından geçiyoruz. "Bakın! 1684 yılında kurulmuş. Ne kadar şirin değil mi?" Hadi iyimserlik. Bugünlerde iyimserlikten yanayım.

Sam oynadığı video oyunundan başını kaldırıp pencereden dışarı bakıyor ve omuz silkiyor. O da benim kadar etkilenmiş görünmüyor. Yine de uykularında sürekli karate yapan iki küçük çocukla ikiz köpük yatağı paylaşmak zorunda kalmadı.

"Tuhaf davranıyorsun."

On yaşında bir çocuk benimle dalga geçiyor. "Olumlu olmaya çalışabilir miyiz? Biz derken seni kastediyorum. Yaz mevsimindeyiz. Sahildeyiz. Eğlenmeye odaklanalım lütfen."

"Her neyse."

Kısa bir süre sonra, arabamla araba yolundan ilerlerken kardeşimin evi yavaşça karşıma çıkıyor. Şaşkın şaşkın bakarken yüzümün büyük bir kısmını aptalca bir gülümseme kaplıyor. Camilla'nın bana gönderdiği iki katlı evin resimleri evin hakkını vermiyor. Nantucket tarzı doğal ahşap kiremitli dış cephe, parlak beyaz panjurlar ve aynı derecede

Parlak beyaz ön kapı. Yeşil alan kadar bakımlı bir çimenlik, tembel hafta sonlarını kitap okuyarak geçirmek için mükemmel bir sundurma ile buluşuyor. Tüm bunların yanı sıra geniş, bomboş bir kumsal da arka planı oluşturuyor.

Ben aşık oldum.

Hiç evim olmadı. Gerçek anlamda değil. Yaşadığım, kaldığım pek çok yer oldu. Ama asla bir evim olmadı. On yedi yaşında Florida'dan ayrıldığımdan beri, insanın aklını başından alan zenginlik manzaraları gördüm. Yine de bu ev-mavi ve mor tonlarında patlayan, başıboş, büyümüş ortanca çalılarıyla çerçevelenmiş, hafif yıpranmış hissi veren bu ev- rüyalarımın fırlamış gibi. Sadece onu görmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, düğümlemiş kalp kaslarımı gevşetiyor.

Calvin evi geçen yıl satın aldı ancak Camilla'nın beklenenden erken doğuma girmesi nedeniyle burada fazla zaman geçiremediler. Bu da benim ve Sam'in işine geliyor çünkü ben The Little Bend'i işletmeye açana kadar yazın kalacak bir yere ihtiyacımız var ve burada kiralar çok pahalı olduğu için bu benim için gerçek bir sorun haline geldi.

Explorer'ı park eder etmez, Sam ve Roxy dışarı atladılar. İkincisi her zamanki gibi havalanıyor. "Roxy Shaw! Rocks That Socks, buraya gel!"

Lanet köpek. Onu ne kadar sevsem de, bana hiç saygı duymayan bir başka köpek. Hiç şaşmadan doğrudan tertemiz çimenlerin ortasına gidiyor, çömelirken bana bakıyor ve kocaman, dumanı tüten bir sığış yapıyor. Hayatımın hikayesi--her şey her zaman boktan başlar. İyi haber ise genellikle daha iyi olur...genellikle.

"Sam, git köpeğini getir."

Bir köpek sahiplenmeyi kabul ettiğimde oğlum kakayı toplamaya yardım edeceğine söz vermiş olsa da, bunu temizleyecek olanın ben olacağımı adım gibi biliyorum. Sam Roxy'yi almaya giderken ben de ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Bir dakika sonra çocuk ve köpek de peşimden geldi.

Bej, mavi ve fildişinin huzur veren tonlarında dekore edilmiş iç mekân da en az dışarısı kadar göz alıcı. Etrafıma bakarken rahat bir nefes alıyorum. Bu ev konfor çığlıkları atıyor. Biz Shaw'lar ölçeğin XXL tarafında inşa edildik, bu yüzden bu evdeki her şey büyük boy. Kanepelerden sehpaye ve bütün bir duvarı kaplayan eğlence merkezine kadar. Etrafta değerli hiçbir şey yok. Kolayca değiştirilemeyecek hiçbir şey yok. Büyüyen bir aile için yapılmış bir ev.

Oturma odasına giriyoruz ve bakışlarım yerde duran parlak nesneye takılınca parmak arası terliklerim sert bir şekilde duruyor. Boş bir bira kutusu. Boş bira kutusu mu?

"İĞrenç," diyor Sam. Ben de aynen öyle düşünmüştüm.

Etrafıma bakıyorum ve daha yakından incelediğimde oturma odasının dağınık olduğunu fark ediyorum. Boş pizza kutuları sehpanın üzerine yığılmış. Kanepe yastıkları etrafa saçılmış. Daha fazla bira kutusu ağartılmış meşe zemini kirletiyor.

Yanlarında bir çift siyah boxer külot var. Bir ift boxer külotu... Ne??

Bu bir öğrenci partisinden sonrasına benziyor. Ya da bir ev istilasısı. Ya da muhtemelen bir işgalci. Bunların hiçbirini iyi seçenekler değil.

Buna verdiğim iĞdüselsel tepki, daha önce hiç yaşamadığım türden, ani bir tepki. Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sam kıkırdıyor, belli belirsiz fark ediyorum. Uzaklardan geliyor, kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyuluyor.

Size şu kadarını söyleyeyim, gülmüyorum. Gülmüyorum çünkü soğuk ve nemli terler dökmekle çok meşgulüm. Tek kelime etmeden ve ses çıkarmadan oğlumu arkama çekiyor, köpeğimi tasmaından tutuyorum ve sessizce ön kapıdan ıkıyorum.

Garaj yoluna geri döndüğümüzde sesimi buluyorum. "Arabaya git, kapıları kilitle ve 911'i aramak için benim telefonumu kullan. Onlara 15 Newhope Lane'de bir haneye tecavüz soygunu olduğunu söyle." Yeterince hızlı hareket etmeyince ayağımı yere vurup "Bunu yapacağına güvenebilir miyim?" diye bağırıyorum.

"Ben aptal değilim," diye karşılık veriyor.

Onu düzeltmek için zamanım yok, durumun ciddiyetini anlatmak için gözümün içine bakarak arabayı gösteriyorum. "Yap şunu ve sakın o arabadan çıkayım deme."

"Ne yapacaksın?" Ona ulaşmış olmalıyım çünkü sert adam rolünü bıraktı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Roxy'yi içeri götürüp burada hâlâ biri var mı diye bakacağım. Bunu yapanın çoktan gittiğinden eminim Sammy, ama kontrol etmem gerek."

Arabaya doğru koşmadan önce bana son bir kez şüpheyle bakıyor. Derin bir nefes alarak, evden ayrıldığımda Cal'ın bana ilk biber gazını verdiği günden beri anahtarlığımdan eksik etmediğim biber gazı kutum ve vahşi görünümlü siyah pitbull srtğmle içeri giriyorum.

Fuaye temiz, sessizlik hem sağır edici hem de güven verici. Burada biri varsa mutlaka ses çıkarır, değil mi? Evet, tamam. En azından kendime böyle söylüyorum.

Sırada oturma odası var. İçimde büyüyen korkuyu bastırmaya çalışarak sessizce ilerliyorum. Ne enkaz ama. Neyse ki boş bir enkaz.

Roxy beni mutfağa doğru çekmeye başlıyor, tırnakları çılgınca zemini tırmalıyor ve içimdeki korku artıyor. Bu muhtemelen iyiye işaret değil, ama ben pozitif olmaya çalışıyorum. Akıl akıldan üstündür falan.

Kalbim göğüs kemiğime iki kez çarparken bacaklarım salyangoz hızında hareket ediyor. Tüm vücut ağırlığıyla tasmaşına yaslanırken boğulur gibi bir ses çıkaran Roxy için yeterince hızlı değil. Kısa bir an için onu bırakmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bulduğu kişinin ona zarar verebileceği korkusu beni durduruyor. Roxy yaşayan bir çelişki, korkunç görünümlü bir köpek bedenine sıkışmış bir kova sevgi. Biri ona zarar vermeye kalksa ne yapacağını bilemez.

Kpeğimin ağır nefes alıp verişi ve kulaklarımdaki kan hücumu dışında ev ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bu sırada

Mutfağın eşiğinde nefesimi tutarak başımı içeri uzatıyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Muhtemelen çoktan gitmişlerdir, diyorum kendime. Bu da bana içeriye tam bir adım atma cesareti veriyor.

Ve sonra donup kalıyorum, kalbim dörtmala koşarken tüm vücudum buz kütlesine dönüşüyor. Çünkü tam karşımda, sırtı bana dönük, dağ gibi bir adam açık buzdolabının önünde duruyor.

Ve o çıplak.

Başını yana eğdi ve elinde birayla döndü. Beni görünce o da donakalıyor. Gözlerim, görmezden gelinmesi imkânsız olan fasulye ve barbunyalarından kafasına kayıyor. Gözlerini kapatan pembe çerçeveli, kalp şeklinde, aynalı güneş gözlükleri ve küçük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış sarı saçlarıyla bile yüzü belli belirsiz tanıdık geliyor.

Onu tanıyor muyum? Nasıl tanıyabilirim?

Aklımın bir köşesinde gizlenen, yüzünü daha önce gördüğüme dair garip hisle mantığım tartışıyor.

"Kıpırdama pislik, yoksa köpeğimi bırakırım." Ona ciddi olduğumu göstermek için biber gazı kutusunu havaya kaldırdım.

Roxy havlamaya başlıyor, havlıyor, havlıyor. Saniyeler içinde havlama sızlanmaya dönüşüyor. Sanki bu sürüngene merhaba demek için sabırsızlanıyor.

Güneş gözlükleriyle kaplı gözleri Roxy'ye kayıyor ve Tanrı'nın benden nefret ettiğinin kanıtı olarak pitbullum sırt üstü düşüyor, pembe memeleri havaya kalkıyor ve kuyruğunu öyle sert ve hızlı sallıyor ki bilek kemiğime battığını hissedebiliyorum.

Çıplak dev güneş gözlüklerini kaldırıp başının üstüne koyuyor ve keskin mavi gözlerini bana dikeyyor.

Uh-oh, bu iyi değil.

"Kımıldamayın! Polis yolda!" Onu uyarmak için biber gazını ona doğru salladım.

"Ellerini göreyim," diye emrediyor sağımdan bir erkek sesi. Başımı çevirdiğimde iki polis memurunun kapıya yığıldığını görüyorum; biri kadın biri erkek, silahlarını çekmişler.

Şükürler olsun. Dakikalar sonra ilk derin nefesimi alıyorum, adrenalın patlaması bir anda yok olurken dizlerim altımda sıvıya dönüşüyor.

Davetsiz misafir akıllıca ellerini kaldırırken içimi bir déjà vu hissi kaplıyor. Yüzündeki bir şey hafızamı tırmalamaya devam ediyor.

"Grant Hendricks mi?" diye soruyor erkek polis memuru, ses tonunda şaşkınlık ve eğlence ifade eden bir tuhaflık var.

"Mmm," diye homurdanıyor çıplak olan.

Polisin yüzü aydınlanır. Silahını kılıfına sokar. "Mena, bu adam bir efsane."

Mena da silahını kılıfına sokar. "Bir bok yok mu?" Mena'nın adamın belinin güneyine bakması dışında. "Nedenini anlayabiliyorum."

Gag. Araya girme zamanı. "Merhaba? Bu romantik ilişkiyi bölmekten nefret ediyorum ama bu adam izinsiz giriyor. O bir işgalci. Kardeşimin evine girdi ve evi dağıttı!" İkisi de suçluya gülümsediği için yüksek sesle altını çizme ihtiyacı hissediyorum.

"Hanımefendi, bu bir işgalci değil. Grant Hendricks, Titans organizasyonunun tarihindeki en madalyalı oyuncudur."

Kahretsin. Kardeşimin takım arkadaşı.

İKİNCİ BÖLÜM

I İçki içmeyeli 905 gün oldu ve şu anda dakikaları sayıyorum. Canım çektiği için değil.

Birincisi, ben değilim. Bağımlılığım duygusal bir koltuk değneğiydi ve onlarla başa çıkmanın çok daha sağlıklı yollarını öğrendim. Çünkü kilometre taşları ne kadar ilerlediğimi, ne kadar çok çalıştığımı, ne kadar cesur ve kararlı olduğumu gösteriyor.

Gurur duyduğum pek bir şey yok - Sam'i ben bile sahiplenemiyorum; o iyi bir çocuk olarak doğdu - ama bundan gurur duyuyorum. Arada sırada, böyle anlarda eski dostlarım Mister Grey Goose ve Sir Belvedere'i arayıp onları kirli bir üçlü sekse davet etmek istesem de.

"Evinizde yaşayan çok iri bir adam var ve çok huysuz," diye tıslıyorum cep telefonuma, bir yandan daireler çizerek yürürken, bir yandan da garaj yolunda bir çörek yiyorum. Küfür ağzımdan çıktığı anda yakınlarda küçük kulaklar var mı diye etrafıma bakıyorum. Neyse ki oğlumu ve köpeğini verandadaki salıncakta otururken buluyorum.

Yengem, "Kardeşin o kadar da kötü değil," diye cevap veriyor.

"Kutsal karga, Cal'dan bahsetmiyorum. Onun bir takım arkadaşının sahil evinde kaldığını biliyor muydun?"

Büyük sarışının aslında izinsiz girmediğini anladıktan sonra dışarı çıkıp kardeşimin karısını aradım çünkü kardeşim telefonuna hiç cevap vermez. O bir-

doğuştan tatlı ve dışa dönük. Artık evli olduğu için tüm aile iletişimi onun üzerinden yürütülüyor.

"Bir takım arkadaşı mı? Hangisi?"

Calvin hiçbir zaman Bay Popüler olmadı. Ne aile içinde ne de New York Titans'ın oyun kurucusu olarak milyonlarca hayranı arasında. Bu yüzden takım arkadaşlarından birinin onun evinde kaldığını duyunca şok oldum. "Greg Henderson. Evinde çıplak dolaşıyor."

Baldızım kıkırdıyor. "Bekle, kim? Çıplak mı? Ne demek çıplak?"

Çıplak demek hafif kalır; kilometrelerce uzunlukta bronzlaşmış et sergileniyordu. Hiç tanımadığım birinin görmek isteyeceğimden çok daha fazlası.

"Mutfağa girdiğimde onu bir alakarga kuşu kadar çıplak buldum, taktığı çocuk güneş gözlükleri hariç. Küçük kız gözlükleri, Camilla. Küçük kalpler. Ding-dong'u neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu ve gözlerinin üzerinde küçük pembe kalpler vardı! Bu sana iyi geliyor mu?"

Hikayeyi anlattıkça, bana bakışını hatırladıkça daha da heyecanlanıyorum. Polis memurları imza falan alırken, Henderson sanki çıplak bulunan ve evi yağmalayan benmişim gibi burnunun ucuyla bana bakmaya devam etti.

Telefondan derin bir kahkaha geliyor. "Onun ding-dong? Kimsin sen, DeSantis ninem mi?"

Bu bana hiç komik gelmiyor. "Evinizi dağıtmış," diye ekliyorum, bunun onun tüm dikkatini çekeceğini biliyorum.

"O ne? Şaka yapıyor olsan iyi edersin." Mizah aniden ve dikkat çekici bir şekilde hiçbir yerde bulunmaz oldu.

"Ortalık darmadağın. Bir şey kırdığını sanmıyorum ama sanki bir kardeşlik partisi vermiş gibi görünüyor."

"Kahretsin," diye sessizce homurdanıyor. "Bekle, kardeşin az önce içeri girdi." Sonra "Sahil evinde kim kalıyor? Sen mi söyledin? Ne zaman söyledin?... Hayır, söylemedin,

Boo. Hayır, yapmadın." Mırıldanmalar devam ediyor. Bir an sonra, "Mandy--"

"Öyle mi?"

Telefondan ağır bir iç çekiş geliyor. "Kardeşiniz Grant Hendricks'e evde istediği kadar kalabileceğini söyledi. Omurilik ameliyatından sonra iyileşiyor. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum çünkü bana söylenmedi." Sonra da "O zaman kardeşinin karısına söylemiş olmalısın çünkü bana söylemedin."

Bu adamı her gün görme ihtimali midemi bulandırıyor. Bırakın aynı çatı altında olmayı, onunla aynı eyalette bile olmak istemiyorum. Benden neden nefret ettiğini Tanrı bilir ama nefret ettiği çok açık. İncelik onun tarzı değil. Bana sanki işlediğim her günah derime dövme yapılmış gibi bakıyor. Zaten her gün yanımda taşıdığım utanç dolu bir bavul koleksiyonum var, bir de beni yargılama hakkı olmayan bir yabancından almaya ihtiyacım yok.

"İhtiyacı olduğu sürece mi?" İçinde bir canavarın gizlendiği güzel eve bakarken kederle tekrarlıyorum. "Ne kadar süre? Son dakikada buralarda bir yer bulamayacağımı biliyorsun. Her şey aylar öncesinden rezerve edilmiş durumda."

"Bu evde rahatlıkla on kişi kalabilir. Birbirinizden uzak durmanız için fazlasıyla yeterli bir alan. O evin diğer tarafındaki misafir odasında kalabilir."

"Evi sinirli herifle paylaşmak zorunda mıyım?" Onu evden kovması için son bir çabayla sızlanıyorum. Yalvarmanın ötesinde değilim. Gerçekten değilim. "Olumlu hislerimi ciddi mahvedecek."

"Belki de onu kötü bir zamanda yakaladınız. Genelde büyük bir oyuncak ayıdır. "

"Oyuncak ayı mı?" Homurdanıyorum. Sırtında uzanan yontulmuş kas bantlarını, taştan oyulmuş gibi görünen kalçalarını düşünüyorum. Hayır. Bu adam oyuncak ayıdan çok boz ayı gibi. Onda hiçbir şey yok, kelimenin tam anlamıyla yumuşak hiçbir şey yok. "Aynı adamdan bahsettiğimize emin misin?"

"Gerçekten, o zararsız biri. Sam'in yanında onun için endişelenmene gerek yok. Asla yapmayacağımı biliyorsun--"

"Biliyorum," diyerek araya giriyorum. Sonuçta başka bir seçeneğim yok. Bu şehirde en küçük odaların bile fahiş ötesi kirasını karşılayamıyorum, bu yüzden başka bir yer aramaya çalışmanın bile bir faydası yok.

"Mandy?"

"Öyle mi?"

"Güven bana, o iyi adamlardan biri."

Doğru. Camilla bile beni buna inandıramaz. "İdare ederiz," ona verebileceğim tek dürüst yanıt.

Huzur ve sessizlik buraya kadarmış. Bu adam benim tesellim olması gereken şeyi paramparça etti. Öngörülebilir bir gelecek için Sör Gregor Clegane ile yaşamak zorunda kaldım. Yaşasın! Önümüzde eğlenceli zamanlar var.

TELEFONU KAPATTIKTAN SONRA ÖN KAPIYA BAKTIM VE NASIL bunu halletmek için en iyisi. Bayan Parnell'in bana söylediği sözler yankılanıyor, çocukluğumdan kalan tek değerli şey. Daha doğrusu, çocukluğumdan. Benim hiç çocukluğum olmadı. En azından kelimenin gerçek anlamıyla.

Annemle babam kendilerini üç şeye adanmışlardı: içki, birbirleri ve sevişmek. Hangisinin en üst sırada yer aldığından emin değilim ama sonuncusu sekiz çocuk doğurdu, bendeniz de en büyük ikinci çocuğum.

Sadece birkaç kez ayık gördüğüm bir kadının sekiz sağlıklı çocuk doğurması kulağa inanılmaz geliyor ama Suzanne Shaw bunu başardı. Ailem bizi dünyaya getirmenin dışında bizim için pek bir şey yapmadı. Calvin bize bakan kişiydi. O ve Ebony Parnell.

Kendimi bildim bileli Bayan Parnell yandaki karavanda yaşıyordu ve yine kendimi bildim bileli bize yardım ederdi. Neredeyse her gün mama, çocuk bezi, deterjan, süt, yani ihtiyacımız olan her şeyi kapımızın önünde bulurduk. On dört yaşından beri tüm hayatını başkalarının evlerini temizleyerek geçiren Bayan Parnell'in verecek fazla bir şeyi yoktu. Yine de sahip olduğu her şeyi bir teşekkür bile beklemeden bizimle paylaşırdı.

Regl olduğumda koşarak gittiğim, bana ısıtıcı ped getiren ve çay yapan Bayan Parnell'di. Onun kahverengi kösele elleri, ben kanepesinde uyurken saçlarımı tarayan düğümlü parmaklarıydı. İyi bir insan olmak hakkında bildiğim tek şey Bayan Ebony'den öğrendiklerim, kendi çocuğu olmayan yetmiş beş yaşında bir kadın, sekizimize kendi ailemden daha iyi baktı. "Gülümse, Mandy Sue. Bir hanımefendi her zaman gülümser," diyen sesi, ön kapıya bakarken zihnimde yüksek sesle çınlıyor. "Ol Kibar ol, Mandy Sue. Kibar olmak sizi hayatta çok daha ileriye götürür."

Bunu yapabilirim. Tanrı aşkına, biz yetişkiniz. Medeni bir şekilde birlikte yaşayamamamız için hiçbir sebep yok. Hadi iyimserlik!

Tek ihtiyacımız olan bazı temel kurallar koymak. Mesela fıçı bira ve cinsel içerikli yatıya kalmak yok. Ortak yaşam alanında çıplak dolaşmak yok. Bunu söylemeye gerek yok ama ne yazık ki bu durumda söylenmesi gerekiyor.

Bunu aklımda tutarak yüzüme hiç de hissetmediğim bir gülümseme yerleştiriyorum ve ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ön kapıdan içeri girmeden önce Sam'e "Burada kal," diyorum.

Oturma odasında Greg'i boş bir pizza kutusunu siyah bir çöp torbasına doldururken buluyorum. Üzerinde bir çift basketbol şortu vardı. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Hepsi bu kadar. Bir de çocuk gözlükleri.

Bir başka boş bira kutusuna uzanırken, bu adamın ölçülerini değerlendiriyorum. Uzun boylu, benden çok daha uzun ve ben de 1.80 boyundayım. Pazuları aşağı yukarı

Kalçalarımın büyüklüğü ve bu çok şey söylüyor; squat'a yabancı değilim. Tuzaklarının kendi posta kodu olmalı. Alabama Üniversitesi dövmesi kaburgalarının sol tarafında boylu boyunca uzanıyor. Koyu sarı saçları göğsünü süslüyor ve bu da karnından aşağıya doğru uzanan şeride uyuyor. Baktığımı söylemekten utanıyorum. Her ne kadar göremediğim şeyleri görmemeyi dilesem de, onun geri kalanının ölçüye göre inşa edildiğini biliyorum.

Birkaç dakika oldu ve henüz bana doğru bakmadı ya da yaptığı şeyi durdurmadı. Bekliyorum. Biraz daha bekledim. Elimi kaldırmayı denedim. Garip, bodur bir hareketle sonuçlanıyor. Daha çok yarı kaldırılmış garip bir yumruğa benziyor. Bu bile dikkatini çekmiyor.

"Uh-hum," diyorum boğazımı temizleyerek. Hâlâ bir şey yok. Ayak parmaklarımı vurarak ilerliyorum. "Henderson? Alo?" Yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor. Ne canavar ama, terbiyesizin teki. "Konuşmamız gerek."

Tüm ihtişamıyla doğruldu ve sonunda bana baktı. Övgü JC.

"Gülümse, Mandy Sue, gülümse," Bayan Parnell'in sözleri

Bana. Ona en dişlek sırtışıyı yapıyorum. Bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Yani iyi yönde bir etkisi olmadı. Gözleri kısılıyor. Mavinin garip bir tonu olduğunu fark ettim. Neredeyse elektrikli. Muayenesinin zaplayan acısını tenimde hissedebiliyorum.

Refleks olarak yutkunuyorum ve gözlerim yukarı kalkıyor. Kalıcı bir kekemelik geliştirmeden ancak bu kadar agresif bir göz teması kurabilirim. O gülünç gözlükler hâlâ küstahça kafasının tepesinde duruyor. Başka biri olsa bu çelişki komik olurdu ama onda düpedüz ürkütücü.

"Nazik ol, Mandy Sue. Balla daha çok sinek yakalarsın."

"Ama neden sinek yakalamak isteyeyim ki Bayan Parnell?" Ona sormuştum. Bana hiçbir zaman doğrudan bir cevap vermedi, sadece yumuşak bir gülümseme ile yetindi. Burada bu adamın aşağılamasının hedefi olarak dururken, sinek yakalamakla hiç ilgilenmediğimi kesin olarak söyleyebilirim.

Bakışları hiç kesilmiyor, bu da benim içimi sızlatıyor. Yıllardır böyle eski kötü alışkanlıklarıma geri dönmemiştim. Bu adamın yanında bir saat geçirince hepsi ortaya çıkıyor.

Bu yönden ağabeyime çok benziyorum, utangaç, doğal olarak dışa dönük değilim. Aradaki fark, Calvin'in çelikten bir omurgaya sahip olması, oysa benim hiç omurgam olmadı. Büyümem çok uzun sürdü ve bu adam bütün emeklerimi mahvediyor.

"İkimiz de burada uzun süre yaşayacağımıza göre, bence en iyisi... bilirsin işte... ev için bazı kurallar koyalım." Onun sessizliği benim devam etmem için bir işaret. "Partiler vermenin senin için uygun olduğunu sanmıyorum ve..."

Bu utanç verici. Daha gözünü bile kırpmadı. Bu adamın olayı ne?

"Ve... şey, oğlum evdeyken kadın arkadaşlarımı eve çağırıyorum," diye devam ediyorum, yüzümün ağrımaya başladığı noktaya kadar daha geniş gülümseyerek. Tüm negatif enerjinin üzerime gelmesiyle telaşlandığım için evin kulağa howz gibi gelmesinden bahsetmiyorum bile. Bu iş biter bitmez adaçayı temizliği yapmam gerekecek.

Ekipmanının görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Eyvah. Sertçe ürpererek bu düşüncüyü ait olduğu yere, zihnimin karanlık ve pis bodrumuna geri gönderdim.

Sessizlik devam ediyor. İşitme engeli olup olmadığını merak etmeye başladım. Ki bu iyi bir şey. Ancak dudak okuyabildiğinin kabul edilmesini istiyorum.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" Dikkatlice telaffuz ediyorum. Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde insanlığın kırıntısı bile yok.

"Öpücük. Benim. Kıçımı. Bayan," diye dikkatlice telaffuz ediyor. Sonra başını öne eğip görevine geri dönüyor.

Yani işitme engelli değil, sadece sıradan bir pislik.

Daha önce hiç tanımadığım birinden bu kadar düşmanca bir tavır görmemiştim ve bu beni çok etkiledi. "Henderson--"

"Adım Hendricks--Hendricks," diye araya giriyor, derin baritonu acımasız bir keskinliğe sahip. "Küçük beynin için bunu anlamak çok zorsa, benimle konuşma zahmetine hiç girme. Senin bu küçük numaran bana, hayır kurumlarına bağışlanması gereken dört sezonluk bilete mal oldu."

Uhhh... Benim küçük numaram mı? "Hendricks," diye telaffuz ediyorum dakikalar sonra, hissettiğim tüm dehşeti üzerimden attıktan sonra. "Özür dilerim. Özür dilerim. Tamam mı? Oğlum dışarıda." Ön kapıyı gösteriyorum. "Ve yerleşmek istiyorum. Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama seni kardeşimin evinde çıplak bulmanın oldukça korkutucu olduğunu anlamalısın."

Temizliğe devam ediyor, torbaya daha fazla çöp dolduruyor. "Oğlumu bir daha böyle bir şeye maruz bırakmayacağınızı

yukarıda bahsedilen şeylerden herhangi biri?"

"Daha önce bahsedilen?" Görünüşe göre bu onun dikkatini çekiyor. Sanki kelimeyi osurmuşum gibi yüzü geriliyor. Bir an için yanlış kullanıp kullanmadığımı sorgulamama neden oluyor. Lanet olsun, beni titretiyor.

Yaptığı şeyi bırakıp bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Beni hatırlamıyor musun?" Sesi küçümsemeye mi meyilliydi? Belki de inançsızlığa? Emin olduğum tek şey bunun iyi bir şey olmadığı.

"Seni neden hatırlayayım ki?" Sabit, boş bakışları tüm vücudumu saran bir ürperti gönderiyor tenime. Midem ve yüzüm aynı anda düşüyor. "Seni... hatırlamalı mıyım?" Daha az kesinlik ve daha az azimle ekliyorum.

Onunla yatabilirdim. A: futbolcular bana göre değil. Ve B: Ronan'dan sonra, bebeği olan bekar bir anneydim. Fırsatlar sık sık karşıma çıkmıyordu. Ayrıca, mahrem yerlerim kullanılmadığı için toz içindeydi. Tüm bunlarla birlikte, yirmili yaşlarımda başında unutmaya çalıştığım çok şey var. Başka bir deyişle, neyi bilmediğimi bilmiyorum.

Sessizlik devam ediyor. Beklenti nefes borumu sarıyor, cevabını beklerken neredeyse beni boğarak öldürecek.

Tek cevabı "Hayır," oluyor. Düz ifadesini bozan bir dalgalanma bile yok.

İçimden bir ses söylemediği çok şey olduğunu söylüyor. Mercy, bu uzun bir yaz olacak. Tartışmamasını zımni bir anlaşma olarak kabul ediyorum ve oğlumu almaya gidiyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"**H** Cal Amca'nın arkadaşı ama seni onun yanında istemiyorum."

Sam'in kıyafetlerini üst kattaki yatak odasındaki şifonyere yerleştirirken başımı kaldırıyorum ve dikkatinin tamamen iPad'inde olduğunu görüyorum. "Sam? Kızgın adamın yakınında olmanı istemiyorum, tamam mı?"

Camilla'nın ne dediği umurumda değil, bu adam on kere düşmanca davranıyor. Dikkatini video oyununa vermiş olan Sam başını sallıyor.

"Az önce söylediklerimi tekrarla ki beni duyduğunu bileyim."

"Kızgın adamın yanına gitme."

"Tamam, güzel."

Sam'in odasını hazırladıktan sonra eşyalarımı yerleştirmek için aşağıya iniyorum. Bu ev at nalı şeklinde inşa edilmiş. Yani benim kaldığım ebeveyn yatak odasından, karşıdaki misafir yatak odasını görebiliyorum. Perdeleri kapatması için dua ediyorum. Yoksa bir şovun içindeyim. Umarım hemen iptal edilir.

Cep telefonum çaldı. Ekranda Ronan'ın adı beliriyor ve kendimi bir tartışmaya hazırlıyorum. Tekrar hayatımızın bir parçası olmaya karar verdiğinden beri bunu çok yapıyoruz.

Ben kötü seçimler için yürüyen bir poster çocuğuyum. Ronan McCabe yirmili yaşlarımın başında yaptığım birçok hatadan sadece biriydi,

Her gece kilolarca içtiğim zamanlardı. O zamanlar ben Los Angeles'ta modellik yapıyordum ve o da barlarda şarkı söylüyordu. Onu izleyen herkes, bir gün büyük bir yıldız olmak için gereken tüm karizmaya, yüke ve yeteneğe sahip olduğunu görebilirdi.

Aşık olma ve ayrılma konusunda hız rekoru kırmıştık, Sunset Bulvarı'nda beni hareket halindeki arabasından ittiği bir çığlık yarışıyla tamamlanmıştı. En iyi anım değildi. En kötü anım da değil. Yine de tamamen pişman olamam. Bana veda hediyesi olarak Sam'i verdi.

Biz ayrıldıktan iki yıl sonra Variety, folk rock'ın yükselen yıldızı hakkında övgü dolu bir makale yayınladı. Onu nerede bulacağımı öğrendiğimde, oğlunu ondan uzak tutmanın yanlış olduğunu hissettim. Yanımıza gelmeye, bizimle vakit geçirmeye başladı. Ne yazık ki Ronan o sıralar kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. Tamamen berbat durumdaki iki insanın yapabileceği en iyi şekilde yürütmeye çalıştık - çözülmemiş duygulardan çok Sam'in iyiliği için - ta ki bir gün tamamen gelmeyi bırakana kadar.

"Skye Ağustos'ta Güney Fransa'ya gitmek istiyor," diyor lafı dolandırmadan. Sesindeki güçten bu cümleyi prova ettiğini anlayabiliyorum. Benim gibi -ki muhtemelen bu yüzden en başta birbirimize çekildik- Ronan da zorlayıcı bir tip değil. Tipik karamsar, düşünceli, kendine odaklı bir sanatçı. Ses tonuna rağmen, kirli dövüş için cesareti olmadığını biliyorum.

"Skye için iyi oldu. Ona benden selam söyle." Bu yıl bir ara Ronan reşit bile olmayan bir televizyon oyuncusuyla nişanlandı. Boş zamanlarında ne yaptığı umurumda değil. Aslında, mutluydu onun adına mutlu oluyorum. Ancak oğlumuzun ihtiyaçları ve refahı, iki dakikadır tanıdığı bir kadın için ikinci planda gelmeyecek. "Oğlumu ülke dışına çıkaramazsın."

Yatağa uzandım, gözlerim avluya dikilmişti. Işıklar yanıyor.

"O benim de oğlum. Ve bunu mahkemede yapmamayı tercih ederim."

Rehabilitasyondan sonra bir sürü yanlış düzeltmek için yola çıktım. İlk ve en önemlisi, Sam'e saygısını geri kazanacağıma ve hak ettiği ebeveyn olacağıma, kendimi otobüsün altına atmak anlamına gelse bile onu savunacağıma söz verdim. Ronan kavga istiyorsa, ona bir tane vereceğim. Üç yıl önce barışı korumak için pes etmeyi düşünebilirdim. Bugün barış -evin diğer tarafında yaşayan pisliğin sözleriyle- kışımı öpebilir.

"Önce bana sormadan planları değiştiremezsin. Sen onun için bir yabancısın. Seninle başka bir eyalette iki hafta geçireceği için zaten çıldırıyor. Onu ülke dışına çıkaramazsın--"

"Şimdiden on yaşında. Ben on yaşındayken annem için ot topluyordum."

"Evet, bununla davana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sadece beni tanımadığı için korkuyor. Eğer Ona bir şans verdin, bana biraz yardım ettin, o iyi olacaktı."

Telafi etmem gereken çok şey var, buna şüphe yok. Ama en kötü zamanlarımda bile Sam'i asla tehlikeye atmadım, asla sarhoş araba kullanmadım, bunların hiçbirini yapmadım. Evet, akşamdan kalma ve unutkan olduğum, oğlumun ihtiyaçlarına dikkat etmediğim günler oldu. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Ve belki de en kötüsü, bunun onun benim için endişelenmesine neden olmasıydı. Sürekli kaygının bir çocuğa ne kadar zarar verebileceğini biliyorum çünkü bunu ben de yaşadım. Tek fark, daha iyi bir ebeveyn olmaya çalışmaktan asla vazgeçmedim. Ronan, son yedi yıl boyunca sanki biz yokmuşuz gibi hayatını yaşadı. Şimdi de serbest bırakılmayı bekliyor.

"Lütfen bunu çirkinleştirme. Sadece sana güvenmesini zorlaştırırsın."

Ağır ağır verdiği nefes bana onun da bu işin kötüye gitmesini istemediğini söylüyor. "Skye'la konuşacağım. Kaliforniya'da kalabiliriz."

"Bunu sen yap."

Perdelerin hâlâ ardına kadar açık olduğu yolun karşısında Hendricks doğum günü kıyafetiyle dolaşıyor. Bu yaz şimdiden bitmiş olabilir mi?

ERTESİ SABAH MUTFAĞA TÖKEZLEYEREK GIRDIM.

bir duble espresso. Kapıda beni kahve makinesine giden yolu kapatan bir çift mükemmel bronzlukta kalça karşılıyor. Umm, yine çıplak. Bir dakika, saçını küçük bir at kuyruğuyla bağlayan Hello Kitty lastik bandı hariç. Nereden aldığını düşününce ürperiyorum.

Çıplaklık belli ki onun için bir yaşam tarzı tercihi. Kışının yanaklarını kesen soluk bir bronzluk çizgisi bile yok. Bu da kendi içinde rahatsız edici.

Doğam gereği oldukça eski kafalı ve mütevazıyımdır. İkinci buluşmaya kadar öpüşmek yok. Birinin doğum tarihini bilmeden onunla yatmak yok. Ve bunu yapana kadar bitlerinizi kapalı tutun. Bu ve bunun gibi birkaç nedenden ötürü, modellik ancak içki içerken tahammül edilebilir hale geliyordu.

Tüm bunlar bir yana, ben tutucu değilim. Yedi erkek kardeşiyle iki göz odada büyüyen bir kızım ben. Küçükken hep çıplak dolaşırlardı. O karavan tam bir sosis fabrikasıydı. Yine de sabah kahvemi alırken bu adamın sosislerini görmek istediğim anlamına gelmiyor. Ya da hiçbir zaman.

"Hendricks?" Dönüyor, yüzünde uzun süredir acı çeken bir can sıkıntısı ifadesi var. Zayıf bir gülümsemeyle gözlerimi göbeğinin kuzeyinde sabit tutuyorum. "Evde reşit olmayan biri var. Bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama etrafta aletin dışarıda dolaşmaya devam edemezsin."

Yüklü bir sessizlik dakikası geçiyor ve bu süre içinde beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. Ben kayıtsız kalıyorum. Beni korkutmak için boş bakışlarından çok daha fazlası gerekecek.

"O bir erkek. Erkeklik organlarının neye benzediğini biliyor." Kapüşonlu gözler vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Senin de bildiğinden şüpheleniyorum."

Güzel. Neden bunun bir iltifat olmadığı hissine kapılıyorum?

"Çok ürkütücü olduğunu biliyorsun, değil mi? Çocukça saçmalıklarına karşı gerçekten sabırlı olmaya çalışıyorum ama sınırimi hızla aşıyorsun."

"Kimse sizi burada tutmuyor hanımefendi."

Onun bu kibirli tavrı, pek de sahip olmadığım öfkemi alevlendiriyor. "Oğlum bir dakika içinde aşağıda olacak. Üstünüzü örtmenizi öneririm."

Bir bulaşık bezi alıp mahrem yerlerini örtüyor. İnanılır gibi değil.

Kendime not: bulaşık bezini yak.

"Mutlu musun?" diyor, yüzünde doğal insani duygulardan tamamen yoksun bir ifade.

Sahte gülümsemem çöküyor. "Hayır. Hayır, mutlu değilim. Sen gittiğinde mutlu olacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorum, bayan." Normalde düz ve soğuk olan gözlerinde rahatsız edici bir pırıltı beliriyor. "O yüzden kemerini bağla."

Kemerini bağla? O gerçek mi?

Kahvaltıdan sonra giyinip stüdyoya gitmeye hazır olan Sam, Roxy'nin peşinden içeri girdiğinde Hendricks'in çıplak kışının şükür ki mutfaktan çıktığını görüyor. Bana bakıp gülüyor, gamzeleri ve dişlerinin arasındaki boşluklar görünüyor. Görünüşe göre yakın gelecekte diş telleri için para ödeyeceğim. Önemli değil. Önemli değil. Önemli değil. Şu anda ne fatura ne de Hendricks'in yaptığı saçmalıklar beni yıkabilir çünkü Sam'in kahkahası, o kadar nadir bir ses ki bana acı veriyor, tek umursadığım şey bu.

Gülümseyerek önüne en sevdiği mısır gevreğinden bir kâse koyuyorum ve içine organik süt döküyorum. Sonra da başparmağımla baldırı çıplak kabadayıyı kandırıyorum. "Bu konuda ne demiştin?"

"Kızgın adamdan uzak dur." Bununla birlikte aklımdan rahatsız edici bir düşünce geçiyor. İhtiyacım olan son şey mutsuz nüdist Hendricks'in benim için daha fazla sorun yaratması. "Babana burada yaşayan öfkeli adamdan bahsetmeyelim. Tamam mı?"

Mısır gevreğini ağzına atıyor, çiğniyor ve başını sallıyor.

"O DUVARI YIKAMAM DA NE DEMEK?" BEN SORUYORUM
bıkkın bir ses tonuyla.

Müteahhit Bay Horvat'ın kafasına bir şaplak atmaya hazırım. Adamın yüzünde sürekli bir soru işareti var ve bu soru pek de derin ya da anlamlı bir soru değil. Daha çok "Öğle yemeğinde ne var?" ya da "Öğle yemeği ne zaman?" gibi. Ya öyle ya da gözleri göğüslerime yapışmış durumda. İhaleyi kazanmasına şaşırmadım çünkü en ucuzu oydu. Ayrıca çoğu işin milyon dolarlık evler olduğu bir yerde böyle küçük bir işi üstlenmeye istekli olan tek kişiydi. Sonuç olarak, sanırım gerçekten ödediğinizin karşılığını alıyorsunuz.

Rehabilitasyondan sonra bizi geçindirmek için bir yol bulmam gerekiyordu. On yılı aşkın bir süredir modellik yaparak kazandığım para çoktan gitmişti. Zaten hiçbir zaman çok kazanan biri olmadığım için çok da fazla değildi. Hiçbir eğitim almadığım, lise diplomam bile olmadığı için iş bulma şansım yok denecek kadar azdı.

İlk iş GED almaktı, ben de aldım. Devya bir yoga stüdyosu açmamı önerdiğinde Manhattan'ın dört bir yanındaki satış pozisyonlarına başvurmuş ve sayısız red cevabı almıştım. Çok mantıklı gelmişti. On yıla yakın bir süredir özenle Ashtanga yoga yapıyordum, Fransa'da paylaştığımız apartmandaki kızlardan birinden edindiğim tek iyi alışkanlık buydu, bu yüzden şansa atladım.

New York kirasını araştırdık, sorumluluk sigortasından çalışanlara sağlanan faydalara, pazarlamadan markalaşmaya kadar her konuda kendimizi eğittik. Kardeşimden uygun faizli bir kredi aldım, Dev de yüzde ellisini verdi ve The Bend ortaya çıktı.

Küçük, şirin bir şey düşünüyorduk. Köyde sadece tek odalı bir evimiz vardı ve başka bir şey için yerimiz yoktu. Ta ki Calvin, o zamanlar

NY Titans'ın oyun kurucusu, derslerimden birine geldi ve birkaç takım arkadaşını da getirdi. Kaybettikleri bir bahis yüzünden peşime takılmış olsalar da o kadar hoşlarına gitmişti ki gelmeye devam ettiler. Birkaç yüksek profilli model, bir ya da iki sosyetik ekleyin ve artık küçük ve tuhaf değildik. New York'un tüm gözde listelerindeydik.

O zamandan beri hafta sonlarından, tatillerden, tatillerden, yeni ayakkabılardan ve aradaki her şeyden feragat ederek canımızı dişimize takarak çalıştık. Ve buna değdi. İşler iyi gitti. O kadar iyi ki, herkes bizi New York'taki lüks müşterilerimizin çoğunun yaz için göç ettiği Hamptons'da bir uydu stüdyo açmaya teşvik etti.

Horvat'ın şu anda beni ikinci bir tahminde bulunmaya zorladığı bir karar.

Benim küçümseyici müteahhidim yüksek sesle iç çekti. "Bu, duvarı çıkaramayacağımız ya da her şeyin yıkılacağı anlamına geliyor." Ya da'dan sonraki her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyor. Sonra bakışları sanki ona verecek bir cevabı varmış gibi göğüslerime düşüyor.

"Bu iş için verdiğiniz teklifte duvarın sorun olmayacağını özellikle belirtmiştiniz Bay Horvat," diye aynı embesil ses tonuyla karşılık verdim.

"Bu bir istinat duvarı hanımefendi," diyor başka bir soru işareti yüz ifadesiyle. "Bayan" kelimesinin silah olarak kullanıldığını göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayım.

Cep telefonum çalıyor ve ekranda Ronan'ın adı yanıp sönüyor. Sesli mesaja gönderiyorum. Her seferinde küçümseyen bir erkekle uğraşmak kaldırabileceğim tek şey. "Burası çok küçük bir yer. Kira kontratını, sorun olmadığını söylediğiniz duvar olmadan kapasite hesaplayarak aldık."

Bu küçük bungalovun her şeyini ilk görüşte sevdim. Büyük resim pencereleri, beyaz badanalı ahşap zeminler, açıktaki kirişler. Geriye dönüp baktığımda, Horvat sorun yok dediğinde muhtemelen bunu bir soru olarak sormuştu.

Bir terapist bir keresinde bana kararsızlıkla mücadele ederken kafamda kendimin en iyi halini canlandırmamı söylemişti. Bu harika versiyonum, benim versiyonuma ne

derdi?

kim mücadele ediyordu? O zamanlar hiç olmadığım kadar düşük seviyedeydim ve hayatım boyunca bu muhteşem benliğimin görüntüsünü canlandıramadım. Sanki yürümeyi yeni öğreniyordum ve terapist benden 5 km'lik bir maraton koşmamı istiyordu. Bunu yapamazdım.

Bir gün aklıma Wonder Woman'ın resmi gelene kadar bu soruyu kendime milyonlarca kez sormuş olmalıyım. Gerçi benim Wonder Woman'ım tüm vücudunu saran bir mayo giyiyor çünkü hadi ama, kendine saygısı olan hangi süper kahraman askısız bir korse ve seksi bir pantolon giyerek kötülükle savaşır ki? Hiç biri. Örümcek Adam'ı korse içinde baş aşağı dönerken görmek isterdim. Ama konudan sapıyorum. O zamandan beri, ne zaman zorlansam, mayo giyen, havalı Wonder Woman versiyonum bana koçluk yapıyor.

Pozitif kal, Amanda. Bunu başarabilirsin.

Aptal Wonder-Woman haklı. Ben hallederim. "Bir kısmını nasıl çıkaracağını bulmalısın. Belki... Bilmiyorum, yerine sütunlar falan koyarsın?"

Çaresizlik içinde, aniden bir Yunan mimara dönüştüm. Bu ve başarısızlık bir seçenek değil.

Horvat'ın gözleri göğüslerime kayıyor. Sonra dikkati omzunun üzerinden bir yere kayıyor. "Rudy!"

"Ne?!" diye bağıyor merdivenin en üst basamağında oturan bir adam. Çirkin bir aydınlatma armatürünü sökmekle meşguldü ve durup bize baktı.

"Buradaki hanımefendi duvarı yıkmanızı ve yerine sütunlar koymanızı istiyor."

Rudy başını sallıyor, dağınık ZZ Top sakalı da onunla birlikte seğiriyor. Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Evet, kemerleri kesebilir ve tavanı kirişlerle destekleyebiliriz."

Kocaman bir rahatlama nefesi veriyorum. "Bu harika olur!" Rudy'ye bayılıyorum. Adamım o. Rudy! Rudy! Rudy! Rudy! Kafamın içinde zikrediyorum. "Çok teşekkür ederim!" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak alkışlıyorum.

"Yunuslarla dolu bir fıskiye de ister misin tatlım?"

Yüzüm düşüyor. Rudy berbat. Horvat'ın ifadesi bana kendini beğenmiş bir şekilde geri geliyor.

"Rudy bunun
yapılamayacağını söylüyor."
Bunu anlamıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Şafağın büyüğü gibisi yoktur. Ne olduğunu bilmiyorum, ama tanımlanamayan bir nitelik olasılıklar sonsuzmuş gibi geliyor. Sanki evren size doğru yapabilmeniz için yeni bir şans vermek için komplo kuruyor ve Tanrı biliyor ya, benim pek çok şansa ihtiyacım oldu.

Ebeveyn odasının Fransız kapılarından çıkıp verandaya adım attığımda ufku tarıyor, manzarayı her seferinde küçük bir parça olarak görüyorum. Uzakta yumuşak lavanta rengi gökyüzü keskin maviye karışıyor, Atlantik sakinleşiyor. Bu güzellik beni etkiliyor. Bu nimetten o kadar etkileniyorum ki sinüslerim tıkanmış gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, tuzlu hava ciğerlerimi iğneliyor ve yoga matımı açıyorum. Lotus pozisyonundayım, gözlerim kapalı, sabah meditasyonuna şükran duasıyla başlamaya hazırım ki huzur bir megafon etkinliğiyle parçalanıyor.

"Selam, tatlım."

Gözlerim irkilerek açılıyor ve rahatsız edici sesi avlunun karşı tarafına kadar takip ediyorum. Hendricks telefonu kulağına yapıştırmış, göğsü çıplak, etrafındaki her şeyden habersiz duruyor.

Tüm zamanımı tadilatı takip etmeye ve Horvat'la ilgilenmeye ayırdığım için son birkaç gündür onu çok az görmeyi başardım. Çoğunlukla evinde kalıyor.

Sadece dışarıdan yemek getirildiğinde dışarı çıkıyor. Onun dışında havuz kenarında uyuyor. Bu adam çok uyuyor.

"Evet, ben de seni özledim..." Ne yazık ki, şansım sonunda tükenmiş gibi görünüyor.

Birkaç şey kafamı karıştırıyor. Birincisi: Bir tür bağımlılığı var mı? İlk geldiğimizde evin durumu öyle olabileceğini düşündürüyor, bu durumda ona yardım etmeyi çok isterim. Bir sonraki AA toplantımdaki insanlara bunu en iyi nasıl yapabileceğimi danışmaya karar verdim. Belki de bu yüzden bana karşı bu kadar büyük bir pislik gibi davranıyor.

İki: Yağlı ve tuzlu yiyeceklerden başka bir şey yemiyor. Kardeşimin temiz beslenme konusunda ne kadar titiz olduğunu, vücudunda iltihaplanmaya neden olacak her şeyden kaçındığını biliyorum. Çoğu profesyonel sporcu beslenmeye büyük önem verir, büyük bir ameliyattan sonra iyileşmekte olduğundan bahsetmiyorum bile. Neden bu kadar kötü besleniyor? Meraklı zihinler bilmek istiyor.

Üç: PT yok mu? Camilla omurga ameliyatı olduğunu söyledi. Onu bir kez bile evden çıkarken görmedim. Bir kere bile. Doktor randevusu için değil. Fizik tedavi için değil. Üzüntüm çok büyük, süslü Suburban'ı garajdan bir kez bile çıkmadı.

Buraya geldiğimizden beri onun ve sosislerinin her an ortaya çıkabileceğini düşünerek diken üstünde yürüyorum. Burayı kalıcı olarak boşaltması benim için çok iyi olurdu, ama bu gerçekleşmeyeceğine göre birkaç saat daha bekleyeceğim. Kabul ediyorum, sadece birkaç gün oldu. Bu bir haftadan uzun sürerse resmen endişelenmeye başlayacağım.

"İyiyim, her geçen gün daha iyiye gidiyorum... Biliyorum... Seni görmek için sabırsızlanıyorum..."

Yolun çeyreğinde bana doğru dönüyor ve çenem düşüyor. Gözlerime inanamadım. Hendricks ilk kez aşık olan bir genç gibi sırtıyor, her ne olursa olsun başını sallıyordu.

"Tatlım" diyor. Ve mutlu görünüyor. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Gördün mü Amanda? Olasılıklar gerçekten sonsuz. Hendricks'in bile onu mutlu eden bir balı var.

Bir elini basketbol şortunun içine sokup kendini avuçluyor, sonra kaşınıyor. Güzelmiş. İşte sabahım gitti.

KAHVALTIDAN SONRA, SAM VE BEN DIŞARI ÇIKMAK ÜZEREYKEN Roxy'yi evde bırakmam gerektiği konusunda misafirimizi uyarmaya karar verdim. Bu ilk kez oluyor ve bu konuda biraz gerginim. Yine de bana bir hayvan istismarcısı gibi gelmiyor. Bunun için uyanık olması gerekir ve o da bunu pek sık yapmaz.

Yüksek sesle çalan müzik beni havuz alanına doğru yönlendiriyor. Cam avlu kapısını açtığım anda--

"Şunu hayal et, bir torba sikim var. Beni dudaklarına götür..."

Ne oluyor? Sam arabaya yönelmiş olsa da, sürpriz çıkışlar yapmasıyla tanınıyor ve bu, küçük kulakların maruz kalması gereken türden bir müzik değil - tabii buna müzik denebilirse -.

Ne sürpriz ama. Hendricks'i havuz kenarında, sanki bronzlaşmak onun işiymiş gibi bir şezlonga yayılmış halde buluyorum. Her yerinde boncuk boncuk ter ve mayosu uygunsuz bir şekilde aşağıda, oldukça güzel bir görüntü oluşturuyor. Bir yabancıda asla görmemem gereken mahrem kıllar gördüğüme eminim. Gözlerini kapatan favori gözlüklerini de unutmayalım.

MTV Beach House'un eski bir bölümüne ev sahipliği yapıyormuşum gibi hissediyorum. Tek eksik bikinili reşit olmayan kızlar ve eğer döndüğümde evde onlardan birini bulursam Tanrı ona yardım etsin.

Şezlongunun dibine kadar yürüdüm.

"Yavru bir ayının bokuna yumruk atacağım..."

"Hendricks?"

"Biz en iyisiyiz. Göğsüne çatık kaşlı bir surat çizeceğiz, küçük fahişe..."

"Hendricks. Yoo-hoo."

"Kimse konuşmasın, kimse boğulmasın..."

"Hendricks!" Müzik devam ediyor, sesimi bastırıyor. Hendricks yine sağır gibi görünüyor çünkü kıpırdamıyor bile.

Süslü ses sistemini kontrol eden duvardaki dokunmatik yüzeye doğru yürüyorum. [DJ Shadow'dan Nobody Speak](#) yazıyor. Kapatma düğmesine basıyorum ve huysuz deve doğru yürüyüp sandalyeden sarkan kocaman çıplak ayağını dürtüyorum.

"Ne?" diye yarı homurdanıyor.

Çocuk gözlüklerinin arkasında gözleri kapalı mı yoksa bana dik dik mi bakıyor anlayamıyorum. Tüylerim diken diken olmaya başladı, o yüzden paramı dik dik bakmasına yatırıyorum. "Roxy'yi burada bıraksam sorun olur mu? İçeride?"

"Kim?"

"Köpeğim. Seni rahatsız etmez. Onu arabada bırakmak istemiyorum - o siyah ve... ve..."

Saçmalıyorum. Beni yine telaşlandırdı, lanet olsun. Kendimi savunmam gerekirse, bu adamın etrafında negatif bir enerji var ve bu beni geriyor.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Cevap beklemeden bana sırtını dönüyor ve bir kez daha uyumak için yan yatıyor.

"Umm, teşekkür ederim."

Umarım güneş zehirlenmesi geçirir.

GÜNÜN GERİ KALANI OLABILDİĞİNCE MÜKEMMEL BİR GÜNDÜ.
Hatırla. Sam ve ben çiftçi pazarına gidip taze sebze ve meyveler, bazı ev yapımı reçeller ve

Tuzlu su şekerlemesi. İşletmemizin Instagram hesabı için fotoğraf çekiyorum. Öğle yemeği için bir hamburger aldıktan sonra kıyı şeridi boyunca yürüyoruz.

Sam burada mutlu görünüyor. Bu da kalbimin göğsümde kocaman olmasına ve boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oluyor. Sonunda doğru bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

Eve gitmeden önce süpermarkete uğradık. Yemek yapmayı severim. Neredeyse yemek yemekten hoşlandığım kadar hoşlanıyorum. Modellik yaptığım son on bir yıl boyunca ikincisini yapamadım, bu yüzden onu bıraktıktan sonra kaybettiğim zamanı telafi ettim diyelim. Yemek pişirmek bir hobi haline geldi. Elime geçen her şeyi tüketmek de öyle.

Kendinizi benim kadar uzun süre mahrum bıraktığınızda, tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıkıyor. Yarım kilo çiğ kurabiye hamuru birdenbire akşam yemeği için tamamen makul bir fikir gibi geliyor. Kırk kilo aldım ve kolesterolüm yükseldi.

Sonra Dev yoga stüdyosunu önerdi ve daha sağlıklı seçimler yapmam gerektiğini anladım. Yağ kaybettim, kas kazandım ve modellik yaptığım dönemden üç beden daha büyük olmama rağmen kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

"Bunları alabilir miyim?" Sam bana bir paket çörek uzatıyor ve ben de içindekileri kontrol ediyorum.

"Hayır. Çok fazla koruyucu madde var. Git başka bir şey bul," diyorum ona süt ürünleri reyonunda gezinirken, arabayı yumurta, süt ve yoğurtla doldururken. Çocukken o kadar kötü beslenmişim ki Sam'e ne yedirdiğime hep çok dikkat etmişimdir.

Çalışmayan bir kamyonetin sesini duyduğumda cipimin arkasına yiyecek yüklüyordum. İki araba ötede, külüstür bir pikap tekliliyor ve ölüyor.

Yaşlı bir beyefendi, kırıksıklıkları ütülenmiş koyu mavi bir kot pantolon ve gömleğinin üzerine, kenarları yıpranmış olsa da kaliteli bir süveter yelek giyerek dışarı çıkar. Uzun boylu, iri kemikli ve gençliğinde kaslı bir adam olmalı. Yakışıklı da. Ancak şimdi, kalıcı

Sırtının kıvrımı ve kalın, bembeyaz saçlarından oluşan miğferi seksenine yaklaştığını gösteriyor.

Bakışlarım dikkatini çekmiş olmalı ki bana bakıp gülümsedi. Sonra düz yataktan iki alışveriş torbası alıyor ve otoparktan çıkmaya başlıyor. Onun gidişini izlerken kalbim boğazıma tırmanıyor ve vicdanım bana bağılıyor. Bu adamın evine yürüyerek gitmesine izin veremem.

"Onu bırakalım mı?"

Sam bana baktı. Sonra bakışları otoparkta ağır ağır yürüyen yaşlı adama kayıyor, yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Evet."

"Bu bir istisna çünkü o gerçekten yaşlı ve hava sıcak, tamam mı? Yabancı tehlikesini her zaman hatırlayın."

Sam başını sallar.

Arabayı adamın yanına sürüyorum, yolcu tarafındaki camı indiriyorum ve konsolun üzerinden eğilerek adamın gözleriyle buluşuyorum. "Bayım, sizi bırakmamı ister misiniz?"

Önce bana, sonra da arka koltukta oturan Sam'e baktı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Nerede

yaşıyorsun?"

"Newhope Lane."

"Yaşadığımız yer orası! Yani, burada kalıyoruz. Atlayın."

Gülümserken yüzünde yaşlılığın getirdiği derin çatlaklar daha da belirginleşiyor. "Tamam, teşekkür ederim," diyor ve arkaya doğru yürüyor. Market poşetlerini yüklemesi için bagajı açıyorum. Ön koltuğa oturup kemerini bağladıktan sonra yaklaşıp elini uzatıyor, parmakları kireçlenmeden dolayı sertleşmiş ve bükülmüş. "Walter Beasley. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkıyorum. "Amanda Shaw. Bu da oğlum Sam."

TESADÜFE BAKIN KI, WALTER DÖRT KAPI ÖTEDE OTURUYOR.

Sokağın karşı tarafında, tereyağı sarısı Cape Cod tarzı bir bungalovda. Roxy'yi evin önünden her geçirdiğimde hayran kaldığım uzun ömürlü ve yıllık bitkilerden oluşan bir bordürle ev çok güzel korunuyor. Kabalık edip sormak istemedim ama Walter'ın yalnız yaşadığından şüpheleniyorum. Onu yakında akşam yemeğine davet etmeyi aklıma not ettim.

Eve döner dönmez akşam yemeğini pişirmeye başlıyorum, temizliyorum ve sağlıklı makarna primavera versiyonum için taze sebzeleri karıştırarak kızartıyorum. Daha sonra, taze avlanmış gri dil balığını tavada kızartıyoruz.

İşte o zaman aklıma bir fikir gelir. Bir zeytin dalı uzatacağım. Neden bunu daha önce düşünmedim ki? İlk hamleyi ben yapacağım, bir tür özür dileyeceğim ve aramızdaki garipliği ortadan kaldıracacağız. Ya da daha doğrusu, onun nefretini.

Mutfak masası kurulup yemek hazırlandıktan sonra Hendricks'i aramaya çıkıyorum. Kardeşimin evindeki ofisinden gelen televizyon sesi beni o yöne doğru çekiyor. Kapının açılmasıyla içeri giriyorum ve köpeğimi, kızgın nüdistle birlikte evden ayrılmasından endişe ettiğim köpeğimi, utanmaz bir aşüfte gibi Hendricks'in çıplak göğsünün üzerine yayılmış halde buluyorum. Beni gördüğünde kuyruğunun iki kırbacını zar zor kazanıyorum. Hayatını kurtardığım için bunu alıyorum. Lanet olası hain.

Hendricks'in dikkati televizyona yapışmış, bir yandan da Roxy'nin kulağını okşuyor. Bir noktada tişört giymeye olan isteksizliğinin ele alınması gerekiyor. Ama şimdi değil. Şimdi müzakere etmem gereken bir barış anlaşması var.

"Hendricks."

Hiçbir şey duymuyorum, varlığımı kabul etmiyor. Bana doğru bir bakış bile atmadan ne yapıyorsa yapmaya devam ediyor. Beni görmezden geldiğinden oldukça eminim. Bu da beni utandırıyor. Uzun kollarım - gerçekten uzun kollarım ve bacaklarım var - aniden kendimi hantal gibi hissediyorum.

yanımda gevşek erişteler gibi asılı duran uzantılar. Kalçamı sallayarak ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokuyorum.

Duvara sabitlenmiş düz ekran televizyonda bir futbol maçı var, bir Titans maçı. İki kez geri sarar, aynı sahnenin tekrar tekrar oynatılmasını izler.

Yakından bakınca onun olduğunu görüyorum, arkadan darbe alıyor, vücudu doğal olmayan bir açıyla eğiliyor. Sadece izlemek bile acıtıyor. Bunu yaşımanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Hendricks," diye tekrar deniyorum, sesimi yumuşatarak.

Roxy'nin çiğnenmiş kulağını ovmaya devam ediyor ve yüzünde mükemmel bir sakinlikle ekranı izliyor. Oysa ben daha iyi biliyorum. Durgun sular için ne derler bilirsiniz. Zırh olarak giydiği ince metanet kabuğunun hemen altında bir sürü değişken duygunun döndüğünü görebiliyorum. Mücadele ettiğini biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Depresyonun pek çok yüzü vardır ama bir kez içinde yaşıdıktan sonra tanımak kolaydır.

Sakatlığının boyutunu bilmiyorum. Bir daha oynayıp oynayamayacağını da bilmiyorum. Bir değil üç erkek kardeşim yüksek seviyede spor yaptığı için bunun ne kadar yıpratıcı bir hayat olduğunu biliyorum. Görünüşe bakılırsa emekliliğin onun tercihi olmayacağından oldukça eminim.

Ve neden bu adamın onu yanına alacak ve sağlığına kavuşturacak kadar önemseyen bir kadın ya da erkek yok? Nesi var bunun? Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Kardeşimden bir yıl önce askere alındığına göre 36 yaşlarında olmalı. Sevgilisi yok mu? Terk mi edilmiş? Boşanmış mı? Belki de genel olarak korkunç tavırlarının sebebi budur.

Camilla gelmeden önce, kardeşim boşandıktan sonra çekilmez biriydi. Tüh. şimdi onun için üzölüyorum. Hüzünlü hikayeleri hep sevmişimdir. Acınası, gerçekten.

"Akşam yemeği yiyeceğiz," diye zorladım. "Sebzeli karabuğday makarnası yaptım... ve sonra gri dil balığı yiyeceğiz..."

tavada kızartılmış. Tavada kızarmış yer misiniz bilmiyorum ama tavada kızarmış." Rats, bunu zaten söyledim. "Bir sürü yemek var, o yüzden... eğer bize katılmak isterseniz, bir sürü var." Bunu da söyledim zaten.

"Her neyse, sana bir tabak hazırlayabilirim. Tabii şu anda aç değilsen, bu durumda bize katılabilirsin... mutfak masasında... akşam yemeği için." Evet, bu gerçekten iyi gidiyor. Ne büyük bir felaket.

Bir, iki, üç vuruş bekliyorum. Garip sessizlik devam ediyor, ben de bunu çıkmak için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Tamam o zaman." Oradan yeterince hızlı çıkamıyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek, tam da bunu yapıyorum.

Her neyse? Kim demiş bunu? Bir moron, işte o. Dostum, beceremedim. Büyük fikrim için çok fazla.

Kendimi başarısız hissederek mutfağa geri döndüm. Sam ve ben yemek yedik. Hendricks hiç ortaya çıkmıyor. Ne olur ne olmaz diye ona bir tabak hazırlayıp ısıtma çekmecesine bırakıyorum. Bir boz ayıya yemek sunabilirsin ama akşam yemeğinde sana katılmasını sağlayamazsın.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"**H** Cal'i Bay Rodgers gibi gösteriyor," diyorum Camilla'ya, sessizce cep telefonuma konuşurken. Sen

Küçük kulakların ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz ve oğlum yatak odama girmeden önce kapıyı neredeyse hiç çalmaz.

Günü bitirmeye hazırım. Horvat'ın adamları şimdilik duvar sorununu çözmeye çalışıyorlar. Berbat durumdayım ve bu yatak odasındaki yatak, astronomik derecede yüksek iplik sayılı çarşafı olan bir California king. Hayatımın ilk yarısında yerde, boktan bir şiltede ya da kanepede uyuduktan sonra bu benim için ıslak bir rüya.

Bu sabah çamaşır yıkıyordum (koyu renk), eşyalarımızı çamaşır makinesine atıyordum ki XXL bir çift siyah boxer külotla karşılaştım. Sarışın, renklileri, siyahları ve beyazları ayırmış ve kendi çamaşırlarını bizimkilerin arasına sokmuştu. Sanki fark etmeyecekmişim gibi... Sanki bizimkilerin arasında çok büyük bir adamın kıyafetlerini fark etmeyecekmişim gibi. Sadece bir tişörtü bütün bir yüke eşit.

Bunu düşündüm ve neden büyüteyim ki dedim. Çamaşırları yıkayacağım ve bakalım bu onun ruh halini düzeltecek mi? Kim bilir, belki de bu hepimizin ihtiyacı olan buzları eritmekti.

Merakınızı gidermeme izin verin. Buz kırılmadı. Hayır, kırılmadı. Çamaşırlarını yıkadıktan, kuruttuktan ve düzgünce katladıktan sonra yatak odasına götürdüm ve

orada onu telefonunda bir şeyler okurken buldum. Yukarı baktı ve dedi ki.

"Şuraya koyabilirsin" dedi ve şifonyeri işaret etti. Şifonyeri gösterdi. Bu konuda söylenecek başka ne var bilmiyorum. Oldukça açıklayıcı.

Bu istenmeyen misafir, zaten aşırı yorulmuş olan beyin gücümü fazlasıyla tüketmeye başladı. Çok fazla garip davranış. Çok fazla cevaplanmamış soru. Çok fazla kötü davranış. Ama en önemlisi, çok fazla çıplaklık.

Doğal olarak onu Google'da arattım. Titans tarihinin en iyi savunma oyuncularından biri. Çok sayıda MVP ödülü. Sayılamayacak kadar çok rekor kırdı. Gelecekte Hall of Famer olacak. Babası Iowa'da büyük bir adam. Bir erkek kardeşi var. ESPN'in 30'da 30 bölümünde Hendricks'in lüks içinde büyüdüğü söylendi. Ayrıca ailesiyle arasının açık olduğunu da belirttiler. Gerçekten tuhaf.

Onu öven makaleler üzerine makaleler vardı. Görünüşe göre öfkeli adam zamanının ve parasının çoğunu bir dizi amaca adanmış bir iyiliksever. Kaşları kaldıran ise onun bir numaralı amacı olan aile içi şiddet. Bir yerlerde bir hikaye olduğunu anlamak için adli tıp diplomasına ihtiyacınız yok. Ve sözde kardeşimin arkadaşı olduğu için, baldızımın daha fazlasını bileceğini düşündüm.

Camilla mırıldanıyor. "Bu benim tanıdığım adama hiç benzemiyor."

"Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun? Boşanmış mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Bekle--" Telefonu hareket ettiriyor. ağzından uzakta. "Grant hiç evlendi mi?" diye soruyor ağabeyime. Arka planda derin bir mırıltı yakalıyorum. "Gerçekten mi? Bu garip... hayır, bu farklı, sen evliydin." Telefonu karıştırdığını duyuyorum. "Amanda?"

"Öyle mi?"

"Cal hiç evlenmediğini ve Grant'in çıktığı hiç kimseyle tanışmadığını söyledi. Oh, bekle--" Daha erkekçe mırıldanmalar duyuyorum. "Grant'in daha önce hiç

ama bu doğru olamaz." Sonra "Bu doğru olamaz, Cal... çünkü o yetişkin bir adam, bu yüzden... belki de onları takıma getirmiyordur, ki bu da onun için akıllıca."

"Eşcinsel mi?"

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Kim bilir? Belki de öyledir. Bu trajik olurdu - kadınlar için. Gey erkekler içinse ulusal bir tatil nedeni olurdu. Muhteşem biri, değil mi?" Sonra duyuyorum ki, "Bu sadece lafın gelişi, Boobear."

"O iyi, sanırım."

"Tamam mı? Gözlerini kontrol ettir." Sonra mırıldanıyor, "O çok iyi."

"Adonis bile olsa umurumda olmaz. Sam 50 yaşına gelene kadar piyasadan çekildim sayılır."

"Saçmalama. Bekâr kalmak için çok gençsin."

"Geçmişimin bedeli bu."

"Kendini cezalandırmayı ne zaman bırakacaksın? Birincisi, bu sağlıklı değil. İkincisi, hata yaptın diye tüm varlığını oğluna borçlu değilsin. Hepimiz bir dereceye kadar hata yaparız. Ebeveyn olarak bu bizim hakkımız."

Calvin'in ilk evliliği, karısı onu aldattıktan sonra boşanmayla sonuçlanmıştı. Bu nedenle, Camilla ortaya çıktığında, ona karşı aşırı korumacı hissediyordum. Onun tekrar incindiğini görmek istemiyordum ve profesyonel bir sporcu olmak insanlığın tortularını kendine çekiyor gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki onu uyarırken biraz sert davrandım ve o zamandan beri bunun için özür diliyorum.

Onun hakkında daha fazla yanılmış olamazdım ve yanıldığım için minnettarım çünkü o sadece kardeşim için mükemmel değil, aynı zamanda harika bir arkadaş oldu.

"Moral konuşması için teşekkürler ama konu ona gelince kendimi dipsiz bir borç çukurunda gibi hissediyorum."

"Tinder'a girin demiyorum. Çocukları seven ya da daha önemlisi çocuğunuzu sevebilecek iyi bir erkek bulun diyorum."

O yanıımı yıllar önce kapattım. Erkekler söz konusu olduğunda berbat bir muhakeme yeteneğim olduğu belgelenmiş bir gerçek, bu yüzden son altı yılın büyük bir kısmında onlardan uzak durdum. En son ne zaman biriyle çıktığımı bile hatırlamıyorum.

Hayattan fazla bir şey istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Çocuğum sağlıklı ve mutlu olduğu, işim faturalarımı ödememe yetecek kadar para kazanmaya devam ettiği ve Starbucks balkabağı baharatlı lattelerini asla kesmediği sürece iyiyim. Yine de kırk yılda bir yetişkinlere yönelik eğlenceli zaman geçirmenin güzel olacağını inkar edemem.

"Bana Sex in the City'deki sarışın adamı hatırlatıyor," diye devam ediyor Camilla, benim onaylamamamdan yılmadan. "Hani şu Samantha'nın çıktığı yakışıklı çocuk. Adı neydi?" Parmak şıklatma sesi duyuyorum. "Smith Jarrod. Sadece daha büyük."

"Kimin umurunda. O bir pislik ve eşcinsel. Keşke birileriyle yatsa, tercihen bu evden başka bir yerde. Belki o zaman onunla yaşamak daha kolay olurdu."

"Eşcinsel olduğundan emin değiliz. Daha fazla bilgi için kardeşinize işkence edeceğim ve size haber vereceğim."

"Zahmet etmeyin. Her halükarda umurumda değil."

"Anladım." Sonra fısıldıyor, "Sana haber veririm."

"Hayır, bu kod değil. Gerçekten bilmeme gerek yok."

"Mmm, tüm kirli detayları anlatacağım. Tamamen gösterişsiz." "Yapma. Şimdi kapatıyorum. Her neyin peşindeysen, kapatın."

"Emin olabilirsin." Ağzı telefona iyice yaklaşıyor çünkü nefes alışını duyabiliyorum. "Bilgileri yarın sana mesaj atarım," diye fısıldıyor. "Telefonunu kontrol et."

Camilla ve ben yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz ama o zamandan beri doğru yoldayız.

BİR GÜN SONRA SAM VE BEN STÜDYODAN EVE ERKEN DÖNDÜK. Öğleden sonra evdeki spor salonundan gelen bir tartışma sesiyle irkildim. Konuşanın bir kadın olduğunu duyunca telaşa kapıldım ve Sam'i de peşime takarak oraya doğru koştum. Dua edelim de bir sevgilinin kavgasına denk gelmeyelim.

"Ekibin en az otuz saati tamamlamanıza ihtiyacı var ve siz ancak otuz dakikayı tamamladınız Bay Hendricks," dediğini duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

"Yeterince iyi."

"Bunun doktorunuzun protokolünü nasıl yerine getirdiğini anlamıyorum.

Ekip--"

"Dışarı."

"Affedersiniz?"

"Çık dışarı dedim."

"Bay Hendricks, işbirliği yapmadığınızı ekibe vereceğim raporda belgelemek zorundayım--"

"Defolun! Belgelerinizi alıp gidebilirsiniz."

Aşağı bakarken Sam'in gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Üzerime yıkılan inşaat sorunlarım var. Para sorunum var. Bebeğimin babasıyla ilgili sorunlarım var ve şimdi de bununla uğraşmak zorundayım. Ben mutlu bir kampçı değilim.

Çizme kayışları, Amanda! Kaldır kışını.

Spor salonuna daldığımda Hendricks'i çok uzun boylu, çok fit bir kadına -fizik tedavi uzmanı olduğunu varsayıyorum- ellerini şımarık bir çocuk gibi kalçalarına dayamış ters ters bakarken buluyorum. Belki çocuk değildir. Ortada bir sürü kas var. Ve giydiği beyaz, parlak basketbol şortu, gerçekten göstermemesi gereken şeylerin dış hatlarını gösteriyor.

Tatlı JC, bu adamda hiç utanma yok. "Bir sorun mu var?" Sormaya cüret ediyorum.

"Gidiyor," diye anons ediyor utanmaz adam. Zavallı kadına ters ters bakıyor, ona doğru fırlattığı ciddi nefret hisleriyle gitmesini istiyor.

"Bayan Hendricks?" Kadının kararlı kahverengi bakışları benimkileri delip geçiyor.

İçimden manik bir kahkaha patlaması kopuyor. "Kim, ben mi? Oh, hayır, hayır, hayır. Ha, bu komikti. Hayır. Kesinlikle hayır. Bay Hendricks bir misafir. Kardeşimin takım arkadaşı."

Fizyoterapist benim dağınık yanıtlarıma karşısında şaşkın bir ifade takındı. "Bay Hendricks'in fiziksel muayeneye girmeden önce otuz saatlik PT'yi tamamlaması gerekiyor. Takım kuralları, hanımefendi. Aksi takdirde onu IR'ye koyacaklar."

Sakatlık rezervi. NFL sezonunun tamamını kaçıracaktı.

Çantasını kaptığı gibi çıkmaya başlar. "Belki onu ikna etmekte benden daha şanslısınızdır, Bayan..."

"Shaw."

"Calvin Shaw ile bir akrabalığınız var mı?" "O benim kardeşim."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim." Tekrar Hendricks'e bakıyor. Terapist bana çenesini Hendricks'e doğru sallayarak, "Umarım onunla konuşup aklını başına getirirsin," diyor. Tanrı'nın yeşil dünyasında herhangi birinin böyle bir şey yapabileceği fikrinden onu vazgeçiremeden, beni zahmetten kurtararak çıkıp gitti.

Terapist ayrılır ayrılmaz odaya ağır bir sessizlik çöküyor. Hendricks'in dikkati bana kayıyor. Bir tür bakışma oyununa girmiş gibiyiz. Risklerin ne olduğundan emin değilim, ama kesinlikle oyun havasında olmadığımdan eminim.

"Sam, git Roxy'yi besle lütfen. Yemek vakti geldi."

Sam'in bakışları benimle odanın diğer tarafındaki pislik arasında gidip geliyor. Roxy yüksek sesle mızızlanmaya başlıyor, etrafımızda daireler çiziyor. Tırnakları ahşap zemine tık tık vuruyor. Sam'in öfkeli adamı izlemeye devam etmesi bana neler olup bittiğini fazlasıyla merak ettiğini söylüyor. "Sam, lütfen?"

Sam huffs. Çocuk ve köpek dışarı çıkar. Hendricks başka tarafa bakar. "Neden PT'ni yapmıyorsun? Bunu oynamak istemiyor musun? sezonu?"

Tezgahtan bir el havlusu alıyor ve göğsünü siliyor.

"Hendricks-- emekli mi oluyorsun yoksa oynamak mı istiyorsun?"

Camilla genelde iyi bir karakter yargıcıdır ve Hendricks'in iyi adamlardan biri olduğunu söylüyor. Acı insanlara çok kötü şeyler yaptırıyor, kendime hatırlatıyorum. Özellikle de kronik ağrılar.

Onun için üzülüyorum... bir bakıma. Evet, o zengin, muhteşem, profesyonel bir atlet ve dünyayı avucunun içine almış durumda ama pislikler de insan. Herkes gibi onun da duyguları var... Sanırım. Anlayışımı hak ediyor... sayılır.

"Çöp yiyerek ve spor yapmayarak daha hızlı iyileşemezsin," diyorum, sesimi yumuşatarak kara gölden gelen yaralı yarattığı o inatçı kafasının etrafında dönen her şeyi paylaşmaya ikna etmeye çalışıyorum.

Bakışları daralıyor, ben yaklaştıkça ihtiyatla bana doğru kayıyor ve uzaklaşıyor.

"Eminim doktorunuzun başlayabileceğiniz hafif bir antrenman programı vardır." Bir çimento bloğunu çalıştırmaya çalışmak gibi. "Size yardımcı olabilecek bazı hafif yoga pozisyonları bile gösterebilirim." Hâlâ bir şey yok. Cesaretim kırıldı ama yenilmedim, nazik ikna çabalarım devam ediyorum. "Onunla konuştun mu?"

Başını geriye atıyor, bakışlarını tavana dikeyiyor.

"Bak, anladım." Elim doğal olarak kalp çakramın üzerine düşüyor. "Acı çekiyorsun. Geleceğinden korkuyorsun. Ben de o yollardan geçtim. Ben sadece..." Sonraki kelimelerimi dikkatle seçerken omuz silkmem istemsiz oldu. "...yardım etmeye çalışıyorum. Demek istediğim, size yardım etmek istiyorum."

Gözlerini tavandan ayırıp bana dik dik bakıyor. Beni odadan kaçırtmak istiyor ve üç yıl önce olsa muhtemelen kaçardım. Üç yıl önce çatışmadan tamamen kaçınırdım. Bu adam korkutucu olmak için büyük paralar alıyor ve öyle de. Ama artık yeni bir ben var. Kıç tekmeleyen ve isim alan bir ben. Çatışmadan kaçıp saklanmayan ve her fırsatta kendini sorgulayan ben. Ayakta duran ve anlaşılan ben. Ve bu ben, tüm bunların bir rol olabileceğine dair sinsi bir şüpheyne sahip.

"Eğer anlasaydın, Tony Robbins, değerli zamanımı özel yaşam koçluğunla boşa harcamazdın. Git saçmalıklarını Hamptons'daki sıkılmış ev kadınlarına sat."

Belki de değildir. Öfkem beni uyandırdı. Kendimi bu adamın topuğunun altında ezilmek için o çukurdan çıkarmadım. Canı cehenneme.

Namaste, mutherfu--

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

"Hayır," diye zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sonra onu kendi berbat arkadaşlığıyla baş başa bırakıyorum.

"NASIL GIDIYOR?" KABUL TUŞUNA BASAR BASMAZ DEV SORUYOR
Düğme.

Eğer ruh eşlerine gerçekten inansaydım, Devya'nın benim olduğunu söylemek zorunda kalırdım. O benim olmadığım her şey. Açık sözlü ve kendinden emin. Minyon ve ince kemikli. Açık kahverengi gözleri ve uzun siyah saçlarıyla kırbaç gibi ince. Daha da önemlisi o bir gangster, kılık değiştirmiş bir savaşçı prenses. Dev'e bulaşmazsanız Dev size bulaşır ve Dev'in size bulaşmasını istemezsiniz. Seni keser ve soruları sonra sorar. Ayrıca çok büyük bir kalbi var.

Ortak mankenlik ajansımızın bizi gönderdiği bir gezide Paris'te tanıştık. Seçmeleri yapan kişiye göre Dev çok "etnik", ben de çok "şişman "dım. İkimiz de işi alamadık ama bu süreçte en iyi arkadaşımızı edindik. Bu yüzden Dev ve ben her zaman bunun alamadığımız en iyi iş olduğunu söyledik.

Fransa benim için gerçekten zordu. Sudan çıkmış balığa dönmüştüm ve amaçsızca oradan oraya savruluyordum. Hayatımda ilk kez şehir dışına bile çıkmamışken yabancı bir ülkede tek başımaydım ve dilini bile konuşamıyordum. Eğer

Dev olmasaydı, muhtemelen bir daha haber alamamak üzere dünyanın öbür ucuna düşerdim.

Arka tarafa açılan cam kapıyı kapatırken ona "Bekle," diyorum. Verandanın kenarına, sahille buluştuğu yere doğru yürüyorum. Bu konuşma için biraz mahremiyete ihtiyacım var ve Sam kapıların diğer tarafındaki oturma odasında video oyununu oynuyor. "Teşhirciliğe meraklı öfkeli bir devle yaşıyorum."

Gözlerimi kısarak karanlığa baktığımda, kıyı şeridinde bir dolunay görüyorum. Gerçek olan değil - Atlantik'e dalan istenmeyen oda arkadaşına ait dolunay. Tanrı aşkına, komşulara hiç mi saygısı yok?

Dev'in mırıltısı kuru bir eğlenceye dönüşüyor. "Heyecan verici. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kardeşimin evine girdiğimde evin darmadağın olduğunu ve takım arkadaşının buzdolabının içine bakarak taşaklarını soğuttuğunu gördüm."

Gülüyor. "Mal varlığına iyice baktın mı?"

"Onun mal varlığıyla hiç ilgilenmiyorum. Aslına bakarsanız, onları gözümünden olabildiğince uzak tutmasını diliyorum. Adam tam bir canavar. Elektro-şok uygulanmış bir goril gibi bir kişiliği var ve öyle de asılıyor - madem sordunuz." Brrrr. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Ne yazık ki Dev'in erkek zevki benden daha kötü.

"Evet, bana karşı beslediği agresif nefret duygusu çok eğlenceliydi. Bana davranış şekliyle bu adama frengi bulaştırdığımı düşünebilirsiniz."

Dev benim yüzümden kıkırdıyor. "Çıkarken adaçayı getireceğim."

"Kutsal su getirin. Ama oda arkadaşını unut. Kötülüğün kökü kazınacak. Horvat için endişeleniyorum. Kaldırılabilceğini söylediği duvar şimdi aniden ağırlık taşıyan bir duvar oldu. Bu adamı neden işe aldığımızı hatırlat bana."

"Daha erken çıkmamı ister misin?" diye yüksek sesle iç geçiriyor. "Hayır. Yapacak yeterince işin var. Ben hallederim." Ben ise

Buradaki işlerle Dev ilgileniyor, biz Ağustos'ta kapanana kadar Manhattan'daki stüdyoyla da Dev ilgilenecek. "İşin içine başka birini katmak hassas eko dengeyi bozabilir."

Konu açılmışken... Hendricks sudan çıkıyor ve saçlarını silkeliyor. Animal Planet'teki antiloplarda olduğu gibi vücudundan aşağı su damlıyor. Başka şeyler de sallanıyor, o bazukayı böyle sallamaya devam ederse ulusal elektrik şebekesini çökertebilecek şeyler. Ama bu konuda derin düşüncelere dalacak vaktim yok çünkü bana doğru geliyor.

"Kahretsin, Dev. Gitmem gerek." "Bekle--"

"Yapamam!"

Siper bulmak için acele ederken bir grup çalının arkasına atlıyorum ve jiletli tel olduğundan emin olduğum bir yere düşüyorum. En azından çıplak bacaklarımın derisinde öyle bir his uyandırıyor. Acı dolu bir çığlığı bastırarak telefonu elime alıyorum ve neredeyse düşürüyordum ki onu yakalayıp şortumun arka cebine sokmayı başarıyorum.

Hendricks merdivenlerden çıkıyor ve fena halde şişirilmiş bir egosu olan birinin tüm umursamazlığıyla avluda yürüyor. Çıplaklığıyla bu kadar rahat olan birini daha önce hiç görmemiştim. Tam önümde durdu ve ben nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Bazen kötü şansıma inanamıyorum. Bu dünyadaki tüm iyi ve doğru yasalara meydan okuyor. İhtiyacım olan son şey, onu süzdüğüm gibi yanlış bir izlenime kapılması. Sanki ona böyle bir mühimmat vermem gerekiyormuş gibi. Gözlerime biftek bıçağı saplamayı tercih ederim.

Şezlongdan bir havlu kapıyor ve ıslak, bronzlaşmış etin her bir santimetrekaresini kurulamaya devam ediyor. Çok fazla olduğu için bu sonsuza kadar sürer.

Ne yazık ki, bu zahmetli ve uzun sürece tanıklık etmek zorundayım.

Beni yanlış anlamayın. Çok da zor bir durum değil. Işıltılı kişiliğine duyduğum genel tiksintinin yanı sıra, vücudunun aynı anda hem iri hem de orantılı olmayı başararak görülmeye değer bir manzara olduğunu kabul ediyorum. Bronzlaştırılıp Smithsonian'da sergilenmeye layık zarif uzun kemikler ve kaslardan oluşuyor. Hah. Düşündüm de, onun yerinde olsaydım ben de çıplak dolaşırdım.

Bir sonsuzluk sonra havluyu beline sarıyor. "İşim bitti," diye yüksek sesle anons ediyor. "Artık dışarı çıkabilirsin." Sonra eve doğru yürür.

Arkamda et parçaları bırakarak kendimi çalıdan ayırıyorum. Bunu bana ödetecek. Bunu biliyorum. Çalıların arasından büyük bir adım atıyorum. Yanlış yöne doğru büyük bir adım.

ALTINCI BÖLÜM

"**L** Calvin'in ev ofisinin önünden geçerken Sam'e "Kızgın adama gideceğimizi söyle," diyorum.

Buzdolabı çorak bir arazi. Tekrar markete gitme zamanı. Tüm hayatım market alışverişi, iş ve çamaşırhane etrafında dönüyor. Kişisel bir sloganım olsaydı şöyle olurdu: **Yemek. İş. Çamaşır. Tekrarla.**

Sam ve ben son birkaç günümüzü komşu işyerlerini ziyaret ederek, kendimizi tanıtarak ve ücretsiz dersler için el ilanları ve kuponlar dağıtarak geçirdik. Sam tanıştığımız her kadını etkilemeyi başardı. Sıcak ve misafirperver olan ve sözü yaymamıza yardımcı olmaktan çok mutlu olan diğer işletme sahiplerimizi tanımak çok eğlenceliydi.

O kadar iyi gitti ki, stüdyonun zamanında açılması konusunda hissettiğim gerginliğin bir kısmı arka planda kaldı. Ek bir bonus olarak, tüm bu çalışmalar bizi evden ve kızgın adamdan uzak tuttu.

Nezaketen, çünkü bazılarımızın görgü kuralları var, Hendricks'i Roxy'nin evde kalacağı konusunda uyarmam gerekiyor. Zaten zamanının uygunsuz bir kısmını ona sokularak geçiriyor. Hendricks de ona eşlik etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor, onu yürüyüşe çıkarıyor ve besliyor, bu da benim üzerimden yükün bir kısmını aldığı için hoş bir sürpriz oldu, bu yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.

Açık kapı aralığından gelen kadın inlemeleri bir şeylerin çok yanlış gittiğinin ilk göstergesi. Hemen ardından homurdanmalar, deri tokatlamalarının belirgin sesi ve bazılarını anlamadığım ama sesin azlığından da kaynaklanmayan hızlı ve müstehcen konuşmalar geliyor.

Sam ağzını kapatarak bana bakıyor ve gülüyor. Kanım kaynamaya başladı. Çıglık atmaya başlayınca iki adımda ofise giriyorum ve bir de bakıyorum ki onu kanepeye yayılmış buluyorum. Her zamanki gibi yarı çıplak ve mışıl mışıl uyuyor, kucağındaki MacBook Air'de tam ekran porno oynuyor. Kapattım ve dışarı çıktım.

"AMANDA."

Yarım saat sonra, hala porno hakkında düşünüp duruyorum. Buğulanıyorum. Aslında, çok öfkeliyim. Oğlumu görmezden gelerek mısır gevreği reyonunda geziniyorum, sadece en sevdiği Honey Nut Cheerios'u aramak için duruyorum. Kutuyu görünce sepete attım ve devam ettim.

Hendricks'i öldüreceğim. Yavaşça, muhtemelen uykusunda, acısız bir şekilde çünkü ben canavar değilim. Yüzüne bir yastık koymayı düşünüyorum. Belki de plastik bir torba. Bugüne kadar can sıkıcı bir rahatsızlıktı. Bugün her şey değişti. Bugün kötü adamlığa terfi etti.

Boş zamanlarında ne yaptığı zerre kadar umurumda değil. Sizi ne heyecanlandırıyorsa, buyurun yapın. Bunu odanızın mahremiyetinde, kapıyı kapatarak yapın. Çocuğumu onun pisliğine maruz bırakmak komik ya da çocukça değil. Tahliye ihbarı için bir sebep.

"Amanda."

Defalarca bana anne demesini istedim ama yine de beni görmezden gelmeye devam ediyor. Bu yüzden onu görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Amanda," diye devam ediyor, bu sefer daha yüksek sesle. Şarküteriye doğru yürümeye devam ediyorum. Şarküteri tezgahından bir bilet alırken tişörtümün arkasını çekiştiriyor, alan iki sıra boyunca servis bekleyen insanlarla dolu.

"Amanda!"

Birkaçı dönüp bize onaylamayan bakışlarla bakıyor. Özellikle de bana. Utanç, boynuma doğru bir sıcaklık yolu açıyor. Etrafa özür dileyen bir gülümseme dağıtıyorum. Sonra da oğluma "kes şunu" der gibi bir bakış fırlatıyorum.

"Bana anne demeni defalarca söyledim," diye sessizce azarlıyorum. "Bana bir yabancı gibi davranmayı seçersen, seni görmezden gelmeye devam edeceğim."

"Her neyse." Spor ayakkabısıyla arabamızın tekerleğini dürtüyor.

"Pardon?" Porno olayından sonra, saçmalayacak havamda değilim.

"İyi," diye homurdanıyor.

Teslim olduğunu duyunca o kadar şaşırdım ki bir an için kızgın olduğumu unuttum. Vay canına, az önce kazandım mı? Ben asla kazanmam, bu yüzden bu beni çok mutlu ediyor. Yüzümde aptalca bir gülümseme beliriyor.

"Anne?"

"Evet, bebeğim?"

"Keçeleşme nedir?" diye soruyor güzel çocuğum masumca.

Sanki gülümsemem yüzümden silindi. Ya da karnıma yumruk yemiş gibiyim. Mesele şu ki, ben mutlu bir anne değilim.

Dikkatle etrafıma bakıyorum, kimsenin duymamasını umuyor ve dua ediyorum ama şansım yok. Herkes bana bakıyor. Beni yargılıyor. İçimde sessizce ölüyorum, cenin pozisyonunda kıvrılıp ölüyorum. Özellikle bir adam bana garip garip bakıyor. Sicko.

"Geçirmek demek istiyorsun. Geçirmek," diye düzeltiyorum, sesimi rahat çıkarmaya çalışarak ve hissettiğim kadar utanmadan.

"Hayır, demek istediğim fel--" Elimle ağzını kapattım.

"Hey, şu dondurmaya ne dersin? Sundae ister misin?"

Sundae kulağa harika gelmiyor mu?"

Başını sallıyor, kolayca dikkati dağılıyor. Biri beni çocuk hizmetlerine ihbar etmeden önce onu alelacele şarküteri bölümünden çıkarıyorum.

SAM VE BEN ŞEHİRDE KALDIK VE ERKENDEN

Bostwick'te akşam yemeği. Deniz ürünleri parmak yalatacak kadar güzel. Sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı. Doğruca eve gitseydim, ortalık hemen suç mahalline dönerdi. Şu haliyle, bu gece onu uykusunda bıçaklamazsam mucize olacak. Bugünden itibaren benden uzak durması gerekiyor, yoksa işler gerçekten çirkinleşecek.

Ne yazık ki ne muhteşem akşam yemeği ne de Scoop Du Jour'da dondurma molası içimi serinletmeye yetti. Eve döndüğümüzde, Sam'i yatmaya hazırlanması için odasına gönderdim, sonra da masum kulakların kirleticisini aramaya çıktım.

Hendricks'in izlediği pornodan duyduğuna hiç şüphem yok. Bana en kötüsünü yapabilir ama bunu yapamaz. Bu resmen çizgiyi aşıyor. Tüm lanet çizgileri aşıyor.

Yatak odasını kontrol ettim ama karanlık ve boş olduğunu gördüm. Garaja doğru yöneldim. Bugün nihayet dışarı çıktığı gün olabilir mi? Hayır. Suburban'ı orada duruyor. Aklımın bir köşesinde lastiklerini patlatmak var ama ne yazık ki bu sadece ikametgahını garantilemek olur ve bu da amacıma ters etki yapar.

Bir önsezi üzerine, güneş batmak üzere olmasına ve akşam havasının serinlemesine rağmen nihayet havuzu kontrol ediyorum. Ve onu sezlongda horlarken buluyorum, kalp şeklindeki güneş gözlükleri hala takılı, sunduğu cazibeden habersiz. En azından çıplak değildi. Bunun için minnettar olmalıyım.

Lafı daha fazla uzatmadan, çok sevdiğim mor ortancaları sulamak için kullandığım bahçe hortumunu alıyorum, doğrultuyorum ve çekiyorum.

Soğuk su tam yüzüne çarpıyor ve çığlık atarak sığıyor.

"Bu da ne--!!!"

Yüzünü ovuşturur ve sırlıklam olmuş kafasını bir köpek gibi sallar. Çok sevdiği güneş gözlüğü, umarım bir daha görülmemek üzere deniz otlarına doğru uçar. Sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Tekrar tekrar göz kırpmıyor, önüne bakıyor. Sonra bana odaklanıyor ve kısa süren şaşkınlığı hızla öfkeye dönüşüyor.

"Leydi--"

"Bunu bir kez daha söylersen seni tekrar patlatırım."

Öfkesi, şaşkınlığa yol açmak için anlık bir mola veriyor. "Ne dedin?"

Ateş boynumu yakıyor. Hiçbir zaman çabuk öfkelenen biri olmadım. Ancak öfkelendiğimde, bu, ahıra geri sokulması neredeyse imkânsız olan kaçak bir at gibidir.

"Dinle, bok kuşu, son sinirlerimi bir yük hayvanı gibi kullanıyorsun ve artık yeter! Duydun mu beni! Yeter artık!"

Yüzü tuhaf bir şey yapıyor. Sonra, çok yavaşça, dudakları bir taraftan yukarı kalkıyor.

Olamaz. Suyla tekrar vurdum. Tam o boktan kuş suratına. Gülümseme gitti. Çiviledim. Zihinsel olarak yumruğumu sıktım.

Bana ters ters bakarken burnundan su damlıyor, damlıyor, damlıyor. "Senin derdin ne, bayan?"

"Benim anlaşılmam mı? Benim anlaşılmam. Mmm, bir bakalım. Benim olayım kızgın olmam. Benim olayım, on yaşındaki oğluma keçeleşmenin, FELCHING'in bir daha asla tekrarlamaması gereken bir yetişkin kelimesi olduğunu açıklamak zorunda kalmam - süpermarkette bağdırdıktan sonra! Ben bu kelimenin anlamını daha geçen yıl öğrendim ve otuz üç yaşındayım! Bir daha asla şarküteri reyonunda yüzümü gösteremeyeceğim. Anlaşılmam bu."

Yüzü bir dur işareti dönüşüyor, azalan ışığa ve derin bronzluğa rağmen anında çok belirgin bir parlak kırmızı parlıyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez pişman görünüyor, gözleri bir değişiklik olsun diye benimkilerden uzaklaşıyor.

"Devam et ve kendin için üzül. Zerre kadar umurumda değil. Devam edin ve gönlünüzce porno izleyin. Bütün gün içki iç. Çöp ye ve fizik tedavini ihmal et. Yargılamıyorum, sen büyük bir çocuksun. Teoride öyle. Ancak bunu oğlumun yanında yapamazsın. Benden yeterince şey gördü. Yani porno hariç. Mesele şu ki, senin tarafından buna katlanmak zorunda bırakılmayacak. Kardeşimi arıyorum."

Bununla birlikte, hortum başlığını ona doğru fırlatıyorum, o da en etkili hareketlerle yakalıyor ve tehdidimi düşünmesi için onu yalnız bırakıyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA DUŞ ALMIŞ VE RAHATLAMIŞTİM.

Yatağıma uzanmış, tüm bu fiyasko dolu günü geride bırakmaya ve güvenilir Kindle'ımın içerdiği harika dünyalarda kaybolmaya hazırlarken kapının çalınması yüzümü buruşturmama neden oldu.

Sam hayatında bir kez bile kapıyı çalmadı, bu yüzden kim olabileceği konusunda şüphe yok. Yine de bu işi benim için zorlaştırdığı kadar onun için de zorlaştıracayım. "Kim o?"

"Konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyor kapalı kapının arkasından. Ne büyük sürpriz. "Yorgunum."

Sessizlik. Bir, iki, üç dakika. Tam gittiğini düşünmeye başlamıştım ki bir ses duydum - bir oflama ya da iç çekme. "Sadece bir dakika sürecek."

"Bunu yarın yapabilir miyiz?"

Cevap vermiyor. Zaman akıp gidiyor. Sabırla göklerin bana biraz merhamet gösterip onu göndermesini bekliyorum; sanırım birazını hak ettim.

"Lütfen."

Ama hayır, bu gece değil.

Bana karşı nezaket kartını kullanmak zorunda kaldı. Görgü kuralları benim zayıf yönlerimden biridir. Benden karaciğerim ya da ilk çocuğum dışında bir şeyi kibarca isterseniz, bunu reddetmem neredeyse imkânsızdır.

"İyi insanların görgü kuralları vardır, Mandy Sue. Öyle olmayanlara karşı şüpheci ol," derdi Bayan Parnell, ta ki akılda kalana kadar.

Başımı sallayarak Kindle'ıma özlemle bakıyorum. "Çabuk ol."

Kapı uçarak açılır ve Hendricks içeri girer. Kapıyı kapatır ve arkasına yaslanır, ellerini arkasına sokar. Gömleği yok. Hâlâ saygın olamayacak kadar aşağı sarkan o eski püskü mayoyu giyiyor. Pazuları şişmiş ve bana yönelttiği yoğun bakışlarıyla savaşa hazır görünüyor. Ben de hazırım. Oyun başlasın, ahbab.

Bakışları üzerimdeki solmuş Titans erkek tişörtüne takılıyor ve kaşları çatılıyor. Ne bekliyordu ki, saten bir gecelik mi?

"Senin uzun, dramatik duraklamalarına ayıracak vaktim yok Hendricks. Duyalım bakalım."

Sert bir şekilde nefes verirken başı kapının arkasına çarpıyor, bakışları tavana tırmanıyor. "Kardeşini arama," diyor kısık bir sesle.

Ne? Bana hakaret etti, çocuğumu çocukça tiyatrosuna maruz bıraktı ve şimdi de bu-- duymam gereken ciddi bir yalvarış yerine bir emir mi? "Özür dileme becerinizden hiç etkilenmedim." Pratiğe ihtiyaçları var. Bundan eminim.

"Lütfen" diyor, tavana doğru.

"Bu kadar mı?"

"Özür dilerim."

"Biliyor musun," diye başlıyorum, yüzüm tam bir inançsızlık resmiydi. "Her zaman hepinizi aynı hak sahibi hıyarlar torbasına koymamaya çalıştım. Bunu sevgiyle söylüyorum çünkü sporcu üç kardeşim var. Ama sizin gibi adamlar tarafından sürekli çöp muamelesi gördüğümde bu gerçekten zor oluyor."

Küstahça bakmaya cüret ediyor.

"Seni anlamaya çalıştım," diye belirtiyorum parmaklarımla işaretleyerek. "Sempati duymaya çalıştım. Ama ben bir aziz değilim. Zengin ve ünlü de değilim. Ben işini ayakta tutmaya çalışan bir kadını ve senin maskaralıkların paramı ve cazibemi mahvediyor. Zaten endişelenecek çok şeyim var, bir de seni listeye eklemeyim."

Başı öne eğik, utanç içinde, eğer vücudunda bir parça düzgün kemik varsa. "Ne söylememi istiyorsun? Söyleyeceğim."

"Neden buradasın? Geri dönmek gereken bir sarayın ve harem yok mu? Takımdaki en büyük kontrat sende. Bunu biliyorum çünkü Calvin sürekli Hendricks Özel'i alamadığını söylüyor." Havadan alıntı yapıyorum. "Neden gidip kendine bir ya da on tane yazlık ev almıyorsun? Neden? Sen. Sen. Buradasın?"

Çıkık çenesinin altındaki sarı tüyleri sıyrıyor. "Saray yok... Sadece dışarıda bir sürü gazetecinin dolaşıp cevabını bilmediğim sorular sorduğu bir kiralık ev... Harem yok." Gözleri bana kayıyor ve uzaklaşıyor. "Ve ben burayı seviyorum."

Başını benden üç çeyrek uzağa çeviriyor. Yine de yüzündeki kaybolmuş ifadeyi yakalamadan önce değil. Onu ilk kez bu kadar kendini kaybetmiş görüyorum. Vicdanımı dürtüyor ve acınası bir sempati duygusu uyandırıyor.

Kendini toparla, Amanda. Kötülüğün birçok yüzü vardır.

"Çocuk için gerçekten üzgünüm," diye mırıldanıyor, omuzları düşüyor. Acı giderek büyüyen şiddetli bir zonklamaya dönüşür.

Dikkati battaniyenin üzerindeki yumruk olmuş ellerime kayıyor, koyu sarı kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor. Kollarımı kavuşturup ellerimi çukurlarımın altına sokuyorum ve gözden kayboluyorum.

"Sam," diye araya girdim ve onun herhangi bir çocuk olmadığını açıkladım.

"Sam," diye tekrarlıyor. "Sam bunu duymak zorunda kaldığı için üzgünüm." Bu gece ilk kez gözleri benimkilerle buluşuyor ve gördüğüm şey doğru söylediğinin kanıtı, utanç

Çenesini kaya gibi sertleştiriyor.

"Ama bunu duymak zorunda kaldığım için üzgün değilsin." Bu bir soru değil ve gergin bir şekilde dudaklarını yalaması haklı olduğumu doğruluyor. "Sanki gitmemi sağlamaya çalışıyorsun," diye düşünüyorum.

Kelimeler ağızımdan dalgınca, neredeyse bilinç akışıyla çıkıyor. Ancak yüksek sesle söylendiklerini duyar duymaz, kafama dank ediyor.

Yatağımdan fırladım, yeni bir haklı öfke kaynağıyla doluydum. "Gitmemi sağlamaya çalışıyorsun! Öyle değil mi? Gitmemi mi istiyorsun? Cevap verme zahmetine girme, biliyorum."

Benden bir adım uzaklaştı. Ciddi misin? Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, incinirdim.

"Neden, Hendricks? Bana cevap verirsen o telefon görüşmesini yapmayabilirim." Başını sallıyor. "Tamam, istediğin gibi olsun." Komodinin üzerindeki iPhone'uma uzanıyorum ve arkamdan alçak bir hırıltı geliyor.

"Tamam, tamam! Tanrım, bayan--"

"Oh, ve şu andan itibaren, bu bayan saçmalığı yok." Heck, kazanan bir el tutuyorum. İkiye katlayabilirim. "Benim bir adım var. Merak ediyorsan Amanda."

Acı dolu bir iç çekti. Yüzünün sıkışmış haline bakınca kerpetenle diş çektiğimi sanırsınız.

"Zaman geçiyor, Hendricks. Elli yaşına basmadan önce, lütfen," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Tic-toc."

"Kadınlarla aram iyi değildir." Sesi o kadar kısık ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Hadi--" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Gerçeği söyle lütfen."

"Gerçek bu." Sonunda bana bakıyor ve samimi olduğunu görebiliyorum. "Öfkeliyim... bu yüzden onlardan uzak durmayı alışkanlık haline getirdim." Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi yüksek sesle nefes veriyor. Hah. İlginç. Yine de kuşkularım devam ediyor.

Bu çok garip. Peki ya bal? Söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Dinlediğimi itiraf edemem.

Sonunda bir tartışmayı kazanıyorum. "Öfkelendiğinde birini öldüresiye dövebileceğin gibi mi?"

Bu sinirime dokunuyor çünkü bana kaşlarını çatıyor.

"Bu bir şaka değil." Gitmek için dönüyor, açıkça kırgın, ve ben içgüdüsel olarak tepki veriyorum, onu durdurmak için pazusunu tutuyorum. Bakışları ellerimin üzerine düşüyor ve orada kalıyor.

"Şaka olsun diye söylemedim. Sadece anlamaya çalışıyorum..."

Dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor, bakışları kapıya yönelmiş. "Öfke kontrolü sorunlarım var."

Bu benim için yeni bir haber. Camilla bu adamı bir tür aziz gibi gösteriyor. Gözlerim şüphe dolu iki yarığa dönüştü. Burada oyuna mı geliyorum? "Camilla bundan hiç bahsetmedi." "Kimse bilmiyor." Başını sallıyor. "Camilla bile bilmiyor.

takım." Ondan gelen duygusal kargaşayı taklit edemezsiniz. Meryl Streep bile bunu başaramaz.

"Hiç kimse mi?" İtirafı karşısında şaşkına dönmüş bir halde tekrarlıyorum.

"Söylediğim ilk kişi sensin." Bakışları bana kayıyor ve uzaklaşıyor.

"İlk kişi ben miyim? Ben mi? Söylediğin ilk kişi benim. Ben mi?"

"Ben de öyle demedim mi?"

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı salladım. Kahretsin, yine beni ters köşeye yatırdı.

"Sana güveniyorum," diyor sakın bir sesle. "Bunu kendine saklayacağını biliyorum."

Bana güveniyor mu? Ben kendime bile zor güveniyorum. Ve bu konuda bana güveniyor mu? Bir porsiyon mütevazı pasta hemen geliyor. Geriye kalan küçük öfke ve şüphe, onun patentli güveni karşısında eriyip gidiyor.

"Bak," diyorum daha yumuşak bir sesle, çünkü bana güveniyor ve ben çatışmayı ya da yumurta kabukları üzerinde yürümeyi sevmiyorum. "Senden tek istediğim hayatımı olduğundan daha zor hale getirmemen. Açmam ve yürütmem gereken bir işim var. Büyük bir ev. Bence ikimiz

de burada yaşayabilir ve birbirimizden uzak durabiliriz, her ne kadar benim naçizane fikrime göre, sen gerçekten

bir sa kesiminden faydalanabilir. Eğer terör kampanyanızı durdurabilerseniz, ikimizin de neden kalamayacağını anlamıyorum."

Ağzı yumuşak, tek taraflı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gözlerinin kenarları eğlenceyle kırışıyor.

"Bunu kabul edebilir misin?"

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," diye mırıldanıyor. "Teşekkürler." Sonra yüzünü tamamen değiştiren, içten bir gülümseme yayıyor.

Uhh...

Bakıyorum. Baktığımı biliyorum ama duramıyorum. Bu da doğal olarak kaşlarımı çatmama neden oluyor. Çünkü hoşuma gidiyor. Onu gülümserken görmek hoşuma gidiyor, ki bu tamamen yanlış. Hem de çok yanlış.

"Tamam, güle güle." Bu yüksek ve biraz da tiz bir sesle çıktı.

Acele etmesi için onu itiyorum ve ardından kapıyı hızla kapatıyorum. Sonra yatağıma geri dönüyorum, yorganı burnumun üzerine çekiyorum ve yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

DHer zamanki yoga pantolonum ve üzerinde markamızın logosu bulunan üstümle mutfağa girip çalışmaya başlıyorum.

ve Hendricks'i çoktan orada, sırtı bana dönük kahve makinesinin etrafında oyalanırken buldum.

İyi haber, short giymiş. Herkes alkışlasın. Görünüşe göre sonunda bu evde kimsenin çıplak kıcını görmek için can atmadığını anladı.

Kötü haber, spor sütyeni ve tayt giydiğimi fark ettiğinde kaşlarını çatmasından da anlaşılacağı üzere, dün gece paylaştığımız o "an" çoktan unutuldu. Eğer Bayan Parnell bana görgü kurallarını öğretmemiş olsaydı, şu anda orta parmağını kaldırmış olurdu.

Roxy bana bakıyor ve mızmızlanıyor. "Dışarı çıkmak zorunda mısın?" Ona soruyorum çünkü o sadece bir köpeğin bedenine hapsolmuş bir insan.

Hendricks, "Onu çoktan aldım," diye cevap veriyor. "Onu besledim de."

Etrafıma bakındım, bir an kafam karıştı. Benimle mi konuşuyordu? Bir şeyler duyuyor olmalıyım. Öyle olmalıyım çünkü benim için güzel bir şey yaptığını söylemiş olamaz.

"Onu işini yapmaya mı götürdün? Ve onu besledin mi?" "Ben de öyle dedim."

Tamam, hala bir pislik. Henüz bir mucize yok ama umudumu canlı tutuyorum. "Tanrım, sen her zaman böyle parlak gözlü ve gür-

Sabah sabah kuyruklu mu? Tüm pozitif enerjinle beni öldürüyorsun. Bu çok fazla. Yeter artık."

O kendine has bıçak gibi bakışlarıyla bana bakıyor.

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Dolaptan ibuprofen alıp iki tane patlatıyorum ve Hendricks'i beni izlerken yakalıyorum. Garip.

"Amanda," diye bağılıyor on yaşındaki çocuğum. Sam Örümcek Adam pijamaları ve cam gözlükleriyle içeri giriyor, saçları sağa sola uçuşuyor.

Bana adımla hitap etme alışkanlığı çok uzun zamandır devam ediyor ve ben bundan bıktım. "Bugün evde kalabilir miyim?" diye mırıldanıyor mutfak adasındaki tabureye kayarken. Ona bir bardak taze sıkılmış portakal suyu dolduruyorum ve o da içiyor.

"Sana da günaydın, günışığı. Ve cevabım, hayır. Bir saat içinde inşaat müfettişiyle toplantım var."

Esneyen Sam gözlüklerini kafasından yukarı itiyor ve iri gri gözlerindeki uykuyu siliyor. Zavallı çocuk. Her gün bana stüdyoda eşlik etmek zorunda kalıyor. Kitap ve video oyunları getiriyor, Roxy'yi gezdirmek ve yemek yemek için sık sık mola veriyoruz. Yine de tam olarak bir çocuğun hayalindeki yaz sayılmaz.

"O benimle kalabilir," diyor sağımdan gelen derin bir erkek sesi.

Daha ağızımdan bir kelime bile çıkamadan başım otomatik olarak titremeye başlıyor. "Hayır."

"Evet!! Lütfen, anne, lütfen?" Tabii, madem bir şey istiyor, ben de anneyim. "Lütfen kızgın adamla kalabilir miyim?" diye tek nefeste söylüyor. Son kısmı hariç, onu da net bir şekilde telaffuz etmeye özen gösteriyor.

"Kızgın adam mı?" diye tekrarlıyor derin erkek sesi.

Çift kepçe kaka. Yavaşça o yöne dönüyorum ve bana bakan canlı mavi gözleri buluyorum, kahve kupası ağzının yarısına kadar donmuş. Pembe kupanın üzerinde büyük altın bir fontla #SamePenis4Ever yazıyor, altta ise kardeşimin düğün tarihi.

Ben sosyal medya insanı değilim. Ben büyürken alet edevata verecek paramız yoktu. Yine de ilk defa Instagram'da bir fotoğraf paylaşmak için güçlü bir dürtü hissediyorum.

Oğlum cesurca, "Sana öyle diyor," diye açıkladı.

Çocuklar, dürüstlüklerini sevmiyor musunuz?

Isı boynumu yakıyor ve yüzümü kavuruyor. Benden nefret etmesi için ona başka bir sebep daha vermeme gerek yoktu ama bugün öyle bir gün gibi görünüyor.

Bu sırada Sam bardağının kenarından merakla Hendricks'e bakıyor. Portakal suyu bıyığını yalıyor. Yüz ifadesinden konuşmaya hazırlandığı anlaşılıyor. Bu garip bir davranış çünkü Sam yabancıların yanında her zaman acı verici bir şekilde utangaç olmuştur. Yine de buraya geldiğimizden beri Hendricks'in yanında bir kez bile rahatsız olduğunu görmedim. Bir kez bile... Gerçekten tuhaf.

"Adın ne senin?"

"Grant."

"Lütfen anne. Grant ile kalabilir miyim? Lütfen?"

Tamam, bu gerçekten garip. Nasıl devam edeceğimi düşünürken alt dudağımda bir delik açıyorum. Bu yeni keşfedilen cesareti kırmak istemiyorum. Sonra tekrar.

"Hayır."

Mutfağa aniden siyah bir sessizlik örtüsü çöküyor. Dirseklerini tezgâha dayayan Sam, yüzünü küçük bir yumruğa yaslayıp somurtuyor.

Çocuğumu bu adamla bırakmamın imkanı yok. Nasıl zaman geçirmeyi planlıyor, bira pongu mu? Sam'in Suburban'ı gezdirmesine izin mi verecek? Köpek, evet, iyi. Roxy kavgacıdır, hayatta kalır. Ona yapabileceği pek bir şey yok. Ama çocuğum, benim hassas, düşünceli çocuğum, hayır.

Sorun şu ki Sam'e hayır demekte zorlanıyorum. O söz konusu olduğunda her zaman yetismeye çalışıyorum ve bu an bunun mükemmel bir örneği. Bu yüzden stüdyo ofisinde kalıp, yeni projeyi çözmeye çalışmam gerekse de

yazılım ve araştırma reklamcılığından taviz vermek zorundayım.

"Bak ne diyeceğim, eğer çabucak giyinir ve randevumuza zamanında yetişirsen, daha sonra eve gelip günü plajda geçirebiliriz? Ne dersin?"

Sam abartılı bir göz devirmeyle, "Sanırım," diye homurdandı. "Ben garsonlarınızı hazırlarken siz de giyin."

Sam'in dışarı çıkmasını izliyorum, sonra karıştırdığım hamuru sıcak kahve makinesine döküyorum ve kolu aşağı çekiyorum, lezzetli aroma mutfağı dolduruyor.

Hendricks robot taklidine devam ediyor, havada asılı duruyor, izliyor, her şeyin üzerine karanlık bir gölge düşürüyor. Yüzümün onun baktığı tarafı, acımasız incelemesi yüzünden yanıyor.

"Biraz waffles ister misiniz?"

Onun için hazırladığım akşam yemeğini, fırında somon bifteği ve mini sebze karışımını yediğini fark etmedim değil. Yıkanmış tabak kanıt olarak bulaşık rafında duruyor. Neredeyse iki haftadır benim pişirdiğim yemekleri yiyor. Bunun iyiye işaret olduğunu söyleyebilir miyim?

"Onu bana emanet edebilirsin."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, sesi kararlı ve güven verici, samimiyetle desteklenmiş. Yüzünün duyduklarımı doğrulayıp doğrulamadığını görmek için başımı kaldırıyorum ve aksini düşünmem için hiçbir kanıt bulamıyorum. Yüzündeki koyu sarı tüylerin arasına gizlenmiş ağzı rahat, bakışları açık.

"Sizin için de uygunsa Roxy'yi evde bırakacağım. Sadece birkaç saatliğine gideceğiz."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Bununla birlikte kuyruğunu kıstırıp gidiyor. Ondaki bu küçük ama gözle görülür değişiklikten ne çıkaracağımı bilemiyorum. İletişim kuruyoruz, sanırım... bir şekilde... bir çeşit. Nezaket için dev bir adım. Doğru yönde küçük bir adım.

"BU SEFER CAL AMCA OLACAĞIM," DIYOR SAM GÜLEREK.

Oturma odasına girdiğimde Hendricks ve Sam'i Madden oynarken buluyorum. İkisi de kısa bir an için bana baktı. Sonra tek kelime etmeden, her ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. Bir merhaba bile demedim. Güzel.

Ofisten erken ayrıldık, böylece Sam ve ben sahilde kaliteli zaman geçirebilecektik. Meğer ben plajda vakit geçirebileyim diye çıkmışız. Sam, Roxy ile içeri dönmeden önce bir saat kadar dışarıda kaldı. Hendricks için terk edilmek mi? Kızgınım.

"Peki," diye cevap verir Hendricks. "Ama kışına tekmeyi basarsam, onu arayıp enayi olduğunu söylemek zorundasın."

Sam güler ve kahkaha atar. "Hayır. Yapamam." "O zaman beni yensen iyi edersin."

"Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacak," diye araya giriyorum. Hendricks omzunun üzerinden bana bakıyor, ifadesi okunmuyor. Midem gergin bir şekilde çalkalanıyor.

"Teşekkürler anne," diye cıvıldıyor oğlum mutlulukla.

İkisi de dikkatlerini televizyona veriyorlar. Ben de çıkıyorum. Üçüncü teker gibi hissetmekten daha kötü bir şey yok.

BİRKAÇ GÜN SONRA DUŞTAN ÇIKIYORUM, SARINIYORUM vücudumda bir banyo havlusu, kapı çaldığında. Sabahın bu erken saatinde kapı zilin çalmasının günün geri kalanı için iyiye işaret olmadığı evrensel bir gerçektir.

Yatak odamdan çıkıp ön kapıya yöneldiğimde Hendricks'in çıplak sırtıyla karşılaşıyorum. Beni çoktan geçmişti, eli kapıyı açmak için tokmağın üzerindeydi.

Son birkaç gündür samimiydik, ateşkes hâlâ bozulmamıştı. Yürüdüğümü duyunca bir bakış attı.

Omzunu silkti ve bakışlarını havlumdan bacaklarıma doğru kaydırarak iki kez baktı.

"Ne?" Meme uçlarımdan birinin dışarı çıkmadığından emin olmak için aşağıya bakıyorum. Çenesini sallayarak havluyu işaret ediyor. "Gerçek olamazsın, değil mi? Olabilir misin? Senin proktoloğundan daha fazlasını gördüm, ama dizimin üstüne kadar gelen bir havlu giyiyorum ve bu kaşlarımı kaldırmama neden oluyor, öyle mi?"

Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları titriyor. "O kadar yakından baktın, değil mi?" diye mırıldanıyor ve müstehcen bir gülümseme yayıyor.

Uhh...

Kapı zili tekrar çalıyor. Roxy önüne çıkan herkesi devirmeye hazır, kaçak bir bowling topu gibi merdivenlerden koşarak iniyor. Ve eğer Hendricks olarak da bilinen yeni aşk macerası olmasaydı başaracaktı, ben sırtüstü yatmadan önce onu tasmaından yakaladı. "Kötü köpek," diye mırıldandım.

Hendricks kapıyı açıyor ve Roxy hemen unutuluyor çünkü ben kapıda duran adamı incelemekle meşgulüm.

Gerekli müzik adamı üniformasını giyiyor: muhtemelen yüzlerce dolara mal olan yıpranmış kot pantolon, motosiklet botları, her iki bileğinde yaklaşık bin deri bilezik ve ağır gümüş kafatası tokalı bir kemer. Ronan tasarım gözlüklerini çıkarıp kaşlarını çatıyor, anlayışlı gri gözleri uykulu görünen Hendricks'le benim aramda gidip geliyor... üzerinde banyo havlusundan başka bir şey yok.

Kahretsin.

"Burada ne yapıyorsun?" En az görüdüğüm kadar suçlu bir sesle ağzımdan kaçırdım. Aklımı kaçırarak kadar korkmamış olsaydım bu ironi komik olurdu. İhtiyacım olan son şey Ronan'a beni mahkemeye çıkarması için bir neden vermektir ve sanırım bunu hediye paketi yaptım.

"İçeri girebilir miyim?"

Sersemliğimden sıyrılıp kenara çekiliyorum ve Hendricks'i de aynısını yapması için dürtüyorum. O da ancak ben ona yüzünü küle çevirecek kadar sıcak bir bakış attıktan sonra bunu yaptı.

"İçeri gel." El sallıyorum. "Oturma odasında oturun," diye talimat verirken aynı anda onu oraya yönlendiriyorum.

Roxy her zamanki aşırı coşkusuyla mızımlanıyor ve misafirimizi karşılamak için Hendricks'in sıkı tutuşuyla mücadele ediyor. İfadesine bakılırsa Ronan köpekleri pek sevmiyor gibi görünüyor ve ilk kez koca adamın yardım etmek için etrafta olmasına sevindim.

Ronan ve Hendricks eşit derecede şüpheli bakışlarla birbirlerine bakıyorlar. Şu an tek ihtiyacım olan bu. Bu ikisinin sidik yarışına girmesi.

Hendricks'in pazusunu iki elimle kavrayarak onu kenara çekiyorum, o da bana izin veriyor. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?" Sıkı dudaklı gülümsememe öylece bakıyor. "Roxy'yi de yanına alır mısın lütfen?"

Gözleri kapanmadan önce dayanılmaz bir vuruş geçer ve gitmek için döner. Ancak Ronan'a tehditkâr bir bakış fırlatmadan önce değil. Bu garipti. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp önümde duran soruna odaklanıyorum.

Ronan kendini pelüş bir koltuğa bırakıyor, bir kolu arka minderin üzerinden sarkıyor, bir bileği diğer dizinin üzerinde duruyor. "Kim o?"

Ronan da futbol hayranı değil.

"Kardeşimin takım arkadaşı. Burada kalıyor çünkü..." Ve sonra sorgulanması gerekenin ben olmadığımı hatırlıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor, gözleri herhangi bir erkeğin havlu giyen rastgele bir kadını kontrol edeceği gibi sinsice üzerimde geziniyor. Bu bakışlardaki hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Bana aslında yabancı olduğumuzu hatırlatıyor.

Bu bir zamanlar sevdiğimi sandığım bir adam. Bunun sadece votka gözlüğü olduğunu ve işlevsiz bir durumu delicesine romantik gösteren kötü bir özgüven eksikliği vakası olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Çöp gibi muamele görmemizi haklı çıkarmak için kendimize söylediğimiz saçmalıklar.

Duygusal iniş çıkışlar birinin sizi ne kadar sevdiğinin bir göstergesi değildir. Gerçek aşk sabittir. Sizi güvende hissettirmesi gerekir. Sürekli bir uçurumdan aşağı sallanıyormuşsunuz gibi değil, adrenalinden artışından sürekli yüksekte. Dev o zamanlar bana aşk zombisi derdi ve haklıydı. Bu aşkın iğrenç bir çarpıtması. Daha da kötüsü, tehlikeliydi.

Elim havlunun üst kısmına gidiyor ve onu koruyucu bir şekilde kavıyor. Birden kendimi belirgin bir dezavantajda hissettim.

"Söylediklerinizi düşündüm ve haklı olduğunuza karar verdim, bu yüzden bir aylığına bir ev kiraladım."

"Bir ev mi kiraladınız?" "Evet."

"Burada mı?"

Sırıttıyor. "Evet. Böylece Sam iki haftalığına Kaliforniya'ya gelmeden önce beni daha iyi tanıyabilir."

Aslında bu kötü bir fikir değil. Islak havluya lanet olsun, Ronan'ın oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa oturuyorum ve gergin bir şekilde etek ucunu çekiştiriyorum.

"Bu nasıl olacak?" Sesim titriyor.

"Bilemiyorum. Biz gidene kadar bazı hafta sonlarını benimle, hafta içlerini de seninle geçirebilir."

İçgüdüsel tepki acı verici bir tepkidir, bağırsağa saplanan bir bıçaktır. Her hafta sonu mu? Onu şimdiden özledim ve o daha gitmedi bile. Öte yandan, Sam'in ihtiyaç duyduğu yavaş alışma süreci çok mantıklı. Sam'i ve onun için en iyi olanı düşünmek zorundayım. Hislerimin bir önemi yok.

"Tamam... Tamam-- Gidip onu getireyim ve bunu tartışalım." Bu en iyisi. Ağustos'un ortasında onu Ronan'la birlikte göndermek daha yumuşak bir geçiş olacak, onun için tedirgin edici olmayacak. Bu aslında beklediğimden daha kolay olabilir.

"Bir ev bulmak ve seninle konuşmak için geldim. Belki önümüzdeki hafta sonu başlayabiliriz? Skye ve ben 4 Temmuz hafta sonu için gitmiş olacağız."

"Tamam." Yavaşça başımı sallıyorum, hala neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Yarın akşama kadar uçağım yok - Sam'i yarın öğle yemeğine götürebilirim diye düşünüyordum."

"Bu iyi olmalı. Yine de ona soralım."

Merdivenlerden inen küçük ayaklar Sam'in kahvaltı için aşağı indiğini söylüyor. Bir süre sonra Örümcek Adam pijamaları ortaya çıkıyor. Zemin kata iniyor ve yukarı bakıyor. Ronan'ın ona baktığını görür görmez donup kalıyor. Sonra dönüp merdivenlerden yukarı koşuyor.

Boşver onu. Bu hiç kolay olmayacak.

"ON DAKIKA SONRA IŞIKLAR SÖNECEK," DIYE SESLENDİM.

yatak odasının kapısının eşiğinde. Sam okuduğu kitaptan başını kaldırıyor. "Yine mi merak ettin?"

O kitabı on kez okumuş olmalı. İlk kez birlikte okuduğumuzda yedi yaşındaydı. Ondan sonra bütün bir yıl boyunca bana ablalık yapmak için beni taciz etti. Ablaların küçük kardeşlerden önce geldiğini, aksi takdirde abla olamayacaklarını anlatmaya çalıştım. İşte o zaman bana, silik anlarımdan birinde ona bebeklerin hastanelerden geldiğini söylediğimi hatırlattı ve neden gidip bir tane alamadığımı anlamadı.

Çocuğum şu anda mutlu görünmüyor ve bunu düzeltebileceğimden emin değilim. İçeri girip yatağına oturuyorum, Roxy de diğer yanına. "Yarın babanla öğle yemeği yemek senin için sorun olur mu?"

Konuşmanın biraz orantısız olduğu ortaya çıktı. Ronan bütün konuşmayı yaptı ve Sam onu görmezden geldi. Aralarına oturdum ve çevirmenlik yaptım. Sam ne zaman Ronan'ın sorularından birine cevap vermeyi reddetse, ona cevap verdirmek benim işimdi. Şunu söyleyeyim, kanal tedavisi olmayı tercih ederdim.

Sonunda Sam, Ronan'ın öğle yemeği randevusunu baskı altında kabul etti.

Omuz silkiyor. "Sanırım."

Yanına uzandığımda bir kolumu kaldırıyorum ve o da bana yaklaşıyor. Sarılıyoruz ve başının üstünü öpüyorum, alnına düşen çok uzun kestane rengi saç tutamlarını parmaklarımla tarıyorum.

"Senden onunla hemen arkadaş olmanı istemiyorum ya da beklemiyorum." Duraksıyorum, endişelerini gidermek için doğru kelimeleri arıyorum. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum--"

"Beni umursamıyor."

Bu Ronan hakkında söylediklerinden daha fazlası ve hiç umut verici değil. Buna gerçekten inanması kalbimi parçalıyor.

"Neden böyle söyledin?" Ona daha sıkı sarılarak soruyorum. Sonunda beni içeri aldığına göre artık susmasını istemiyorum.

"Beni hiç sormuyor. Her zaman kendinden bahseder. Aptal müziği hakkında. Sevmiyorum bile."

Şimdi hak ettiğinden emin olmasam da Ronan'ı savunmak zorunda kalıyorum. "Baban daha önce hiç babalık yapmadı. İşi öğreniyor... Hiç babası olmadığını biliyor muydun? Babasının kim olduğunu bilmiyor. Bunu sana söyledi mi?"

Sam başını sallar. Ronan'ın hakkını yemeyelim, hafta sonları düzenli olarak telefon ediyor ve Sam'i ikna etmeye çalışıyor. Açıkçası bu, bir boğadan süt almaktan daha zor.

"Belki de gergin olduğunu ve senin yanında nasıl davranacağını bilmediğini düşündün mü?"

Sam bana bakıyor ve ilk kez inatçılık yerini şüpheyeye bırakıyor... hatta belki Ronan'a da biraz yer açıyor. "Biraz korkutucusun." İşaret parmağımla burnunun ucuna dokunuyorum ve o da gülümsüyor. "Belki yarın ona nelerden hoşlandığını anlatmayı denersin ve neler olacağını görürsün."

Bir süre sonra Sam başını sallar. Tek yapabileceğim Ronan'ın yine işleri berbat etmemesi için dua etmek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Ben ağır bir konu üzerinde düşünürken temizlik yapan bir insanım. Ve Ronan ortaya çıkıp Yaz boyunca iki blok ötede kalacağı kesinlikle ağır bir konu.

Stresle başa çıkma yöntemlerim konusunda yaratıcı olmak zorunda kaldım ve benim için en sevdiğim 90'lar rap'ini açıp evimin altını üstüne getirmekten daha özgürleştirici bir şey yok. Bir kere gece geç saatlerde içilen kokteyllerden kesinlikle daha verimli.

Hendricks bu sabah mutfağa normal bir insan gibi giyinmiş, üzerine tam oturan soluk gri bir takım elbise giymiş olarak girdi. Ona bakmamak, hatta ağzımın suyunu akıtmamak için ciddi bir öz disiplin egzersizi yaptım. Bu hediye, katılması gereken ve beni evde tek başıma bırakan ekip yönetimiyle yaptığı bir toplantı sayesinde geldi. Kısacası, bir çift.

Sam isteksizce de olsa Ronan'la öğle yemeği randevusu için saat on bir buçukta çıktı. Baba ve oğul, tatsız bir işi halletmek üzere kapıdan çıkan iki tahta asker gibi görünüyorlardı. Ön kapı kapanır kapanmaz kafamın içinde iki kelime yüksek sesle cınladı: Evde Tek Başına.

Müziğimi açıp işe koyuldum. Evin büyük bir kısmını bitirdiğimde öğleden sonra olmuştu. Banyolar pırıl pırıl ve mutfak ıslıl ıslılken, ben darmadağın olmuşum. Saçlarım başımın üstünde yığılmış, yarısı

ve terli boynuma yapışıyor, yüzüm parlıyor. Bana kalan tek şey Swifter'ı ahşap zeminin üzerinden geçirmek ve işimi bitirmek.

Çalma listemdeki son şarkı çalıyor. [Mamma Say Knock You Out](#) by LL Cool J.

Bu şarkıya bayılıyorum. O kadar çok seviyorum ki hareket etmemek ve şarkıya eşlik etmemek benim için fiziksel olarak imkânsız. Fiziksel olarak imkansız. Bu şarkıyı yıllardır dinliyorum ve hala başaramıyorum.

Siyah atletim terden sırlıslıklam olduğu için onu çıkarıp göğsümü siliyorum ve çamaşır odasına götürüp çamaşır makinesine atıyorum. Bugün sütyen yok çünkü ben: Evde Yalnızım.

Ritim düşer düşmez, başım müzikle birlikte sallanmaya başlıyor. Bir saniye sonra yüksek sesle şarkı söylüyorum. Roxy kuyruğunu kıstırıp yatak odamda saklanmaya gidiyor.

"Buna geri dönüş
demeyin Yıllardır
buradayım Akranlarımı
sallıyorum Enayileri
korkutuyorum
Gözyaşları muson gibi yağıyor..."

O kadar gaza gelmişim ki havaya karate tekmesi atıyorum. Nakarat geliyor ve ben daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyorum. "Seni nakavt edeceğim. Annem seni nakavt edeceğim diyor..."

Gözlerim kapalı ve vücudum hareket ediyor. Swifter direğini sanki bunu yapmak için iç çamaşıma dolarlar dolduruluyormuş gibi çalıştırıyorum. Müziğin yükseltici gücüyle kafam çok iyi ve ruhumun şarkı söylediğini hissedebiliyorum, kontrollü maddelerle hiç olmadığım kadar yükseğe çıkıyorum.

"Tanrı'ya şükretmeliyim
Çünkü o bana güç verdi, seni yere
sereceğim.

Annem sana vur dedi ooaaaahhh! Bu ne lan!!"

Hendricks ellerini ceplerine sokmuş, kapının girişinde duruyor, gözlerinde eğlence titreşiyor, sinsi bir

yerinde gülümse.

Kanlı bir cinayet ılığı atarak oturma odasından dışarı fırladım, bir yandan da beceriksizce göğüslerimi tutuyordum. Gördüğüm ilk kapı çekilerek açıldı ve ben de bir dolaba dönüşen içeri daldım.

"Evde ne halt ediyorsun?!!" Karanlığa doğru bağırıyorum. "İş toplantın var sanıyordum!"

"Dinledim. Sunumlarını dinledim ve öğle yemeği için eve gelmeye karar verdim."

Met Life Stadyumu en az bir saat uzaklıkta. Ne yaptı, Bat Mobile'ı buraya mı getirdi? "Ne zamandır orada duruyorsun?!!"

Derin, karanlık bir kıkırdama duyuyorum ve zaten zedelenmiş ve hırpalanmış olan gururum, geriye kalan azıcık şey, bir darbe daha alıyor. "Çok olmadı. Sen twerk yapmaya başladığında buraya geldim. Ya da istersen--" Homurdanıyor. "Kıç atma."

"Agghhhhhhh!"

Askıda bulduğum ilk şeyi alıp üzerime geçiriyorum ve yüzüm kırmızının özellikle floresan tonunda parlayarak dolaptan çıkıyorum. Ancak o zaman Cal'ın devasa eşofman ceketini giydiğimi fark ediyorum.

Kumaşı vücuduma sıkıca sararak mutfağa doğru yürüyorum, bakışlarımı kaçırıyorum, çenemi dik tutuyorum. Eğer haysiyetimden geriye kalanı istiyorsa, onu soğuk ellerimden çekip alabilir.

Odadan çıkış yolumu kapatan sapık, kollarını kavuşturmuş mutfak tezgahına yaslanıyor. Her ne kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyi bastırmaya çalışsa da ağzı ona ihanet ediyor, uçları yukarı kalkıyor.

Bir an için çıkarken kaburgalarına dirsek atma fikriyle flört ettim. Ancak bu ona dokunmamı gerektirecek ve bunu yaparsam durmayabilirim ve o zaman saldırı ve darp suçlamasıyla tutuklanırım ve bu iyi olmaz.

Yatak odama gittim ve yüzüstü yatağa daldım, lüks İtalyan örtülerine doğru çığlık attım. Beni gördü

göğüslerim sallanıyordu. Twerk yapıyordum. Bunu inkar etmenin bir faydası yok. Daha da kötüsü, tam gaz gidiyordum. Yani tam gaz gidiyordum. Hayatım resmen bir şakaya dönüştü, bir araya getirilmiş bir sürü küçük düşürücü an.

Pozitif kal, Amanda. Topla kendini, sürtük!

Kapım iki kez vurulunca inledim. Bu konu hakkında konuşacağımızı düşünmese iyi olur. "Git başımdan."

"iPhone'unu doktorda
unutmuşsun." "Git buradan,
haşere."

"Beni içeri
alın."

"Hayır."

"Bunun hakkında
konuşmalıyız." "Tabii ki
konuşacağız."

Kapının açılma sesiyle başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Görgüden tamamen yoksun musun?"

"Burada Beastie Boys Sabotage var." Telefonumu tutup işaret ediyor. "Etkilendim... Sonra DJ Jazzy Jeff ve Fresh Prince'i buldum."

"Artık senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim Hendricks. Göğüslerimi gördün. Çık dışarı."

Takım elbise ceketini çıkarıp attığında, derin bronz teniyle tezat oluşturan soluk mavi gömleği gözlerinin alev alev yanmasına neden oluyor. Yakışıklı pislik telefonumu şöminenin üzerine bırakıyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. Yorgun bir şekilde nefes veriyor, ağzı sıkı sıkıya kapalı. Her neyse, daha kötüsü olamazdı.

"Onları zaten gördüm. Yani bugünden önce."

Düzelتيyorum. Daha da kötüleşti.

Zihnim bir aşağı bir yukarı koşturuyor, tüm geçmişimi tarıyor, bu iddiayı çürütmenin bir yolunu arıyor ta ki - ping, ping, ping - bir alarm zili çalana kadar. On dokuz yaşındayken Elle'in Fransızca baskısı için yaptığım haber.

"Beni internette mi takip ediyorsun?" Bu bir soru değil, sadece daha fazla utancın kaçınılmaz olacağının bir teyidi.

takip et. Tüm Titans organizasyonunun bu resimleri gördüğünü öğrenirsem şaşırmam.

"Aletimi gördün ve yatağın altında saklanmıyorum." Omuz silkiyor.

Başım tekrar yatağa gömülüyor ve yüzümü kaplayan kızarıklığı gizliyorum. "Bunun nedeni senin aşırı derecede şişirilmiş bir egon olması. İşimiz bitti mi? Artık gidebilir misin?"

Yatağımın kenarı Hendricks olarak da bilinen metrik tonun altında kalıyor. "Seni utandırmak için söylemedim. Sadece düşündüğün kadar büyük bir mesele olmadığına işaret ediyordum çünkü onları zaten gördüm."

"Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun? Konuşmayı kes. Lütfen konuşmayı kes."

"Beni duymuyorsun."

"Neden benden nefret ediyorsun?" "Senden nefret etmiyorum."

Sesinde duyduğum gerçek şaşkınlık karşısında içimden cılgınca bir kahkaha patlıyor.

"Söylemek istediğim--" diye ısrar ediyor, sesi nazik ve rahatlatıcı. "Seni böyle görmek güzeldi--"

"Kendimi aptal durumuna düşürmek mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Evet, eminim senin için çok eğlenceliydi."

"Özgür-eğlenmek," diye düzeltiyor hemen. "Her zaman o kadar bilinçlisin ki, seni değişiklik olsun diye eğlenirken görmek güzeldi."

Sözleri beni solar pleksusumdan vurdu ve göç etti, tüm ağırlı noktalarımı iğneledi ve boğazımı bir sürü rahatsız edici duyguyla doldurdu. Kimsenin fark ettiğini sanmıyordum ve bunu fark edenin o kadar insan arasından bu adam olması haksızlık gibi geliyor. Çenem titriyor ve bunu durdurmak için neredeyse yanağımdaki bir deliği ısıracaktım.

Kilitle, Amanda.

"Senden nefret etmiyorum," diye tekrarlıyor, derin sesi daha da alçalıyor. "Senden asla nefret edemem."

Şu anda zalimlikten daha az katlanabildiğim tek şey nezaket. Kıyıya vurmak için çok çalıştığım tüm sorunları tetikliyor. Bu listenin başında düşük özgüven geliyor. Sonra da önüme atılan her övgü kırıntısına duyduğum doymak bilmez açlık geliyor. Ve o her ikisinin de peşinden koçbaşıyla gidiyor.

"Her neyse, Hendricks." Gitmesini bekliyorum, bunu dövmek için bir işaret olarak kabul etmesini ama hayır, biraz daha takılıyor. Ortam ağırlaşıyor. Duruşundan söylemek istediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyorum, yine de ona açıkça bakmaya cesaretim yok.

"Neden hep ellerini yumruk yapıyorsun?"

Beni kızgın teneke çatıdaki bir kediden daha fazla ürküttü ve ona daha sonra bana uygulayabileceği daha fazla mühimmat vermeyeceğim. Onun bu yeni ve daha nazik versiyonu bir kalp atışında gidebilir. Ona güvenmeye hazır değilim.

Ellerimi büküyorum ve onları tekrar yumruk yapıp saklamak için dayanılmaz bir istek duymama rağmen, onları yorganın üzerinde düz tutuyorum. "Seni ilgilendirmez."

Ağırlık yataktan kalkıyor. "Roxy'yi yürüyüşe çıkaracağım." Ayaklarının üzerinde kayarak iç geçirir. "Sorun olur mu?"

Tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamak. Duyduğum bir sonraki ses kapının kapanmasıydı.

"PEKİ... NASILDI?"

Sam omuz silkiyor, dikkatini iPad'inde oynadığı video oyunundan ayırmıyor.

Ronan'la öğle yemeğinden beklenenden erken döndü ve o zamandan beri pek konuşmadı. Bu beni giderek daha fazla geriyor. O mutfak adasında oturup beni yarı baygın bir şekilde izlerken, ben de akşam yemeği için pişirdiğim levreği buzdolabından çıkarıyorum.

"Sam?"

Cevap vermeyince, onu incelemek için yaptığım işi bırakıyorum. Başını küçük bir yumruğa dayamış. İfadesi ciddi. Bu hiç iyi değil.

"Pekâlâ, sanırım." Hendricks Roxy'yle birlikte mutfağa girdiğinde Sam başını kaldırıp bakar, ruh hali belirgin bir şekilde aydınlanmıştır. "Merhaba Grant."

"Hey, küçük adam."

Küçük adam mı? Bu ne zaman oldu?

Ne Hendricks ne de oğlum bana aldırış ediyor. Roxy, Sam'in tünediği bar taburesinin altında daireler çizerek onu selamlıyor. Sam onun başını okşuyor ve Roxy de Sam'in elini yalıyor.

"Roxy'yi yürüyüşe çıkardın mı?"

İki kelime konuştum diye Hendricks'le konuşmaya mı başladı? Terk edilmiş gibi hissediyorum.

"Evet." Hendricks adanın etrafına gelir ve ikisi el ele tutuşur. El ele tutuşmak mı? "Neler yapıyorsun?"

"Günü beleşçi babamla geçirmek zorunda kaldım."

"Sam!" Elimdeki mutfak eşyaları mermer tezgâha çarparak yere düştü.

"Ne?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve biraz da şaşkın görünüyor.

"Baban hakkında böyle konuşma." Gözlerim tekrar Hendricks'e dönüyor, yüzünde hiçbir tepki yok. Twerking'i övmek yok. Ronan'ı yargılamak yok.

"Neden olmasın? Camilla Teyze'ye de öyle demiştin."

Lanet olsun, küçük kulaklar. "Önce kulak misafiri olmayı bırakmalısın.

Bu kibarca değil ve iki...iki...umm..."

"Öyle mi?"

"Sadece yapma." Başardım. Kesinlikle başardım. Böyle giderse, yılın ebeveyni ödülünü kazanacağım.

Adanın öbür ucundan bir boğaz temizleme sesi geliyor. Başımı kaldırdığımda Hendricks'in oldukça rahatsız görüldüğünü fark ediyorum. Elini saçlarının üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Orada... Düşündüm de belki..." Bir nefes üflüyor.

"Belki ne?"

Gözlerini hazırladığım yemeğe dikti.

"Bizimle akşam yemeği yemek ister misin?" Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemiyorum. Neyin peşinde? Bana sinsice yaklaşmasının kefareti mi ödemeye çalışıyor? Arayı düzeltmek için bir girişim mi?

Renklerin kusursuz sürünmesi hızla boynuna doğru ilerliyor ve bir İskandinav tanrısına layık elmacık kemikleri boyunca parlıyor. Yüce Tanrım, yüzü kızarıyor.

"Sadece yeterince varsa."

"Her zaman fazladan yaparım. Bizimle akşam yemeği yiyebilirsiniz."

"Evet, bizimle yemek ye!" diye bağılıyor oğlum, dişlerinin arasındaki boşluk görünüyor. Resmen Alacakaranlık Kuşağı'na adım attım.

Hendricks'in dudakları garip bir gülümsemeye dönüşür. Bu adam, muammalı bir sandviçin içine doldurulmuş bir ikileme sarılmış bir gizem. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ve bunu sorgulamayacağım da. Sam'in yüzünü güldürecek her şeye varım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

O Paranın sağladığı ayrıcalıklardan biri de yalnızlıktır. Fakirlerin böyle bir lüksü yoktur. Çift kişilik evden ayrıldıktan sonra

Dokuz kişiyle paylaştığım geniş karavandan, beş kızla birlikte iki yatak odalı küçük bir daireye düştüm. Paris'e kaçtım ve başladığım duruma düştüm, daracık bir yerde yaşıyordum, tek başıma dolu bir yatakta uyuma hayallerim yerle bir olmuştu.

Sam'in Ronan'la geçireceği ilk tam Pazar günü - onu yatıya kalmaya alıştırmaya karar verdik - ve eğer kendimi meşgul etmezsem, gereksiz yere endişelenmeye başlayacağım. Temizliği bitirir bitirmez güvenilir Kindle'ımı ve plaj sandalyemi kaptığım gibi neredeyse bomboş, ucsuz bucaksız kumların sessiz arkadaşlığının tadını çıkarmak için aşağıya koşuyorum.

"Hey," diye bağılıyor derinden gelen erkeksi bir ses, tanıdık bir ses, arkamda bir yerden.

Artık yalnız değilim, keyif de sürmüyorum. O kadar iyi anlaşıyoruz ki, onu tekrar kötü davranmaya teşvik etmemek için yanında uzun süre kalmaktan neredeyse korkuyorum. Plaj sandalyemin etrafında dolaşıyor ve doğrudan görüş alanımda duruyor. Bana medyum deyin çünkü içimden bir ses bugün fal bakmayacağımı söylüyor.

"Heeeyyy," diye karşılık veriyorum, çünkü bu onun en sevdiği kelime. Benimkinin altında hüzünlü bir özlem notası var,

Yine de. Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, gözlerimi elimle güneşten koruyorum.

Hendricks yüzüme bakıyor. Sonra parlak mavi gözleri atletimden şortuma, oradan da bacaklarıma doğru ilerliyor. İşte burada işler ilginçleşiyor. Cinsel bir şekilde değil. Daha çok, onayını aldıklarından emin olmak için kıyafetlerimi inceliyor gibi. Başından beri beni açıkça incelemekten hiç çekinmedi ve sanki bu onun doğuştan gelen hakkıymış gibi davranıyor.

Anlamıyorum. Ben. Anlamıyorum. Anlamıyorum. Bu hakkı ona kim verdi? Düşündüğümde daha aptal olmalıyım çünkü birinin bana bunu yavaşça açıklaması gerekiyor.

"Roxy nerede?" Artık onu her yerde takip ediyor, kendi kişisel maiyeti.

"İçeride, güzellik uykusunu alıyor."

Görüyorum ki hala nasıl giyineceğini öğrenememiş. Gömlek yok. Devasa göğsündeki her kas tam teşhirde. Gerçi, Tanrı merhamet etsin, daha da tehlikeli olan sarkık mayoları. Tüm gözleri Roma'ya çeviren v, yüzümle aynı hizada. Garipleşmeden başımı bile dik tutamıyorum. Ve şimdi boynumda bir gerginlik var.

"Sen az önce..." İnanamayarak söylüyorum, yüzüm şu anda yaşadığım tüm acıyı şüpheyi yer bırakmayacak şekilde gösteriyor. "Az önce bana göğüs kaslarını mı gösterdin?"

"Hayır," diye basit, düz yüzlü bir cevap verdi. Yalancı, kesinlikle yaptı.

"Tanrım, çok tuhafısın."

Bu onun kocaman sırtına neden oluyor. Bir paket badem uzatıyor ve ben el sallayarak reddediyorum. Son zamanlarda çok daha iyi besleniyor. Artık dışarıdan yemek yok. Buzdolabında taze meyve ve sebzeler buldum. Onu spor salonunda çalışırken bile yakaladım.

Neredeyse her zaman bizimle yemek yiyor ve Sam'in video oyunları ve bizim evde bırakmak zorunda kaldığı Lego köyleri hakkındaki gevezeliklerini dinlemekten son derece memnun görünüyor.

şehirdeki daire. Bazen sorular soruyor, böylece ben Sam'i çoktan susturduktan sonra bile hala dinlediğini biliyorum. Bu barış anlaşmasının kalıcı olması konusunda sessizce umutlu olduğumu söylemeye cüret ediyorum.

Bir avuç dolusu alıp ağzına atıyor ve çiğniyor, çiğniyor, çiğniyor; anlayışlı gözleri hâlâ üzerimde. Bu beni oldukça tedirgin ediyor.

Bakışları sinir bozucu. Rakip takımların oyun kurucularının karşılarında ne gördüklerini bilmek, Calvin'le aynı takımda oynadığımız için Tanrı'ya şükretmemi sağlıyor. Dört yıl üst üste defans oyuncuları arasında NFL çuval lideri olması boşuna değil.

"Lütfen beni gözetlemeyi bırakır mısın?"

Sırıttıyor, bakışları Kindle'ımı kesiyor. Hiç düşünmeden indiriyorum ve göğsüme yaslıyorum. Tamam, evet, insanların ne okuduğumu görmesinden çekiniyorum. Olmamam gerektiğini biliyorum ama öyleyim. Yargılanmaktan hoşlanmıyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar yaşadım bunu. Ve eğer burada ne olduğuna dair bir ipucu alırsa, bunun sonunu asla duymayacağım.

"Ne okuyorsun?" Başını eğiyor. Daha fazla badem zamansız ölümleriyle buluşuyor.

"Nunya işi."

Yavaşça başını sallıyor, muhteşem, tokatlanabilir yüzünde sinsi bir gülümseme belirip kayboluyor.

Kindle göz açıp kapayıncaya kadar elimden kapıldı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan o lanet şey ellerimden kayıp gitti. Altı ayak dört, iki yüz kırk kiloluk bir adamın bu kadar hızlı hareket edebilmesi inanılmaz. Ve evet, bunu araştırdım.

Çılgılık atarak plaj sandalyemden fırladım ve kumları tekmeleyerek onun peşinden koştum. Kıyı şeridinde yürüyen birkaç kişi tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için dönüyor ve bunun sadece bir parça elektronik ekipman için kavga eden iki aptal olduğunu anladıklarında yürüyüşlerine devam ediyorlar.

Ona doğru hamle yapıyorum ve canavar bana doğru silah doğrultuyor, avucunun kalın topuğunu alnıma yerleştiriyor, uzun parmakları başımın üstünde kıvrılıyor. Ben ince havayı kavrayıp kollarımı çırparken, o avucunun lanet topuğunu alnıma dayayarak beni uzakta tutuyor. Huzurlu yarım saatlik "kendim" zamanım için aklımdan geçen tam olarak buydu.

"Burada ne varmış böyle?" diyor, sinsi sırıtışı hâlâ yerinde. "Geri ver onu, seni göt!" Avazım çıktığı kadar bağıríyorum. I

Bu noktada beni kimin duyacağı umurumda değil. Bu herif Kindle'ımı aldı. Kelleler uçacak.

İkimizin de başının üstünde duran güvenilir Kindle'ım, işler kötüye gittiğinde milyonlarca kilometre ötede oluyor. Ve bundan kastım okumaya başlaması.

"Neden bu kadar çok vurgu var?"

"Geri ver onu!"

"Tüm bu kelimelerin altı çizili... temerity?" diye düşünüyor kaşlarını çatarak. "Neden temerity?"

"Kindle'ımı çalma cüretini nereden buluyorsun?!"

"Şımarıklık neden vurgulanıyor?" Ben ters ters bakarak cevap verdiğimde Kindle'a bakıyor, ağzının tembelce yukarı kalkışında fesatlık yazılı.

"Sen bilirsin." Nefes verir. "Ben'in isteme cüreti, arzulama cüreti vardı, suçu buydu. Onu mahvedebilecek bir suç." Grant okumayı bırakıp bana meraklı bir bakış attı. Cevap bulamayınca omuz silkiyor ve işine geri dönüyor.

Bunun için yiyeceğim dayağı şimdiden tahmin edebiliyorum. Umutsuz durumlar falan, üzerine atlıyorum. Boynunu ölümüne kavradım, bacaklarım beline dolandı ve o kalın, kara bir kirpik bile savurmadı. Sıkışmış durumdayım, oysa bunun ona yaptığı tek şey Kindle'ımı benden olabildiğince uzakta tutmak için kolunu serbest bırakmak.

"Jake'in kış yanaklarını ayırmasını istedi..." Gözleri kısılır ve ağzı büzülür. Bu ilginç olacak.

"Jake'in dilini daha önce hiçbir erkeğin olmadığı yerde istedi... Tanrım," diye birkaç desibel daha düşük sesle devam ediyor, ses göğsünde yankılanıyor ve beni doğrudan sakral çakradan vuruyor. Mahrem yerler, halk tabiriyle. Eğer emekli olursa, sesli anlatıcılıkta ikinci bir kariyer düşünmeli. Sesi saf bir çöküş. Onu okurken dinlemek bana bir masanın üzerinden süpürülen ve cinsel bir çılgınlık içinde yere düşen nesneleri düşündürüyor. İyi ki bugün doğal taş deodorantı kullanmamışım.

"Ben bir parmağını içine soktu, gözleri düştü
"Jake'in sikini hayal ederken kapandı." Yanaklarında alevli bir renk patlaması yayılıyor, ensesindeki deri parmak uçlarımin altında ısınıyor ve nemleniyor. "Yeterince gördüm," diye mırıldanıyor.

Hendricks'in bir allık olduğunu bilmek beni öldürüyor. Bu güzel haber beni çılgına çevirmeli, yerde yuvarlanıp kıkırdamalıyım. Ama yine de kıkırdamıyorum. Hem de hiç.

Gözlerimiz kilitlenene kadar çenesi yavaşça alçalıyor, burunları birbirinden birkaç santim uzakta. Göz kapakları ağırlaşıyor ve dokunmamamız gerektiği giderek daha açık hale geliyor. Asla. Bacaklarımı onun belinden kurtarıyorum ve ayaklarım bir gümbürtüyle kuma düşüyor. İki parça sığır eti. Cansız nesneler. Onları zar zor hissedebiliyorum, dikkatim okaliptüs ağacındaki bir koala gibi tırmandığım güçlü adamda.

Biraz edep duygusunu hatırlayarak boğazımı temizliyorum ve itmeye çalışıyorum, ancak dirençle karşılaşıyorum. Kolu belime dolanıyor ve beni orada, ona yapışık, sıcak terli tene yapışmış halde tutuyor.

"Kelimeler neden vurgulanmış?" diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki dudaklarını okumak zorunda kalıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. İşine geldiğinde bana karşı kullanabilecek bu hödüğe hassas bilgileri vermek söz konusu bile olamaz. Bu mesafeden ne kadar çekici olduğu umurumda değil. Ve öyle, istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

Kindle'ımı almaya gidiyorum ve o kolunu çekerek benim ona yaslanmama neden oluyor. Bu ikimizin de dengesini bozdu. Geriye düşüp kuma çarpıyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor. Ağırlığının tüm yükünü istemeyerek de olsa emerken yüksek sesle homurdanıyor.

Sakin bir şekilde ayağa kalkarak yanına diz çöküyorum ve yüzünün sıkışmasını, alt dudağının dişlerinin arasına sıkışmasını ve şüphesiz acı çekmesini dehşet içinde izliyorum.

"Ohmygodohmygodohmygod, geri döndün!! Grant! Grant! Grant, iyi misin!" Yüzünü, göğsünü okşuyorum, homurdanıyor. Omuzlarını, karın kaslarını, yüzünü, yine homurdanıyor. "911'i arayayım mı?"

Yüzü tamamen pürüzsüzleşiyor - tam kahkahalara boğulmadan önce, derin bir kahkaha. Onu öldüreceğim. Onu yavaşça öldüreceğim.

"Bir noktayı kaçırdın."

Eğer parmaklarımı kıracağımdan kesinlikle emin olmasaydım, çenesine bir kesik atıp o güzel yüzündeki sırtmayı yok edecektim. "Yaralandığını sanmıştım!" Onu iterek ayağa kalktım ve Kindle'ımı kıyı şeridinden kurtarmaya gittim... ve gelgitle sahile sürüklenmesini izledim.

Ağlayacağım. Kesinlikle ağlayacağım. Islak, ince taneler her köşe ve bucağa yapışmış. Kurutmaya ve kumu fırçalamaya çalışıyorum ama bu tamamen zaman ve emek kaybı.

"Bana ilk kez ilk adımla hitap ediyorsun," diyor, kıkırdamalar yavaş yavaş azalıyor. "Bu hoşuma gitti."

Gözlerimden fışkıran kızgınlıkla ona bakmak için dönüyorum. Bir dirseğinin üzerinde uzanmış, bakışları vücudumun her yerinde yavaşça geziniyor. "Umarım hoşuna gitmiştir çünkü yeni

adı pislik!"

Bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Kahkahalar yeniden başlıyor. Bu da benim adaletsizlik duygumu körüklüyor. "Tek yapmak istediğim okumaktı! Tek yapmak istediğim buydu." Arkasındaki baskı

Gözlerim doluyor. Utanç verici bir şekilde, gerçekten gözyaşlarımın eşliğindeyim.

Yüzüme bir kez daha bakıyor ve gülümsemesi sanki biri onu tutan iskeleyi tekmelemiş gibi çöküyor.

"Stüdyo yüzünden o kadar stresliyim ki nefes bile alamıyorum ve tek istediğim Ben ve Jake'in yasak aşkını huzur içinde okumak için yarım saatti! Ve şimdi Kindle'ımı mahvettin." Ona doğru salladım. "Her şeyi mahvediyorsun."

Kendimi tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzölmeye başladığında ayağımı yere vurarak uzaklaşıyorum. Utanıyorum ve yorgunum, hepsi bu. Kendime böyle söylüyorum. Hayal kırıklığına uğramadım. Ona garip bir şekilde ilgi duymuyorum ve aynı şekilde onun yeryüzünden sonsuza dek kaybolduğunu görmek istemiyorum. Bu delilik olur.

"Hey, hey, hey, hey," diyor kollarımdan nazikçe tutup beni kendi etrafımda döndürerek. Sesinde bir an önce var olan eğlence kayboldu. İfadesi şimdi çok ciddi ve çok kararlı. Harika. Onun için ihtiyacım olan tek şey kararlı olmak. Bu, kararlı bir mantar enfeksiyonu kadar çekici.

Çıtlatarak, zayıflığının kanıtlarını omzumla silmek için elimden geleni yapıyorum. Bir de baktım ki çıplak göğsüne yapışmışım, ince tüyler yanağımı gıdıklıyor.

Garip bir şekilde, ilk düşündüğüm şey onun güzel koktuğı. Hindistan cevizi, sabun ve erkeklere özgü bir şey gibi. Erkeksi. Erkeksi. Sperm olabilir mi? Sağlıklı, sağlam sperm.

"Hindistan cevizi gibi kokuyorsun,"
diyorum. Bir süre sonra "Pardon?"
dediğini duyuyorum.

"Bunu kötü bir şey olarak
söylemedim." "Uh... teşekkürler."

"Hayır, unut bunu."

"Ağlama. Lütfen ağlama. Kahretsin, özür dilerim. Çok özür dilerim. Sadece takılıyordum. Sana on tane Kimbles getireceğim." Sesi

gergin ve kafası karışmış gibi. Sanki neden üzgün olabileceğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi... Erkekler.

Sıcak eli sırtımın ortasına iniyor ve yavaş daireler çiziyor. İyi hissettiriyor, çok iyi. Bırakın beni rahatlatmayı, en son ne zaman bir erkeğin bana sarıldığını bile hatırlamıyorum. Belki de hiç. Evet, muhtemelen hiç.

Eli kürek kemiğimin üzerinden kayarak boynumun arkasını kavıyor ve varlığından bile haberdar olmadığım bir öldürme düğmesine basıyor. Kollarında bir anda kemiksiz kalıyorum. Sıcaklık içime yayılıyor. O kadar rahatlatıcı ki kendimi uyuşturulmuş ve rahatlamış hissediyorum. Sperm ve hindistancevizi kokuyor ve daha da sokulmak istememe neden oluyor ve resmen kaybediyorum.

"Ben hallederim. Onları gönderteceğim...uhh..."

"Amazon," diyorum ama yüzüm göğüs kaslarına çarpmışken daha çok Abafon'un sesi gibi çıkıyor.

"Doğru. Amazon. Bir tanesini daha mahvedersem diye on tane Kimble getirteceğim. Ağlamana gerek yok."

Başımı sallıyorum ve başımı eğerek uzaklaşıyorum. Utanmış ve savunmasız hissediyorum ve ev işlerinin hala yapılması gerekiyor, bu yüzden plaj sandalyesini almak için geri dönüyorum. Grant bir adım arkamdan geliyor ve ben katlamayı bitirir bitirmez sandalyeyi benden alıyor. Düştüğü yerden boş badem çantasını alıyor ve eve doğru yürümeye başlıyoruz.

"Yiyecek alışverişine gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi?"

Yumurta kabuğu üzerinde yürüme olayı başladı bile. Bu hiç yaşanmadı. İlerlemenin tek yolu, gariplik beni tüketmeden birlikte yaşamaya devam edebilmemizin tek yolu, o beni hiç tutmamış ve ben de onu tutmamışım gibi davranmak. Kesinlikle yasak olan bir adamın kollarında olmaktan hoşlanmadığımı.

Bir elin bileğime dolandığını hissediyorum ve yukarı bakıyorum. Yüz ifadesi biraz tedirgin. "Mağazaya gideceğim. Bir liste yap ve--"

"Hayır. Sorun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor sessiz bir sesle, alnı derin düşüncelere daldığı zamanki gibi büzülüyor. "Sen

biraz dinlen."

İyi davrandığında, tüm savunmalarım dağılıyor. Umarım bunu asla anlamaz.

"ANNE, KARNIM AĞRIYOR." SAM'IN İLK SÖYLEDİĞİ ŞEY BU.

Saatler sonra ön kapıdan içeri daldığında.

Arkasından yürüyen Ronan bıkkın görünüyor, saçları her zamankinden daha da dağınık. Sam kollarını belime doluyor ve yüzünü tişörtümün içine saklıyor. Sırtını ovuyorum ve papatya çayı, limon suyu ve baldan oluşan ev yapımı ilacıma başlaması için onu mutfığa yönlendiriyorum.

"Konuşabilmemiz için bekleyebilir misin lütfen?" Sam'i yatması için üst kata çıkarırken Ronan'a soruyorum. Başını sallıyor ve Sam'in yatak odasına doğru ilerliyoruz.

Yirmi dakika sonra, demlediğim bira midesini yatıştırdıktan sonra oturma odasına döndüğümde Grant'i Ronan'ın karşısındaki büyük boy koltuklardan birinde oturmuş iPad'ini okurken buluyorum.

Uh-oh.

Kimse konuşmuyor ama bir sürü iletişim devam ediyor. Grant'ten gitmesini isteyemeyecek kadar yorgunum ve ifadesine bakılırsa bunu yapmaya hiç niyeti yok.

"Daha iyi hissediyor mu?" Ronan beni görünce soruyor. Sadece biraz endişeli görünmesi beni sinirlendiriyor. Başımı sallıyorum ve ikisinin arasındaki kanepeye oturuyorum.

"Ne oldu?" Ronan'a suçlamayı sesimden uzak tutmak için kendimi zorlayarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Pizza yedik. Sonra dondurma istedi, biz de dondurma aldık ve sonra Skye ile film izledik ve o da şeker, karamelli patlamış mısır ve gazlı içecekler koydu."

İsa'nın krakeri. "Biz çok sağlıklı besleniyoruz. Midesi o kadar abur cubura alışık değil."

"Neden bana söylemedin?"

"Ona elli kilo şeker yedirmenin ve üstüne bir de soda içirmenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını size açıklamam mı gerekiyor? Özür dilerim. Sağduyuyu açıklamam gerektiğini fark etmemiştim."

"Biraz narin, değil mi? Muhtemelen ona çok fazla bebek gibi davranıyorsun."

Bir saniye önce solumdaki koltukta tembel bir aslan gibi kambur duran adam şimdi dimdik oturmuş, gözlerini dikmiş Ronan'a bakıyor.

Uh-oh.

"Aslında ona yeterince bebek gibi davranmadım. Ve sen de ebeveynlik tavsiyeleri verecek konumda değilsin." Ronan sandalyesinde arkasına yaslanır ve ellerini endişeyle saçlarında gezdirir. "Eğer bu çok fazlaysa..."

"Hayır. Bir yolunu bulacağım. Onun yaşındayken ondan çok daha serttim... Sanırım beklentilerimi ayarlamam gerekecek."

Grant'ten bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim.

"O harika bir çocuk. Belki de beklentilerini değiştirmeden önce onu tanımak için zaman ayırmalısın." Bariton sesi aramıza bir çekiç gibi iniyor, güçsüzlüğü sesi çok daha tehditkâr kılıyor.

Ronan ters ters bakıyor. Cesaretini topladığı için hakkını vermeliyim. Ronan uzun boylu ve zayıf kaslı, Grant'in yarısı kadar. "Sana kim sordu lan?"

Ve bu belki de çok fazla cesaret ve aynı zamanda atlamak için benim ipucum.

"Seni geçireyim," diye anons ediyorum. Ayağa kalkıp Ronan'ı kolundan tutarak ön kapıdan verandaya doğru götürüyorum. Elleri kalçalarında, arkasını dönüyor ve bir tartışmanın yaklaştığını anlıyorum.

"O herifin gitmesini istiyorum," diye mırıldanıyor ve işaret parmağını ön kapıya doğrultuyor.

Neredeyse kıkırdayacaktım. Ne ironi ama. Birkaç hafta önce onunla aynı fikirdeydim. Ama şimdi değil. Grant'in Sam'i bu kadar inançla savunmasını dinlemek kalbimin göğsümün içinde acı verecek kadar şişmesine neden oldu. Bunun gibi beklenmedik anlarda, sıkı sıkıya kapalı tuttuğu demir perdenin arkasına bakmama izin verdiğinde, ayaklarımın altındaki zemin dengesizleşiyor. Bu da onun etrafında olmasını çok daha fazla sevmeme neden oluyor.

"O hiçbir yere gitmiyor. O kardeşimin arkadaşı ve Calvin onu burada istiyor." Küçük bir yalan. "Dinle, bir dahaki sefere bir konuda şüphelerin olursa bana mesaj at, açıklayayım. Seni sevmesi için Sam'e her istediğini vermek zorunda değilsin."

Ronan yüksek sesle nefes verir. "Bu çok zor."

Bu sefer gülüyorum. "Şaka yapmıyorum... Bunu iki hafta boyunca yapabilecek misin?"

"Evet... Geldiğime memnunum. Bu hafta sonları benim için de iyi olacak."

"Sonunda bir konuda anlaştık."

ONUNCU BÖLÜM

"**L** Sana bir randevu ayarlayayım." Camilla'nın telefonda gelen heyecanını hissedebiliyorum. Aylardır beni ayarlamak için yalvarıyor. Sahildeki sandalyemden Sam'in Roxy ile kıyı şeridinde oynamasını izliyorum.

"Bilmiyorum... Bunu Sam'e nasıl açıklayacağım?"

"Ona yemeğe çıkacağınızı söyleyin. Faturalarınızı ödediğinde, sizin adınıza karar verebilir. Bu söz Tom DeSantis'e aittir."

Camilla tek çocuk ve ailesine çok yakın, bu benim her zaman imrendiğim bir şey. Benim annem de babam da çoktan öldü ama zaten hiç yanımda olmadıkları için özleyecek bir şey yok.

"Ben birini bulabiliyorsam, eminim sen de bulabilirsin."

"En çılgın rüyalarımda bile böyle bir şey başıma gelmezdi."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, anında bu sabaha geri döndüm. Grant'in sesi bana ulaştığında ortancaları suluyordum. Telefonda yine Honey ile konuşuyordu. Gerçek: Onunla konuşurken sesinin bu kadar heyecanlı çıkması beni rahatsız etti ve bunu çok yakından incelemeyi reddediyorum.

Hendricks'in onu mutlu edecek bir balı var ve Ronan nişanlı. Beni gülümseten birini hak etmiyor muyum?

ve sesimde bir neşe kıvılcımı var mı?

"Kardeşinle tanıştığımda hayatım darmadağın olmuştu ve bak nasıl sonuçlandı."

Camilla kardeşimle tanışmadan önce çok kötü bir şans yakaladı. İlk kocası bir araba kazasında ölmüş, ardından da yatırımcılarının paralarını zimmetine geçirdiği ortaya çıkmıştı. Hükümet her şeye el koyduktan sonra Cam sadece beş parasız değil, aynı zamanda borç içinde kaldı.

"Tamam. Ama elimde bir liste var. Yatırım bankacıları yok. Avukat yok. Benden genç kimse yok. Parti yapmayı seven kimse yok. Müzisyenler, yazarlar, sanatçılar, modeller, aktörler, Corey'ler ya da Toby'ler yok."

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Sırf meraktan soruyorum, neden hiç Corey ya da Toby yok?"

"İlkokuldayken bana zorbalık yapan çocukların isimleri. Onlar benim çocukluğumun anüsünde anıldılar."

Kadınısı kahkahalar dikkatimi yandaki eve çekiyor. Bir grup insan plaj voleybolu oynuyor. Kadın ve erkeklerin eşit bir karışımı. Hepsi çekici, çoğu genç. Bu sabah yan evin garaj yoluna yarım düzine lüks araba girmiş. "Komşunuz şehre geldi."

Sonra bir bakıyorum, siyah bir bulanıklık ışık hızıyla yanımdan geçiyor ve o bulanıklık doğruca komşunun voleybol maçına doğru gidiyor.

"Mandy?"

"Hayır, Roxy. Hayır!" Telefonumu bırakıp ayağa fırladım.

Roxy, şişko pembe dilini çıkarıp sağa sola savurarak dörtnala suyun kenarına doğru zıplayan voleybol topuna doğru koşar. Dişlerini voleybol topuna geçiriyor ve voleybol topu anında sönerek gevşek bir krep haline geliyor. Sonra iyice öldüğünden emin olmak için kafasını sallamaya başlıyor.

Tek yapabildiğim izlemek, gözlerimin önünde yaşanan dehşeti durduracak gücüm yok. Bu arada oğlum bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

Yüzümü buruşturarak koştum ve kötü köpeğimin elindeki krep topunun ucunu kaptım. "Kötü, kötü, kötü köpek," diye bağıyorum.

Bir adam yaklaştığında ağzından güreşerek çıkarıyorum. Bunun şimdiye kadarki en iyi halat çekme oyunu olduğunu düşünüyor gibi görünüyor! ve tüm gücüyle benimle savaşıyor. Sonunda pes ettim ve almasına izin verdim.

Zayıf ve formda olduğunu tahmin ettiğim komşu, tuzlu ve biberli saçları ve derin bir bronzluğu olan çekici bir adam. Derli toplu keçi sakalının arasına sakladığı yarı alaycı sırıtışıyla yanıma yaklaşıyor. "Güvende miyim?"

"Çok özür dilerim. Ve evet, kesinlikle, tamamen güvendesiniz. Şişirilebilir bir top olmadığınız sürece. Bu durumda kaçmalısınız."

Gülüyor. Bu sırada Roxy beni dürtüyor çünkü halat çekme oyununun neden aniden bittiğini anlamıyor. "Roxy, hayır."

"Steven Aimes." Mimari bir şaheser gibi görünen, ancak daha çok göze batan bir yara gibi davranan beyaz bir çimento ve cam bloğu olan evine başparmağını uzatıyor. "Amanda Shaw," diye cevap veriyorum ve elimi uzatıyorum. "Memnun oldum."

seninle tanışmak."

Elimi tutuyor, sıkıyor ve gereğinden uzun bir süre tutuyor. Sırtımda bir rahatsızlık hissi belirliyor. Bu tepki beni şaşırttı. Yine de, hatırlamak istediğimden daha uzun süredir bir erkeğin dokunuşunu hissetmemiştim.

"Cal'ın karısı olmadığınızı biliyorum çünkü Camilla ile tanıştım, yani öyle olmalısınız..."

"Kız kardeşi."

"Kardeşim... tamam, tamam," diye dalgınca tekrarlayıp duruyor, ağzı hâlâ daimi bir sırıtışa benzeyen bir şekilde kıvrık.

"Tekrar özür dilerim. Onu taşaklarından uzak tutacağıma söz veriyorum."

Bu doğru çıkmadı. Bundan eminim çünkü gülümsemesi genişledi. Şimdi susmaya çalışacağım.

"4 Temmuz partisi veriyorum," diyor Steven öylesine. "Sen de gelmelisin." Hem de dört gün sonra.

Ronan'ın geri gelip Sam'in hayatının demirbaşı olmasından önceki gün olarak biliniyor. Ve benim.

"Mandy," arkamdan bir yerden geliyor. Ses Hendricks'e benziyor. Hendricks olmak için yeterince yüksek olduğu kesin. Ama beni sadece ailemin kullandığı lakabımla çağıran Hendricks olamazdı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gömleksiz Hendricks'in ağır çekimde, eli İyi Kitap'ta gibi görünen bir şekilde bize doğru koştuğunu görüyorum. Kasları güneşte parlıyor, göğüs kasları aşağı yukarı zıplıyor, kol damarları kabarıyor.

Neler oluyor?

"Hey," diyor bize ulaşır ulaşmaz. "Ben markete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Bu garip davranış karşısında şaşkına dönmüş bir halde, tek yapabildiğim bakmak. Aslında, bir kez bile gözümü kırpmadım. Dikkati Steven'a kayıyor. Ellerini düşük askılı mayosunun üzerine koyuyor ve çenesini ona doğru uzatıyor. "N'aber?"

"Grant Hendricks. N'aber, dostum?"

Hendricks alışılmadık derecede neşeli bir tonda, "Pek değil, ahbap," diye cevap veriyor. İri sarışının berbat bir oyunculuk sergilediğini bildiğim için bir kahkaha patlatıyorum ve ikisinin el sıkışmasını izliyorum.

"Ben de tam kız arkadaşına 4 Temmuz partisi vereceğimi söylüyordum. Sen ve Amanda da gelmelisiniz."

"Oh, birlikte değiliz," diye araya giriyorum, yüz ifadem gerginlikten başka bir şey değil.

"Elbette. Neden olmasın," diyor vücut hırsızları tarafından istila edilen adam. "Ne diyorsun, Mandy?"

Benim şaşkın bakışlarım aralarında gidip gelirken iki adam da beklentiyle bana bakıyor. "Benim bir oğlum var. Yalnız bırakılamayacak kadar küçük," diye ısrar ediyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Sam'in Roxy ile halat çekme yarışı oynadığını görüyorum ve ona el sallıyorum. Arkasını dönüp beni görmezden geliyor. Küçük pislik.

"Oğlum on iki yaşında. Kaç yaşında--" "Sam on yaşında," diye araya girdim.

"Harika, getirin onu. Jeremy ile takılabilir."

İkisi de beni izlerken omuz silkiyorum ve sert bir gülümseme ekliyorum. Bu mükemmel bir felaketin tüm özelliklerini taşıyor. Bu partiden hiç hoşlanmıyorum. Yine de o Calvin ve Camilla'nın komşusu ve ilişkilerini bozmak istemiyorum.

"Harika," diye devam ediyor Steven.

"Orada görüşürüz." "Harika," diye tekrarlıyor Hendricks.

Steven bir başka yarım yamalak gülümsemeyle anlaşmayı tamamlar ve koşarak misafirlerinin yanına döner.

Bir süre öylece durup, bana genellikle bir numaralı halk düşmanıymışım gibi davranan bir adam tarafından, katılmak istemediğim bir partiye gitmeye nasıl zorlandığımı anlamaya çalışıyorum.

Bu sarılma seansından önceydi, Amanda. Tekmeleyici benliğim bugün sıra dışı konuşuyor gibi görünüyor.

"Sana ne oldu böyle? Çünkü ruh halin bana kamçı etkisi yapıyor."

"O ahbap--" Steven'ın evine doğru bir başparmak sallıyor. "Senden hayır cevabını kabul etmeyecektim. Kardeşin ona göz kulak olmamı isterdi."

Calvin hakkındaki iddiasına itiraz edemem. Bana uzaktan iyi davranan her adama karşı her zaman aşırı şüpheli olmuştur. Hendricks'in bu iş için uygun adam olup olmadığı ise tamamen başka bir konu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Yüzünde gerçek bir eğlenceden yoksun, gizemli bir gülümseme beliriyor. "Biliyorum." Steven'ın evine bakar. "Ne alet ama," diye mırıldanıyor dalgınca. Bununla birlikte koşarak eve geri döner.

SAATLER SONRA, YEPYENİ BİR KINDLE'I AÇARKEN

Sonuncusunu boğan adam, Hendricks yatak odamın açık kapısında belirdi. Kapıya yaslandı.

Çerçeve, ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor, bu da ellerini ciddi şekilde riskli bir pozisyona zorluyor, kalçalarının o kadar aşağısında ki sinir bozucu v görünmeye başlıyor. Bu çok dikkat dağıtıcı. Sanki gözlerim başka bir yere gitmeyi reddediyor.

Sonra duştan çıktığımda saçımı topuzdan çıkarmadığımı hatırlıyorum. Hâlâ başımın üstünde dağılmış bir arı kovanı gibi duruyor. Çenemdeki sivilce ilacıyla birlikte epey bir görüntü oluşturuyor olmalıyım. Elimin tersiyle beyaz krem yığınının gizlice uzaklaştırmaya çalışırken, dikkati doğrudan oraya gidiyor. Doğal olarak.

"Bir iyilik isteyeceğim."

Ne diyeyim? Cesaretine hayran mı kalmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum. Her iki durumda da göğsüne bakmamalıydım, yine. "Gömleklere karşı bir şeyin mi var?"

Yüzüne bir şaşkınlık çöküyor, eli dalgın dalgın şişkin göğüs kaslarını okşuyor, sanki çıplak olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi. "Çok sıcak."

O kadar da sıcak değil ama neyse.

"Bir iyilikten mi bahsediyordun?" Kesinlikle ilgimi çekti. Bu ve Hendricks'in mükemmel kaslı kışına sıcak bir demir sokulmuş gibi görüldüğü gerçeği. Kendimi ne kadar kontrol edersem edeyim, yüzümdeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silemiyorum. Kindle'ı yere bırakıp parmaklarımı birleştiriyorum. "Dinliyorum."

Derin bir nefes alıyor ve hiç tereddüt etmeden bakışlarımla yüzleşiyor. "Hayır kurumum hakkında bir şey biliyor musun?"

Haklı çıktım. Gülümsemem ve bu doğaçlama akşam ziyaretinden kalan eğlencem de düşüyor. "Birazcık. Aile içi şiddete karşı mücadele ettiğinizi biliyorum. Bu arada bunun harika olduğunu düşünüyorum."

Başını sallıyor, yanağının içini çiğniyor. Daha fazlasını öğrenmek, milyonlarca soru sormak için can atıyorum. Yine de içgüdülerim onu beklememi söylüyor.

"Yenilenmesine yardım ettiğimiz bir kadın sığınma evini ziyaret etmem gerekiyor. Onlar için iyi bir halkla ilişkiler çalışması olacak, bağış toplamalarına yardımcı olacak... Benimle gelebilir misin?"

Göz kırpıyorum. Tekrar göz kırptım, şaşırmıştım. "Ben mi? Neden ben?"

"Orada yaşayan kadınlar ve çocuklar... birçoğu kötü bir durumdan yeni kurtulmuş. Ben bir erkeğim ve--"

"Oh, oh, tamam. Anlıyorum. Bir tampona ihtiyacın var."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye homurdanarak ısrar ediyor. Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. Belli ki bu onun için çok zor.

Ben tek kelime edemeden aramızdaki küçük mesafeyi geçip yatağıma oturuyor. Dizlerimi bükerek aniden doğruluyorum ve kollarımı dizlerime sımsıkı sarıyorum. Kişisel alan ve alçakgönüllülük konusunda o kadar bilgisiz ki, benim alanıma ciddi bir şekilde tecavüz ettiğini fark etmemiş olmasına ihtimal vermiyorum.

Eli yorganın altına gizlenmiş ayağıma değiyor ve tüm vücudumu saran bir ürperti garip bir şekilde seğirmeme neden oluyor.

"Sorabileceğin başka kimse yok mu?" Arkadaş değiliz ki. Bu bir arkadaşından isteyeceğin bir şey gibi görünüyor, manevi destek verebilecek birinden.

"Hayır," diye itiraf ediyor, bakışları utanç içinde uzaklaşıyor. "Halkla ilişkilercilerim genellikle yanımda bir asistan gönderir... Aynı şey değil."

Yalan söylemeye ya da bahane bulmaya bile çalışmıyor. Onu bu kadar kendinden emin görünürken görmenin doğasında yanlış bir şeyler var ama yine de nedenini açıklayamıyorum. Sanırım bir yanımda kendine güvenini bu kadar zahmetsizce takınmasına hayranlık duyuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Mırıldanıyorum. Sertçe başını kaldırıyor, canlı mavi gözlerini bana dikeyyor. "Neden... uh--" Bakışlarının yoğunluğu karşısında cesaretim bir an için kırılıyor. "Bana neden güveniyorsun? Yani... aramızda olan onca şeyden sonra neden bana güveniyorsun?"

"Çünkü sen iyi bir insansın," diyor ve o kadar hızlı cevap

veriyor ki, sanki bunu düşünmesine gerek yokmuş gibi. Bu da beni her zamankinden daha çok şaşırtıyor.

Buna nasıl cevap verebilirim ki? İstesem bile fikrini değiştirebileceğimden değil.

Örtüdeki gevşek bir ipliği kopana kadar çekiyorum. "Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Gelecek Cumartesi."

"Ronan'ı kontrol etmem gerek. Sam hafta sonlarını onunla geçirecek."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. Kısa sürede daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "Ve sen ona izin mi vereceksin?"

"Fazla seçeneğim yok. O Sam'in babası ve ya iyi geçinmeye çalışacağım ya da beni mahkemeye verecek."

"Yani seni tehdit etti." Bu bir soru bile değil ve yüzündeki tüyleri diken diken eden ifadeye bakılırsa bunu onaylamıyor.

"Tam olarak değil..." Ronan'ın ultiatom verdiği tüm zamanları düşündüm. "Belki de yapmıştır, bilemiyorum. Ama Sam'in babasıyla bir ilişkisi olmasını istiyorum."

"Neden?"

Şaşkınlık yüzümden okunuyor. "Ne demek istiyorsun, neden? Çünkü o Sam'in babası. Her çocuk babasını tanımalıdır. Bu onlar için daha iyi olur."

Gözleri yere düşer. "Hayır, öyle değil. Eğer baba değersiz bir pislikse, çocuk kesinlikle daha iyi durumda olmaz."

Vay canına. Tamam. Artık Ronan hakkında konuşmadığını anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yok. "Ronan'ın hataları var ve kesinlikle Sam'le arasını düzeltmesi gerekiyor... ama ona değersiz bir bok parçası diyecek kadar ileri gitmezdim." Bunu yüksek sesle söylemek beni utandırıyor. Ronan o kadar da kötü biri değil ve Grant'in babasının nasıl bir adam olduğunu merak etmeme neden oluyor. "Ben de örnek bir ebeveyn sayılmam."

"Sen iyi bir annesin, gerçekten iyi."

Isı boynumdan yukarı fırlıyor ve yüzümü kaplıyor. "Değilim, inan bana. Benim de telafi etmem gereken çok şey var."

Bileğimi kavırıyor. Sonunda göz göze geliyoruz, bana

attığı o dipsiz bakış kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.
"Ne gördüğümü biliyorum. Herhangi bir çocuk

Senin gibi bir annem var" diyor sessizce ve sanki benim için demir perdeyi bilerek biraz daha aralıyormuş gibi hissediyorum.

Bir duygu kabarması boğazımı dolduruyor. Yersiz olsun ya da olmasın, bana olan inancı karşısında sıraladığım tüm argümanlar buhar olup uçuyor. Beni gerçekten ağlatmadan önce konuyu değiştirmeliyim.

"Bu parti hakkında--" Boğazımı temizleyerek başlıyorum. "Ben gitmiyorum. Bensiz gitmek zorundasın. Giyecek hiçbir şeyim yok ve--"

Bileğimi bıraktı. "Neiman Marks'taki adamıma bir şeyler gönderteceğim."

Ne? "Marcus demek istiyorsun." "Dükkan."

"Evet, ama sen ona Marks dedin."

Bir elini yüzüne götürüyor, odaklanmamış bakışları duvardaki soyut resme sabitlenmiş. Sanki gerçekten görmüyormuş gibi. Birden çökmüş gibi görünüyor ve göğsüme ağır bir yük biniyor, kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışmış hissediyor. Kendime onun benim sempatiye ihtiyacı olmadığını söylemeye çalışıyorum ama yine de ağrıyor.

"Amanda," diye iç geçiriyor. "Yedi yaşımdan beri yaptığım tek şey futbol. Başka bir şey yapmayı bilmiyorum. Diğer şeyler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Bu itirafın büyüklüğü beni şaşırtmadı. Bu Neiman Marks ya da Kimbles'tan çok daha fazlası. Bu onun kariyeri ve eğer artık oynayamayacaksa hayatıyla ilgili.

"Hey," diyorum, bana bakmasını sağlamak için kolunu okşuyorum. "Anlıyorum. Calvin bu kış emekli olmaya karar verdiğinde bunu yaşadı."

Başını sallıyor.

Ondan dalga dalga yayılan yalnızlığı hissedebiliyorum. Bu beni aniden onun arkadaşı olmaya kararlı hale getiriyor çünkü yalnızlığı, hayatın sizi bir daha ayağa kalkamayacağınız kadar d i b e vurdurmasını bilen biri varsa o da benim.

"Peki benimle gelir misin? Barınağa mı?"

Kalbim açılıyor ve ona yer açıyor. "Evet."

Bir dakika boyunca bakıyor, ifadesi şaşkınlık sınırında. "Teşekkürler."

Kaliforniya'da yaşarken kaçınılmaz olarak ilk depremimi yaşadım. Depremler hakkında bildiğimi sandığım şey - dünyanın çok hızlı bir şekilde ileri geri sallandığı- bir yalandı. Sadece sallanmıyor. Sallanır ve yuvarlanır. Sanki azgın bir denizde savrulan bir teknedeymişsiniz gibi. Zemin ayaklarınızın altında sıvı gibi hissediyorsunuz. Beni her şeye ve herkese bağlayan altımdaki toprak, varlığından haberdar olmadığım özelliklere sahip.

Hayatınız boyunca doğru olduğuna inandığınız şeyin bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını fark etmek son derece korkutucudur.

Grant hiç de düşündüğüm gibi biri değilmiş. Ya da daha doğrusu onun beni inandırmak istediği kişi. Onun sadece sizi içeri alırsa görebileceğiniz özellikleri var. Nezaket, cömertlik, sabır gibi özellikler. Ve beni korkutan, gerçekten korkutan şey, pek çok insanı içeri almadığı izlenimini edinmem. İzin verdiğinde de bu gerçekten sismik bir olay oluyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"T "Onunla yetinmek zorundayım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, boy aynasına bakarken. Bir kıyafet getirdim

sadece Dev ısrar ettiği için dışarı çıktım. Dar beyaz keten pantolon, altın rengi sandaletler ve kırılmış sıcak pembe ipek bir üst. Kısa sürede yapabileceğimin en iyisi bu. Hiçbir şekilde Hamptons tarafından onaylanmış bir kıyafet değil - insanların bu partide tasarımcılara ait her şeyi giyeceğinden şüphem yok - ama kimsenin bana bakmayacağını bilerek kendimi teselli ediyorum.

Grant yine Neiman Marks'taki adamının kıyafet göndermesini teklif etti ve ben kesinlikle reddettim. Teklifi ne kadar hoş olsa da, ihtiyacım olmayan şeylere para harcamak ya da Allah korusun ona ödetmek istemiyordum. Yakın geleceğimde ödemem gereken dış telleri var. Kendimi düşündüğüm günler çoktan geride kaldı.

Geçen geceki içten konuşmamızdan sonra benden uzak durmaya başladı. Samimi ama mesafeli. Muhtemelen çok şey söylediği için pişman olduğunu düşündüm. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu beni biraz üzüyor.

Uzun kahverengi saçlarımı şık bir at kuyruğu şeklinde toplayıp biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürdükten sonra oğlumu almaya hazır bir şekilde yatak odasından çıktım. Duşunu alırken yatağının üzerine chino şortunu ve açık mavi polo tişörtünü yerleştirdim, böylece gitmeye hazır olacaktı.

Ben merdivenleri yarılamişken Grant köşeden dönüyor. Elma yerken yukarı bakıyor ve gözleri bana iliştiği anda çiğnemeyi bırakıyor. Kulaklarının arkasına sıkıştırdığı uzun saçları bir yana, kolları kıvrılmış uzun kollu pamuklu bir gömlek ve haki renkte bir şort giymiş olmasıyla, aslında değişiklik olsun diye... medeni görünüyor. Gözleri başımın üstünden ayak parmaklarıma kadar üzerimde geziniyor.

"Bu gömlek senin... senin..." Bakışları göbek deliğimin üzerindeki çıplak deri parçasına odaklanıyor.

"Buna mide ya da göbek deniyor. Ve bu sadece--herkeste bir tane var." Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, neredeyse hiç görünmüyor.

Kaşları daha da çatılıyor. "Peki neden herkes seninkini görmek istiyor?"

Ciddi olamaz. Bu adamın her santimetrekaresini gördüm ve o benim gardırobumu mu sorun ediyor? Buradaki çifte standart dehşet verici.

"Sol kışının yanağında küçük bir güzellik izi olduğunu biliyorum. Camdan evler mi?"

Tembel bir gülümseme dudaklarının bir kenarını yukarı itiyor. "O kadar yakından baktın, değil mi?"

Elmadan büyük bir ısırık alıyor, çiğniyor, yavaşça. Sonra yavaşça yutar. Çok seksi bir yutuş. Bu adama kadar bir kırlangıcın seksi olabileceğini bilmiyordum. Kutsal karga.

"Bu sabah aldığım pahalı Honeycrisp elmalarından biri mi?"

"Mmm. Gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor. "Tatlı ve sulu." Ha? Sırtımda bir ter buğusu birikmeye başladı bile. Kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissediyorum ama bu çok belli olur. Şaşkınlığıma gülümsüyor. Tabii ki gülümsüyor.

Kafesimi tıkırdatmak en sevdiği eğlencedir.

"Gidip Sam'i getireyim de gidelim." Kıyafetlerime ter lekesi bulaşmadan önce. Bu küçük güzelliği kendime saklıyorum.

Küçük ayaklar	gel	Gümbürtü aşağı ve
Merdivenler.		"Birbirimize uyuyoruz!"
Sam haki renkteki chino şortunu gösterip gülümsüyor		

Hendricks'e o kadar geniş bakıyor ki azı dişlerini görebiliyorum. Bu ikisinin kankalığı çok güçlü.

Grant yumruğunu uzatır ve Sam yumruğa vurur. "İyi bir zevkin var, küçük adam."

Boynumdaki bir kası neredeyse geren bir göz devirmeden sonra dikkatlerini çekiyorum. "Siz iki ahbap hazır mısınız?"

Grant gülümsüyor. "Önden buyurun."

BU PARTİ BİR HATA. BUNU BEN İSTEDİM. BUNUN OLACAĞINI BİLİYORDUM.

bir hata olur.

Steven'ın mozolenden bozma evinde herhangi bir sıcaklık ya da konfor yok. Duvarlarda asılı olan soyut sanat eserleri dışında her şey beyaz. Bana bir çağdaş sanat müzesini hatırlatıyor. Üç kanepesi var ve hepsi beyaz deri ve üzerine oturulmak için tasarlanmamış. Yani teknik olarak kanepeler değil. Daha çok heykel gibi.

Genç, zengin ve güzel insanlar evin her köşesini dolduruyor. O kadar çoklar ki verandaya ve sahile kadar taşıyorlar. Alkol akıyor, yemek servisi yapanlar gümüş tepsiler içinde yiyeceklerle kalabalığın arasından ilerliyor. Kalabalığın çılgın kahkahaları ve gürültüsü kafamın karışmasına neden oluyor.

İçeri girdiğimizde Grant koruyucu bir kolla omuzlarıma sarılırken Sam de yanıma yapıştı ve biraz nefes almamız için bize arka tarafa kadar eşlik etti. Şimdiye kadar kendi eğlencesini aramak için kolayca çekip gidebilirdi, ama bunun yerine yanıma yapışıp kaldı. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum ve beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Ne için?"

"Beni bırakmadığın için... Partilerde iyi değilim," diye garip bir şekilde itiraf ediyorum.

"Seni neden terk edeyim ki?"

Uygun bir yanıt düşünemeyecek kadar şaşkın olduğum için hemen yorum yapmadığımda, atmosfer değişiyor ve garip bölgeye doğru bir yolculuğa çıkıyorum.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum... eğlenmek için mi? Bizimle kalmak zorunda değilsin."

Yine sessiz. Bu sefer ona tekrar baktığımda kaşlarını çatıyor. "Haklısın, kalmıyorum. İstedğim için kalıyorum. Buraya seninle geldim."

Kelimeler yavaşça içime işleyip solar pleksusumu yumruklarken gözlerimiz kilitleniyor. Bu ne anlama geliyor? Bu da ne demek oluyor? Burada neler oluyor?

Aramızda uçuşan tüm bu titreşimleri ve tüm bu ağır zihinsel yükü gerçekten anlamıyorum, onları anlamaya çalışmak çok yorucu.

Bu da zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Biriyle çıkmaya uygun değilim ve ilişkiler konusunda kötüyüm. Oda arkadaşımın bana iyi davranması konusunda bile ne yapacağımı bulamıyorsam, gerçekten çıkma şansım olan biriyle nasıl başa çıkacağım?

"N'aber kardeşim," diyor Steven, gülümseyerek yaklaşırken. Grant ve Steven el sıkıştıktan sonra Steven'ın sıcak gözleri bana kayıyor ve "Amanda. Geldiğin için teşekkürler."

"Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz," diye cevap veriyorum. Burada olmayı gerçekten istemesem de.

Sonra eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve yanımda şekillenen sıcak beden taşa dönüşüyor. Bana sorarsanız Grant'in tepkisi biraz dramatik görünüyor. Steven'ın benim iyiliğimi tehdit ettiği falan yok. O sadece bir centilmen.

Steven'ın omzunun ötesinde bir çocuğun bize yaklaşmasını izliyorum. O kadar havalı yürüyor ki, yan gösteri ucubesi gibi bakmamak elde değil. Saçına çok fazla ürün sürmüş, polo tişörtünün yakasını yukarı kaldırmış ve

Bileğinde Rolex var. Bir dakika... Rolex mi? Bir kez daha baktım. Evet, bu bir Rolex.

"Jeremy, gel de yeni arkadaşlarımla tanış," diyor Steven, çocuğu işaret ederek. Oğlunu. Bu parti kesinlikle bir hata. Jeremy bize doğru yürüyor ve kayıtsızca elini kaldırıyor.

"Merhaba."

Jeremy bana küçük bir Rico Suave'i hatırlatıyor. Ya da bir pezevenği.

"Merhaba Jeremy. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. Yanımda, Jeremy onu açıkça süzerken Sam'in küçüldüğünü hissedebiliyorum.

Jeremy'nin değerlendirci bakışları Grant'e yönelir. "Hey, dostum, arkadaşlarıma vermek için bir şeyler alabilir miyim?" diye soruyor istediğini elde etmeye alışmış birinin umursamaz tavrıyla.

Grant'in kaşları havaya kalktı. "Ben de memnun oldum Jeremy. Ve hayır. Swag'lar hayır kurumlarına gidiyor," diye sahte bir gülümsemeyle cevap veriyor Grant. Gerçi bunun sahte olduğunu fark eden başka biri var mı merak ediyorum.

"Bu berbat. Biletler ne olacak?"

"Onlar da hayır kurumlarına gidiyor. Ama baban sezonluk bilet sahibi. Değil mi Steve?"

Steven oğluna kaşlarını çatıyor. "Evet, J. Neden bilet istedin ki?"

Jeremy ilk kez kendinden pek emin görünmüyor.

"Hoşlandığım bu piliç için," diye mırıldanıyor.

Ne oluyor be?

Steven'ın yüzü açık bir utançla gerilir. "Böyle bir şey olmayacak," diye nazikçe azarlar. "Onu sinemaya götür."

Dikkati ben ve Grant arasında gidip geliyor. "Çocuklar, değil mi?" İkimiz de yanıt vermeyince oğluna döndü. "Jeremy, neden Sam'e oyun odanı göstermiyorsun?"

Süslü kırbaçların ve tahta haçların olduğu kırmızı yastıklı bir odanın korkunç görüntüsü aklıma geliyor. Oyuncu Jeremy beni korkutuyor. Karanlık bir an için Sam'e güvende olduğumu söylemeyi düşündüm.

"Evet, tabii." Sam'e eliyle işaret ediyor. "Hadi gel."

Sam ne yapacağından emin olamayarak başını kaldırır. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Buradan ayrılmayacağım," diyorum ona.

Başını sallayarak cesur bir yüz ifadesi takınıyor ve oyuncu Jeremy'yi takip ediyor. Onların uzaklaşmasını izlemek vücudumdaki tüm koruyucu annelik içgüdülerini harekete geçiriyor. Neden en iyi kuzumu bir kurda teslim etmişim gibi hissediyorum?

Steven yüzümdeki ifadeyi görünce, "İyi olacaklar," diye beni temin ediyor. "Jeremy onunla ilgilenecek."

Ben de bundan korkuyorum.

İKİ SAAT SONRA BU PARTİYİ BITİRMEYE HAZIRIM. BU ARADA Grant hatıra eşyalarını imzalamak için koşturuyor, ben de oğlumu aramaya çıkıyorum.

Uzun bir koridorda yürürken açık bir banyoda konuşan iki kadın sesi duyuyorum, mermer zemin her sese amplifikatör görevi görüyor.

"O çok ateşli. Benimdir."

"Siktir et, onu ilk ben gördüm. Ellerini gördün mü? Aletin büyüklüğünü hayal edebiliyor musun?"

Kahkahaları duvarlardan yansıyor. O kadar abartılı ki, mahvolduklarından eminim. Bu ikisi kimi avlıyorsa onun için üzülüyorum.

"Yaşlı bir hatun ve bir çocukla geldi ama bekar olduğuna eminim. Ondan olduğunu sanmıyorum. Google'da arattım ve çocukla ilgili bir şey yazmıyor."

Çocuk mu? Şu yaşlı piliç mi?

"Ben gidiyorum. Steven'ın beni tanıştırmasını istiyorum."

Geldiklerini duydum ve koridordan çıkıp boş bir yatak odasına girdim. İki dakika sonra oğlumu aramaya geri döndüm ve atari salonuna benzeyen bir odaya girdim.

"Sam, gidiyoruz," diye seslendim.

"Şimdiden mi?" diye sızlanıyor, Jeremy ile oynadıkları oyundan başını kaldırıp bakmıyor bile.

Kısa bir süre sonra Grant'i çok genç ve çok güzel iki kıza gülümserken görüyorum. Onlar için bir şey imzalamakla meşguldü. Karşılığında verdikleri ürkütücü gülümsemeler bana istedikleri imzanın bu olmadığını söylüyor. Kim bilir, belki bu gece şansları yaver gider. Belki üçünün de şansı yaver gider. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Hadi," diyorum Sam'e. "Grant kalmak istiyor gibi görünüyor."

Yarım saat sonra yatak odamın kapısı hafifçe çalındı. Neden rahatladım? Çünkü belli ki ben bir aptalım. İşte bu yüzden. Işıklar kapalıyken uyuyormuş gibi yapıyorum.

Teknik olarak, yirmi dört yaşından büyük görünmeyen o kızlara göre, ben çocuklu yaşlı bir hatunum. Her şey görecelidir.

Ve Grant çekici. Tamam, ateşli. O çok seksi, ünlü, zengin bir adam. Boşanmamış ve çocuğu yok. Yani yükü yok. Kısacası, o mükemmel bir erkek. İsteddiği herkese sahip olabilir. Herhangi biriyle.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Dün olduğu gibi.

"Amanda," diye mırıldandığını duyuyorum. Kapı tokmağı tıkırdıyor. Yıllar sonra ilk kez yatak odamın kapısını kilitledim. Kısa bir süre sonra uzaklaşan ayak sesleri duydum.

"İNSANLAR ARTIK NASIL ÇIKIYOR?" DEV'E SORUYORUM, IPHONE'UMU Ben perdeleri kapatırken omzuma bakıyor. Bunu biliyor olmalı, sanki rekabetçi bir spormuş gibi çıkıyor. Çoğunlukla mihraptan kaçışının anısını bastırmaya çalıştığı için ama bunu benden duymadınız. "Yani insanlar kendilerini rastgele bir bodrum katındaki köpek kafesinde bulmadan nasıl tanışıyorlar?"

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve Hendricks'in perdeleri açık, ışıklar yanıyor. Kısa bir an için balla mı konuşuyor diye merak ediyorum. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor mu? Ona onu sevdiğini söylüyor mu? Her gece onu düşünerek mastürbasyon yapıyor mu? Bu düşünce beni anında ateşlendiriyor ve sinirlendiriyor, bu yüzden silkeliyorum.

"Sosyal medya aracılığıyla. Tam bir ahmaksın. Sana söylediğim gibi bir Instagram hesabı açtın mı?"

"Neden, kardeşlerim öğle yemeğinde ne yediğimi görebilsin diye mi? İş hesabımıza zar zor katkıda bulunuyorum, kişisel bir hesaba ihtiyacım yok."

"Düzeltiliyorum, ticari hesabımıza hiçbir katkıda bulunmuyorsunuz."

İç çek. O haklı. Yol boyunca dünya dijitalleşmeye karar verdi ve bana uyarı göndermeyi unuttu. "Bu konuda daha iyi olacağım. Söz veriyorum. Şehirde birkaç fotoğraf çektim."

"Ve herkesin güvenli bir kelimesi var," diye devam ediyor. "Herkesin mi? BDSM ile ilgilenmiyor olsanız bile mi?"

"Herkes."

"Güvenli bir kelimen var mı?" Şüpheliğimi belli etmiyorum. "Hadi ama."

"Tabii ki biliyorum."

"Öyle mi?" Neredeyse bağıriyorum. Bu rahatsız edici. "Nasıl olur da bana hiç söylemezsin?"

"Çünkü ne zaman biriyle çıkmaktan bahsetsem kusacakmış gibi bakıyorsun."

Haklı olabilir. "Güzel. Güvenli kelimen nedir?"

"Eğer sana söylersem, aynısını kullanmayacağına söz vermelisin."

Sesi o kadar ciddi çıkıyor ki gülüyorum. "Sana bir haberim var. Güvenli bir kelime kullanmamı gerektirecek biriyle çıkmıyorum. Ve eğer öyle bir şey olursa, o zaman benim güvenli kelime 911 olur. Peki nedir?"

Telefondan ağır bir iç çekiş geliyor. "Keanu Reeves."

Şaşırdığımı söyleyemem. Dev'in dramaya eğilimi var. Bunu eskiden ünlü bir Bollywood oyuncusu olan annesinden almış. Azmini de büyük bir Hollywood yapımcısı ve tam bir hıyar olan babasından almış.

Bir keresinde ona çok fazla bir şey yapamayacağını çünkü "takip etme" yeteneğinden yoksun olduğunu söylemişti. Dev, yatağının örtüsünün altına gizlice bir kutu dolusu pire bıraktığında hayatını cehenneme çevirme tehdidini yerine getirmiş oldu. Ertesi sabah bir stüdyonun başkanıyla önemli bir toplantısı vardı ve tepeden tırnağa pirelerle kaplı olarak gitmek zorunda kaldı.

"Güvenli kelimen Keanu Reeves mi?"

"Evet."

"Neden güvenli kelimen Keanu Reeves olsun ki?"

"Çünkü--eğer güvenli kelimemi söyleyecek kadar ürktüysem, bu asla gerçekleşmeyecek demektir. Keanu Reeves ile yatma şansım da öyle."

"Hangisi daha rahatsız edici bilmiyorum - cevabınız mı, yoksa bana çok mantıklı gelmesi mi?"

"Neden yirmi soru?"

Vajina büyütme ve ona randevudan bahsetme zamanı. Dört Temmuz'un ertesi günü bu yaşlı piliç çıkma teklifi aldı. Ben kahvaltı hazırlarken Steven geldi ve Hendricks sanki zavallı adamın zihnini canlı canlı kesiyormuş gibi bizi izlerken bana çıkma teklif etti.

Yorgani burnuma kadar çekerek, "Çıkma teklifi aldım ve evet dedim" diye mırıldandım.

Bunu olması gerekenden çok daha büyük bir mesele haline getirecek. Ağır sessizliği kısa bir süre sonra kulak zarını patlatan bir çığlık takip eder. "Eeek!! Senin için çok heyecanlıyım! Ne oldu?"

"Ronan nişanlı ve Hendricks'in de bir sevgilisi var. Bu ikisi sosyal bir hayat sürmeyi başarabiliyorsa, ben de bir şans vermeliyim diye düşündüm."

"Zamanı gelmişti. Kim bu şanslı adam?"

Gülüyorum. "Adı Steven. Kardeşimin komşusu. Bekar bir baba. Acımasızca bakımlı." Tam olarak benim tipim değil ve Dev de bunu biliyor. Bir erkeğin benden daha az bakımlı olmasını isterim ve ben de çok bakımlı bir tip değilim. "Bir felaket olacağımdan eminim. Söz konusu erkekler olduğunda berbat bir muhakeme yeteneğim var."

"Uzun zamandır biriyle çıkmadığına göre bunu nereden biliyorsun?"

"Hâlâ Fransa'dayken çıktığım, dışçılık okuluna giden o çok pozitif adamı hatırlıyor musun?"

"Evet, sinir bozucuydu."

"Evet, pozitif değildi, kokain bağımlısıydı." Dev homurdanıyor. "Ya Ronan?" Devam ediyorum.

"Gençtin ve hiçbir şeyden haberin yoktu," diye karşı çıkıyor en iyi arkadaşım, her zaman beni savunmaya geliyor.

"Hâlâ hiçbir fikrim yok."

"Sana haberlerim var. Diğer herkes de öyle."

ON İKİNCİ BÖLÜM

STeven bir beyefendi. Yarım on yıldır çıktığım ilk randevu için söyleyebileceğim en iyi şey bu. Benim Bakışlar restoranda dolaşüyor, beyaz mermer, koyu renkli ahşap ve cilalı nikel süslemeler üzerinde hareket ediyor. Tipik lüks NY retro moderni. 180 derecelik bir dönüşten sonra gözlerim Steven'inkileri yakalıyor ve kibarca gülümsüyoruz.

Hayattaki en büyük gizemlerden biri kimyadır. Buna kim karar veriyor? Neden biriyle kimyanız tutarken diğeriyle tutmadığını kim belirler? Bilmek isterim çünkü açıkçası, sipariş etmeyi düşündüğüm penne pomodoro tabağıyla Steven'la olduğumdan daha fazla kimyam var.

Ön kapıyı açtığımda onu siyah bir Tom Ford takım elbise içinde ve saçları son derece düzgün bir şekilde şekillendirilmiş olarak buldum. Grant gizemli bir şekilde arkamda belirdi ve üzerinde banyo havlusundan başka bir şey olmayan, duştan yeni çıkmış sevgilime baktı. Evet, bu hiç de garip değildi.

Steven benim Century 21 indirimi DVF şal elbisemi, her zaman yanımda taşıdığım tek kokteyl elbisemi -ne olur ne olmaz bilemem ama her zaman yanımda taşıyım- ve ben de onun beş bin dolarlık takım elbisesini tamamladım.

Bakıcı bir saat önce Sam'i almaya gelmişti, altmışlı yaşlarının sonunda tatlı bir kadındı. Çocuklara göz kulak olacağına d a i r bana güvence verdi. Sam daha çok

Jeremy'de yatıya kalmaktan çok mutluydu. Ben hiç de değildim. Ama Steven'a oğlunun antrenmanda bir bebek oyuncu olduğunu ve benimkinin etrafında dolaşmasını istemediğimi nasıl açıklayacaktım? Evet, açıklayamazdım.

Arabayla restorana giderken Steven ve ben hava durumu hakkında sürükleyici bir konuşma yaptık. İkimiz de havanın güneşli ve yarın geç saatlerde sağanak yağışlı olacağı konusunda hemfikir olduk. Neredeyse ruh ikiziyiz.

Her şeyi doğru yapıyor. Gerçekten öyle. Kağıt üzerinde mükemmel bir erkek arkadaş. Bekar bir baba. Dostane bir boşanma. Çekici ve kendine bakıyor. Başarılı bir kariyeri var ama artık ana ilgi alanının bu olmadığı bir yaşta.

Dediğim gibi, o neredeyse mükemmel. Onu çekici bulmamamın nedeni olarak gösterebileceğim hiçbir şey yok. Yine de şimdi kendimi Ben ve Jake'in yasak ilişkisini hayal ederken ve ona geri dönmeyi dilerken buluyorum.

Hamptons'ın en lüks restoranlarından biri olan Pierre'in otoparkına girdiğimizde hiç şaşırmadım. Steven koşarak yolcu kapımı açtı ve valeyi yendi. Gerçekten çok tatlı biri.

Restoran Manhattan'ın en iyileriyle dolu. Bir Hadid, bir Cuomo ve birkaç ünlü daha gördüm. Bir masa için bekleyen şaşırtıcı sayıdaki insana rağmen, hemen oturtulduk. Hostesin Steven'ı tanıdığı belliydi ve ona attığı baştan çıkarıcı gülümsemeye bakılırsa, onu daha da iyi tanımak istiyordu.

Garson içki siparişimizi almak için geldiğinde kibar göz temasımız kopuyor. Bu benim için her zaman zor ve utanç vericidir. Romantik ilişkilerden kaçınmanın bu kadar uzun süredir varsayılan tercihim olmasının bir başka nedeni.

Bağımlılığım konusunda her zaman açık sözlüyümdür. Başlangıçta gerçeği atlamak sadece daha sonra kıyamet anlamına gelebilir. Tabii bu, en savunmasız kısımlarımı tamamen

yabancı ve açıkçası bu berbat bir şey. "Benim için köpüklü su," diyorum sert bir gülümsemeyle.

"Kokteyl yok mu?"

Gözlerim garsona kaydı ve yüzüm ısındı. Sanırım bunu bir seyirciyle yapacağım. "Ben içki içmem." Boş boş bakıyor. "Bıraktım."

Steven'ın gülümsemesi erir. "Oh--" Aceleyle bir başkasıyla kapatmaya çalışıyor. "Ne kadar sürecek?"

"Üç yıl." Terli avuçlarımı, bu konuşmadan sonra kesinlikle kuru temizlemeye gitmesi gerekecek olan elbisemin üzerinde kuruluyorum.

"Bu iyi," diye beceriksizce teklif ediyor. Tam olarak iyi olmadığı izlenimine kapılıyorum - henüz bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değil - yine de bunu ona karşı kullanmıyorum. Eminim bu bir sürprizdir.

Gecenin ilk çukuruna resmen düştük. Garsona bakıyor. "Ben de maden suyu alacağım sanırım."

"İçebilirsin. Benim yüzümden çekimser kalma. Benim için sorun yok."

Steven bunun önemli bir şey olmadığına ısrar ediyor. Onun adına biraz daha tartıştım. Sonra masaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Evet, bu çok eğlenceli. Artık bitebilir mi?

Bakışlarım su bardağının sapıyla oynayan eline kayıyor. Sürdüğü oje mi? Yoksa gerçekten parlatılmış mı? Sonraki on dakika boyunca kendimle tartışıyorum ve oje tarafı kazanıyor.

Zihnim yine dalıp gidiyor. Hendricks'in ne yaptığını merak etmeye başlıyorum, eğer balını görmeye gittiye. Ya da belki şehir dışındadır ve Skype'tan görüşüyorlardır, bu da doğal olarak Skype'tan seks yapıp yapmadıklarını sorgulamama neden oluyor. Sadece bu varsayım bile beni rahatsız ediyor.

İnsanların bunu yapması bana garip geliyor ama ben kimim ki yargılayayım. Bir keresinde Oscar törenini izlerken şekere batırılmış koca bir çubuk tereyağı yemiştım çünkü çok sarhoştum ve

atıştırılmalık almayı unutmuştu. Bu utancın ötesine geçmek istiyorsanız ona sahip çıkmalısınız.

"...Ronan McCabe?"

"Affedersiniz?" Sorunun son kısmı hariç hepsini kaçırmış olarak söylüyorum.

"Sam'in babası, siz ikiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

Bu yabancılarla tartışmaktan hoşlandığım bir konu değil. Ronan kamuya mal olmuş bir kişi ve onun mahremiyetini de Sam'inkini koruduğum gibi koruyorum. "Açık ve kapalı, beş yıl." Suyumdan bir yudum alıyorum, ağzım kupkuru, sırtım dimdik. "Çok gençtik, yirmili yaşlarımızın başındaydık."

Tüm alabildiği bu. Dalgınca, gözlerim dolu barı tarıyor ve garip bir şekilde tanıdık geniş bir sırta ve devasa omuzlara takılıyor.

Ha? Hayır, olamaz.

Güzel bir esmer, bar taburesinde oturan adamın üzerine eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor, uzun saçlarının örtüsü adamın başını görmemi engelliyor. Şimdi başka bir şey düşünemiyorum. Bu Grant olamaz... değil mi?

"İzninizle. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Steven başını salladı ve ben de bara doğru ilerledim. Göz ucuyla bakarak yanından geçiyorum ve koca bir kaz yumurtası alıyorum. Hiçbir şey göremedim. Bir şey göremeyecek kadar kalabalıktı. Dönüp bir kez daha sinsice yanından geçiyorum ve omzunun üzerinden bakınca baltayı taşa vuruyorum. Sarkan çenemi kapatmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Grant?" Sesim hem eğlenmiş hem de şaşırmış gibi çıkıyor. Yeri geldiğinde tek bir kelimeye bu kadar çok şey sığdırabilmek ne tuhaf.

Bar taburesinde dönüyor ve meraklı ifademe boş bir ifadeyle karşılık veriyor. Bu masum bakışla beni sahte bir güvenlik hissine sürüklemiyor. Boş baksın ya da bakmasın, o kapüşonun altında çok şey olduğunu biliyorum.

"Bu sensin. Üzerindeki kıyafetlerle seni neredeyse tanıyamayacaktım." Bunun için bir sırtma alıyorum. "Ve sen evden çıktın? Sen misin

İyi hissediyor musun?" Bektan bir sırtımayı bastırarak devam ediyorum. "Endişelenmeli miyim?"

İki yanında duran ve ona asılan iki kadın tarafından kaşları kaldırılarak karşılandığında, kulağa nasıl gelmiş olabileceğini anlıyorum. "Hayır," diye düzeltiyorum, başım titriyor, bir elim otomatik olarak onların ortak düşünce sürecini durdurmak için havaya kalkıyor. "Biz oda arkadaşız."

"Oda arkadaşından fazlası olduğumuzu söyleyebilirim," diye sakince karşılık veriyor.

Kıyafetlerini iyice gözden geçirdim. Beyaz bir elbise gömleği, bej pantolon ve makosen ayakkabı giyiyor. Hepsi kaliteli. Giyimiyle ilgili her şey pahalı görünüyor. Kim bu yaratık ve benimle yaşayan evsiz plaj serserisine ne yaptı?

"Öyle mi?" Zekice cevap veriyorum. Hâlâ özenle şekillendirilmiş gibi görünen saçlarına ve etkileyici vücuduna özel dikilmiş gibi oturan güzel kıyafetlerine bakmaya dalmış durumdayım.

"Arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim."

Bu benim için yeni bir haber. Yüzümde şaşkın bir ifade yaratan bir haber. Aslında iyi bir haber, ama görünüşü karşısında henüz bunu keşfedemeyecek kadar şaşkıyım.

Yüzündeki ifade, bir tutam eğlenceyle birlikte cesur bir dürüstlük. Buna inandığına hiç şüphe yok. Yüzü benim için açık bir kitap, okuması kolay. Dişlilerin hangi yöne döndüğünü asla merak etmem gerekmiyor.

"Arkadaş mı?" İki yanında duran iki kadın bu alışverişi yakından takip ediyor. "Düşmanlarınıza ne yaptığınızı görmekten nefret ediyorum."

Yüzünü asmamak için cesurca bir çaba sarf ediyor, dudakları ağzının yukarı doğru çekilmesini engellemek için birbirine bastırıyor. "Bu biz arkadaş olmadan önceydi."

"Eğer arkadaş olacaksak, o zaman sana arkadaşlık sanatının inceliklerini öğretmem gerek," diyorum, kendi gülümsememi geri çekerek.

"Dört gözle bekliyorum," diye ekliyor sertçe. Sonra da yüzünün yarısını kaplayan dişlek bir sırıtış patlatıyor. Sanki

bir mucizeye tanıklık ediyordu. Ona asılan iki piliç bile şaşkın görünüyordu. O gülümsemesiyle kanseri iyileştirdi, buzulların erimesini durdurdu ve R.E.M.'i yeniden bir araya getirdi.

Yapma, Amanda. Sakın oraya gitme, kızım.

Aramızdaki hava enerjik hissettiriyor, kolumdaki tüyler diken diken oluyor. Bunun tek sebebi aramızdaki sürtünme. Bu yüzden ağırlıksız hissediyorum ve geri kalan her yerim sıcak ve dikenli. Bu yüzden midem kanatlanıp uçuyor.

En azından kendime böyle söylüyorum. Aksi takdirde ondan etkilendiğimi itiraf etmek zorunda kalırım ve bu da kötü olur.

Sonra balı hatırlıyorum ve neşem altımızdaki taş zemine sıçırıyor, gülümsememi, midemi ve diğer her şeyi de beraberinde götürüyor.

"Randevum var," diye duyuruyorum, sanki bir önemi varmış gibi.

"Biliyorum." Yüzü nötr haline geri dönüyor, durgun ifadesinden en ufak bir dalgalanma bile geçmiyor.

"İşe geri dönmem gerek."

"Bunu sen yap." Ona yaslanan kadınlara bakar. Hâlâ oradalar. Esmer olanın bir kolu boynuna dolanmış, kızıl saçlı olanın dirseği omzunda. Evet, bar tıka basa dolu ama bu ikisini boynuna takmaya gerçekten ihtiyacı var mı? "Size içecek ne ikram edebilirim hanımlar?"

Beni kızdırmaya çalıştıysa, kazandı. Acı ölçeğinde tam on puan. Bu aynı zamanda, çıkmam için bir işaret. "Sonra görüşürüz, Hendricks."

"Randevunun tadını çıkar," diye karşılık veriyor. Neden burada çok fazla alt metin varmış gibi hissediyorum?

"Boyun ısıtıcılarınızın tadını çıkarın."

Bunun kazandırdığı şaşkın bakışlar beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor. Bunun ne kadar çocukça olduğunun tamamen farkındayım ama yapabildiğim her yerden zevk almam gerekiyor. Bununla birlikte, adımlarımda ekstra bir coşkuyla randevuma geri dönüyorum. Bu benim üzücü durumum

Hendricks ile son sözü söylemek gecemin en önemli olayı.

Masaya döndüğümüzde Steven ayağa kalkıyor ve benim sandalyemi çekiyor. "Neredeyse seni aramaya geliyordum," diye itiraf ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika." Otururken parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Steven, kendime bazı şeyleri farklı yapacağıma dair söz verdim ve bu ruhla, sana bir kadının isteyebileceği kadar mükemmel bir eş olduğunu söylemek zorundayım."

Övgüyü gerçekten hak ediyor. Beni aldığından beri telefonuna bir kez bile bakmadı. Sadece bu bile ayakta alkışlanmaya değer. Steven geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye ekliyorum, peçetemi masaya düzgünce yerleştiriyorum, eğer isterse gitmeye hazırlanıyorum.

Gülümsemesi düşüyor, ruh hali şimdi ayık. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama sebat ediyorum. Rol yapmanın kimseye bir faydası yok. "Gitsem iyi olacak, böylece yemeğinizin tadını çıkarabilirsiniz."

Nefes vererek bara doğru bakıyor, spot ışığı köşeli yüz hatlarına yerleşmiş olan hayal kırıklığını aydınlatıyor. "Çoğu kadın beni bacakları olan bir cüzdan olarak görüyor," diyor bana. "Değişiklik olsun diye biraz dürüstlük görmek güzel." Steven'ın yakında bir gün bir kadına şanslı yıldızlarına şükrettireceğinden hiç şüphem yok. Ama bu ben olmayacağım.

Bir karara vardıktan sonra, sıcak kahverengi gözleri benimkilerle doğrudan buluşuyor. "Kalmak mı?" Omuz silkiyor. "Yine de benimle yemek yer misin?"

Bana attığı gülümseme işe yarıyor ve hiç değilse güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarabileceğimize beni ikna ediyor. "Tamam."

Su bardağını kaldırıp kadeh kaldırmaya hazırlanıyor. "Dürüstlüğe ve yeni dostlara."

Ortam rahatladığına göre dışarıda olmaktan mutluyum. Gülümseyerek ben de kendiminkini kaldırıyorum. Görüş alanımın çevresinde Hendricks'in bizi izlediğini fark ediyorum. Dışarı çıkmadan önce bir süre duraklıyor, yüz ifadesi okunamıyor, yalnız olduğunu fark ediyorum.

Görünürde bir boyun ısıtıcısı yok.

"Dürüstlüğe ve dostluğa," diye tekrarlıyorum, içime rahat bir huzur sızarken gözlüklere dokunuyorum. Belki de bu hayatta kaderimde olan tek şey budur. Zaten benim için en iyisini düşünen ailem ve arkadaşlarımla dolu olan bir hayat - beni seven ve benim de karşılığında sevdiğim insanlar. Şikayet edecek hiçbir şeyim yok ve minnettar olacağım her şey var. Belki de gerçek aşkı ummak çok şey istemektir.

BİR BUÇUK SAAT SONRA, SAĞLIKLI BİR TARTIŞMANIN ARDINDAN Game of Thrones dizisinin kitaplardan daha iyi olup olmadığı konusunda Steven beni bıraktı. Karanlık, sessiz bir eve giriyorum ve sevimli köpeğim tarafından neredeyse yere çakılıyorum. Hendricks başka bir yere gitmiş olmalı, diye karar veriyorum. Boş eve bakarken hayal kırıklığına uğruyorum. Randevusuz geçen günümde eve getirdiğim artık neşeyi yerle bir ediyor. Bu da beni sinirlendiriyor. Benim artıklarımı alamaz, lanet olsun. Onlara hakkı yok.

Topuklularımı tekmeleyerek lastik tangalarımı giyiyorum ve Roxy'yi işini yapması için dışarı çıkarıyorum. On beş dakika sonra, yatak odamın dışında, ağır nefes alışverişlerin o kusursuz sesini duyuyorum. Ne bulacağıma ya da bulmayı umduğuma dair iyi bir fikirle içeri giriyorum. Komodinin üzerindeki küçük lamba yanıyor ve yatağında uyuyan iri adamı altın renginde bir ışıkla yıkıyor. Ve Goldilocks horluyor - belli belirsiz ama yine de horluyor.

Özellikle yüksek sesli bir homurtuda kahkahamı bastırmak için dudaklarım dişlerimin etrafında kıvrılıyor. İyi haber, hâlâ giyinik olması. Kötü haber ise hala yatağında ölü gibi uyuyan iri bir adam var. Bu konuda ne yapmalıyım?

Boğazımı temizliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Odaya girip daha yüksek sesle temizliyorum ama o hâlâ uyuyor. Ayaklarım beni daha yakına, onun yanına götürüyor. Bir sürüngen gibi onu izliyorum. Eğer

Şimdi uyandığında, yüzüm bu şekilde onun üzerinde gezinirken, bu bir yasaklama emri için olası bir neden olacak.

Uyurken neredeyse melek gibi görünüyor ve halkın güvenliği için fazla yakışıklı. Ben kör değilim. Genelde benim tipim olmasa da -benim tipim bir seferde üç kelimedenden fazlasını bir araya getirebilen ve varsayılan ruh hali "somurtkan" olmayan erkeklerdir- hemen hemen herkesin tipidir, sadece modellerin ve aktörlerin olduğu şekilde klasik olarak yakışıklıdır.

"Grant," diye fısıldıyorum omzunu hafifçe okşarken, yüzüme yumruk atmaması için onu ürkütmemeye dikkat ederek. Bu ikimiz için de iyi olmazdı. "Grant."

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve yemin ederim beni gördüğünde tüm yüzü heyecanla aydınlanıyor. Bu sadece bir an sürüyor, bir sonraki an nötr hale geri dönüyor.

"Benim yatağında uyuyorsun."

Gözlerini kırpıştırıyor, elektrik mavisi gözleri zihnime girmenin bir yolunu arar gibi yoğun bir şekilde yüzümü inceliyor. "Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim," diye mırıldanıyor. "Sanırım uyuyakalmışım." Sonra kızarıyor, utanç yanaklarını boyuyor. Bu çok şirin.

Sakin ol, Amanda. Orası sürüşe yasak bölge. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, güzeldi."

Alnı çatlıyor, ruh hali kararıyor. "Onunla tekrar çıkacak mısın?" diye soruyor. Çünkü bu kesinlikle bir soru değil ve ses tonu olması gerekenden çok daha keskin.

Kendimi savunma ihtiyacı hissederek elimi omzundan kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Ayağa kalkıyor, bacaklarını yana atıyor ve avuçlarını yüzünde gezdiriyor. "Bu aleti seviyor musun? Bu herif senin tipin mi?"

Ciddi olamaz. Kaşlarım saç çizgimin tepesine yakın bir yerde geziniyor. "Beni dışarı mı çağırıyorsun?" Diyorum ki

Nerede durduğumuzdan emin olmak için yüksek sesle.

"Şaka mı yapıyorsun?" Çenesini kaldırdı.

Bana kalırsa, bu tam gaz ilerlemek için bir ehliyet. "Sende biraz cesaret var. Boyun ısıtıcıları ne olacak Grant? Peki ya bal?" Adrenalin patlaması yüzünden neredeyse başım dönüyor.

Yüzü buruşuyor. "Kim?"

"Restoranda boynuna sarılan o piliçler. Peki ya tatlım? Seni telefonda duydum. O zavallı kızla kız arkadaşınmış gibi konuşuyorsun! Ve açıkçası beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni bir oyuncu olarak görmemiştim ama yanılmışım."

Gözlerini kırptırmaya devam ediyor, genellikle uzaylılara, üç başlı ucubelere ya da bugünlerde haberleri izlemeye ayırdığımız ifadeyle beni izliyor. Belki biraz abartmışımdır. Tam özür dileyecektim ki kıkırdamaya başladı. Bir dakika sonra bu kahkaha tam bir kahkahaya dönüştü, zapt etmek için gösterdiği çabadan dolayı omuzları titriyordu. "Bu zavallı kızla konuştuğumu ne zaman duydun?" diye mırıldandı.

"Birkaç hafta önce telefonda, yüksek sesinle sabah meditasyonumu mahvettiğinde."

"Jessica," diye başını sallayarak tedarik ediyor.

"Vay, vay. Balın bir adı var. Zavallı Jessica senin bir kedi avcısı olduğunu biliyor mu?"

Dudağını ısıırıyor, gülmemek için kendini o kadar zor tutuyor ki gözlerinde yaşlar görüyorum. "Jessica yedi yaşında. Bu çocuklarla tartışacağım türden bir şey değil."

"Yedi mi?"

Uhhh...

"Hodgkin dışı lenfomadan iyileşiyor. Onunla takımın pediatrik kanser yardım kuruluşu aracılığıyla tanıştım."

Lanet olsun.

"Pembe gözlükler" -işaret parmağıyla gözlerini işaret ediyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor- "onun. Ameliyata gireceğimi duyunca onları bana gönderdi."

Çok utandım.

Kahkahalarını tutma savaşını kaybediyor ve uluyarak yatağıma düşüyor.

"Bu hiç komik değil, lanet olsun," diyorum, ama kulaktan kulağa gülümsediğim için bu sözümün hiçbir geçerliliği yok. Bu adamın kahkahası inkar edilemez bir şekilde bulaşıcı.

"Ödlek..." diye mırıldanıyor ve gülüyor, gülüyor ve o gülerken içime rahatlamaya benzer bir şey yayılıyor. Bunun ne anlama geldiğini incelemeye cesaret edemiyorum.

Tekrar oturur ve elinin topuğuyla gözyaşlarını siler. Sonra ayağa kalkıyor. Ve ayağa kalktığında, rahat edemeyeceği kadar yakın duruyor - yani benim rahatlığım için. Gülümsemesi devam ediyor, mizah gözlerini parlatıyor. Azrail'i taklit etmediği zamanlarda göz kamaştırıyor, insanların onun ışıltılı ışığının tadını çıkarmak, etrafta yuvarlanmak ve kendilerini onunla yumuşatmak istemesine neden olan türden bir göz kamaştırıcılığı yayıyor.

Ve güzel kokuyor. Adamım, çok güzel kokuyor. Bu sefer hindistan cevizi yok. Bergamot ve baharatlı bir şey. Bu koku cinsel dürtülerimi çatlatıyor. Bu adam hayatıma kalp şeklinde çocuk güneş gözlüklerinden başka bir şey takmadan girene kadar var olmayan bir şey.

"Uzun zamandır böyle gülmemiştım," diye mırıldanıyor, sıcak bakışları dudaklarıma konmadan önce yüzümdeki her ayrıntıya çarpıyor.

Gülme krizinden parlayan gözleriyle beni izlerken, gözlerinde hala eğlence dans ediyor, kalbimin göğüs kafesime çarpan yumuşak vuruşu topyekün bir vuruşa dönüşüyor. Eğiliyor ve ilk düşüncem, kutsal karga, beni öpecek.

Ve sonra en korkunç şey oluyor. Beni sabit tutacağına, bana güç vereceğine ve beni doğru yolda tutacağına güvendiğim ses. O kendine hizmet eden kaltağın "Umarım" dediğini duyuyorum.

Çenesini aşağı eğerek yumuşak dudaklarını yanağıma değdiriyor ve omzumu sıkıyor. Donup kaldım, bir geyik

farlara yakalandı.

"İyi uykular Mandy Sue," diye mırıldanıyor bacaklarımın arasından duyabildiğim bir sesle. İstiridyemin kulakları büyümüş ve onu duyuyor. O lanet olası bir istiridye fısıldayıcısı. Sonra odadan çıkıyor ve ardında bir sürü karmaşa bırakıyor.

Az önce ne oldu?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"M^{om.}"

Dün gece gözümü bile kırpmadım. Gözümü bile kırpmadım. Bekle, bir adım geri git. Tam bir saat uyudum ve o bir saat boyunca şu anda onu izlediğimi görmüyormuş gibi davranan adamla ilgili öyle iğrenç bir rüya gördüm ki çarşafları ter içinde bıraktım. Sonrasında tekrar uyumaktan çok korktum.

Ne zaman gardımı indirsem, nefes almak için rahatlasam, onun üzerimde gezindiğini, sertçe ittiğini görüyorum.

Metal takırtıları düşüncelerimi bölüyor. Kahretsin. Spatulayı düşürdüm. Yerden kaptığım gibi lavaboya attım ve çekmecedен temiz bir tane aldım.

Kirli hayallerimin yıldızına bir kez daha yan gözle bakma riskini göze alıyorum. Mutfak masasında oturmuş telefonundan e-postalarını okuyor ve kahvesini yudumluyor. Beni yakalayınca, ağzı bilerek çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Yüzünde gördüğüm şefkat hayaleti nefesimi kesiyor. Gözlerimi kaçırarak utancımı tavadaki kreplerin etrafına gizliyorum.

"Anne?"

Sam pijama partisinden kahvaltı için zamanında döndü. Onu uzun zamandır yeni bir arkadaş için bu kadar heyecanlı görmemiştim. Steven ve benim bir aşk **uyumu** olmadığımız ortaya çıksa da, bu olası olmayan durum hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

Oyuncu Jeremy ile arkadaşlık kuruyor. Kim bilir, belki de çocuğu yanlış anlamışımdır ve Sam'in kabuğundan çıkması için iyi bir ilham kaynağı olur.

"Özür dilerim, tatlım. Ne oldu?" Son krep de tabağa koyup mutfak masasında Grant ve Sam'in arasına yerleştiriyorum. Grant birkaç tanesini Sam'in tabağına koyarken ben oturup izliyorum, gülümsememi kahve fincanımın içine saklıyorum.

"Bazı insanların kedi yediğini biliyor muydun?" İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve bu da bende bir kahkaha patlamasına neden oluyor. Gülmek iyi hissettiriyor, omuzlarımda taşıdığım gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor.

Bir fotoğraf çekimi için gittiğim İstanbul'da yediğim şüpheli Çin yemeği aklıma geliyor. Bakışlarım Grant'inkilerle birleşiyor. Kaşları soru sorarcasına çatılıyor, ben de omuz silkerek cevap veriyorum. Dikkati oğluma dönüyor.

"Bunu sana Jeremy mi söyledi?" diye sorar Sam.

Sam başını sallıyor. Çenesini küçük bir yumruğa dayayarak ağzına bir çatal dolusu krep atıyor ve çiğniyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Am yemediği için babasının eski kız arkadaşının ona bağırıldığını söyledi."

Bir sandalyenin gürültülü gıcirtısı dikkatimi çekiyor. Grant ayağa kalkmış ve neredeyse öksürerek odadan çıkıyor. Daha yüksek olan tek ses, göğsüne vurduğu yumruğun ağır sesi.

Sıcak ve terliyim, geniş bir kırmızı spektrumuna dönüşüyorum. İşte böyle anlarda keşke bir kızım olsaydı diyorum. "Bir daha asla Jeremy ile oynamayacaksın."

"Ama Jeremy'den hoşlanıyorum."

"Bir daha asla."

"NE DEMEK PROGRAMIN GERISINDEYIZ? NE KADAR GERIDE
Ne hakkında konuşuyoruz? On iki gün içinde büyük bir açılış

yapacağız.

günler," diyorum Horvat'a, sesim gittikçe yükseliyor. Panik atak geçireceğim. Geldiğini hissedebiliyorum.

Horvat dramatik performansından etkilenmemiş görünüyor. Ama bu bir performans değil. Bu benim hayatım denen gerçek ve o bununla fena halde dalga geçiyor.

"O zaman tekrar edeyim hanımefendi. En az on güne daha ihtiyacımız olacağını söyledim."

Midem bulanıyor. Sevgili küçük stüdyomun etrafına bakıyorum. Yerde demirbaşlar. Resmin sadece yarısı bitmiş. Pencereilerin etrafındaki süsler hala çıplak. Engelli rampası takılmamış. Abartmıyor.

Ağlayacağım. Otuz konuğa ücretsiz ders ve kokteyl için büyük açılış davetiyesini e-posta ile gönderdik ve onları koyacak yerimiz yok. Zamanında açamazsak yaşayacağımız gelir kaybından bahsetmiyorum bile. Ağlayacağım.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Horvat başını sallıyor ve sanki değerli vaktini alıyormuşum gibi telefonunu kontrol ediyor. "İşte bu yüzden kadınlarla iş yapmaktan hoşlanmıyorum. Hepinizin gerçek dışı beklentileri var ve bir işi doğru yapmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ondan özür dile," diye emrediyor arkamda bir yerden alçak ve gür bir ses.

Horvat yanımdan baktı ve soluklaştı. Kapıda kimin durduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Yine de bakıyorum. Ve... oh hayır, yüzünde en sevdiği cani ifadesi var, Roxy de itaatkâr bir ifadeyle yanında oturuyor.

Görünüşe göre Horvat bir futbol taraftarı değil çünkü gözlerindeki bulutlar dağılmıyor, yüzünde herhangi bir aydınlanma belirmiyor. Ancak gördüğüm şey, Horvat'ın iki kat daha uzun ve üç kat daha ağır bir adamla bunu bir sidik yarışına dönüştürmeye karar verdiği an.

"Bu özel bir iş. Ya araziden çıkarsınız ya da adamlarımdan biri size eşlik eder."

Bir kişi mi? On tane dene. "Sorun değil, George. Onu tanıyorum." Horvat'ın ifadesi yanlış bir anlayışla parladı.

ağızı iffetsizce bükülüyor. Onu düzeltecek sabra ya da arzuya sahip olmadığım için tepkisini görmezden geliyor ve devam ediyorum. "Önemli konulara geri dönebilir miyiz? Adamınız engelli girişini ne zaman tamir edecek?" Sesimdeki titreme bir mil öteden bile duyulabilir. Grant'in duyduğundan eminim çünkü kaşları daha da çatıldı.

"Hafta sonuna kadar olmaz."

"Özür dile dedim," diye homurdanıyor kapı aralığını dolduran adam. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Horvat Grant'e gözlerini kısarak bakar ve çenesiyle adamlarından birine "halletmesini" işaret eder. Adam, Tanrı'nın gazabının aracı gibi görünen Grant'e uzun uzun bakıp yutkunduktan sonra başını sallayınca durum komik bir hal alıyor. Horvat, Grant'e kaşlarını çatarak bakar. "Siktir git."

Yanlış cevap, dostum. Bunun felaket anlamına geldiğini bildiğim için başımı öne eğdim. Grant bize doğru geliyor ve şimdi gerçekten endişeleniyorum.

C: Grant hala iyileşiyor. Titans yönetiminin onun izinli olduğu dönemde çıplak elle kavga ettiğini duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum. B: Dava edilebilir ya da daha kötüsü tutuklanabilir. C: İş bitirmesi için Horvat'a ihtiyacım var.

"Grant, yapma."

Bana ulaşarak Roxy'nin tasmağını bana uzatıyor ve Horvat'ı -yumruk atmakta zorlanıyor, onun yerine boşluğa vuruyor- pantolonunun ve gömleğinin altından yakalıyor. Keşke bunu uyduruyor olsaydım.

"Grant, lütfen yapma."

Horvat'ı kapıya doğru iterken beni görmezden geliyor. Kapıya doğru koşuyorum ve Horvat'ı pantolonunu düzeltirken buluyorum, şüphesiz ki belindeki kamçıyı ayarlıyor. Beni görünce hırladı: "Bırakıyorum lan!"

"Bay Horvat, çok üzgünüm."

"Yazın ortasında işi kabul edecek birini bulmada iyi şanslar, seni aptal sürük."

Grant onun için başlar ve Horvat aceleyle uzaklaşır. Stüdyonun içinde salyangoz hızıyla çalışan üç adam aletlerini bırakır ve sessizce kapıdan çıkarlar.

Ağlayacağım. Ellerimi kalçalarımaya koyup umutsuzluğumu bunun sorumlusuna yöneltiyorum. "Hiç sevmediğin aklını mı kaybettin? Şimdi ne yapacağım ben?"

"Hey, size bir iyilik yaptım bayan."

"Yine o konuya döndük, değil mi?" Gözlerimi dikip bakma sırası bende. "Teşekkür ederim, zırhsız beceriksiz şövalye. Bu iyiliğin, son iki buçuk yıldır her dakikamı inşa etmek için harcadığım işime mal olmuş olabilir. Günü kurtardığın kesin!"

"O adam pisliğin tekiydi."

Roxy ona benimle aynı tiksintiyle bakıyor. Espri yapmadan gülüyorum. Yüksek ve düzensiz bir kahkaha ve kulağa biraz manik geliyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Bu davranışın nadir olduğunu mu düşünüyorsun? Haftalardır, işi bitirmesi için onun küçümsemesine ve iğrenç bakışlarına katlanıyorum."

Keskin elmacık kemikleri pembeleşiyor, çekik kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben bir yetişkinim ve kendi başımın çaresine bakabilirim! Hayatımın çoğunda yaptım. Sen saldırana kadar da idare ediyordum." Ellerimi yumruk yaparak, baskıyı biraz hafifletmek için göz çukurlarıma sokuyorum. Çok geçmeden hayal kırıklığımdan gerçek gözyaşlarının eşiğine geldim. "Açılışa on iki gün kaldı. Başka bir müteahhidi nereden bulacağım?"

"Ben hallederim."

Yumruklarımı indirip ona bakıyorum. Yanak kasları kıpırdıyor, onun dışında taş suratlı. Ama çalkantı, derin karanlık duygu girdabı orada, yüzeyin hemen altında, benim için zar zor gizleniyor.

Sanırım başka pek çok insan bunu göremiyor. Belki de zaman ayırmıyorlar. Belki de bir başkasında bunu fark etmek için kendi çalkantılı duygu yığınınına sahip birine ihtiyaç vardır.

"Grant--" Öfkem boşalıyor. O kadar üzgünüm ki başka hiçbir şey için enerjim yok.

"Tamir edeceğimi söyledim."

"Başka bir şey tamir etmeyin lütfen. Senin yardımını karşılayamam."

Sam günü Ronan'la geçirdikten sonra her an dönebilir. Her ne kadar çıkıp gitmek ve arkama bakmamak istesem de yapamam.

"Amanda--"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Roxy ve Sam'i benim için eve götürebilir misin? Önümüzdeki birkaç dakika içinde burada olur. Bunu yapacağına güvenebilir miyim?"

Sanki kırılğan duygularını incitmişim gibi kaşlarını çatıyor. Başını sallamasını bekliyorum, sonra dönüp uzaklaşıyorum.

BENİM ADIM AMANDA SHAW VE BEN BİR ALKOLİĞİM.

Son üç yılda bunu milyonlarca kez düşündüm ya da söyledim ve kabul ettiğim için suçluluk duymadığım bir gün bile geçmedi, hala mücadele ettiğim bir şey. Her zaman sarhoş olmanın faydası, acı ya da sorumluluğun olmadığı, hoş bir uyuşukluk halinde yaşamandır. Kalbe yapılan bir Novocain iğnesi gibi. Ancak etkisi geçtiğinde, acı on kat artarak geri geliyor ve sizi zonklatıyor.

Ne zaman bir şeyden çıkış yolu bulamadığımı hissetsem, toplantı zamanının geldiğini anlıyorum. Telefonumdan AA'nın yerel bölümünün programını açtım ve şanslıydım, öğlen bir tane vardı. Kendime atadığım koruyucumla tartıştıktan sonra şehirde dolaştım ve sonunda toplantıların yapıldığı küçük Unitarian kilisesine geldim.

Ben içeri girip arkadaki sıralardan birine oturduğumda bugünkü toplantı tüm hızıyla devam ediyor, kürsüde birileri bir şeyler paylaşıyor. Her paylaşımı dinliyorum ve huzur duası zamanı geldiğinde örümcek ağları temizlenmiş ve kendimi

Daha sakin, daha istikrarlı, dünyayla ve tüm sorunlarıyla yeniden yüzleşmeye hazır.

İnsanlar dışarı çıkarken, kalabalığın arasında çok tanıdık bir yüz belirir. "Walter!" Biraz fazla yüksek sesle bağıyorum.

Dostça gülümseyen Walter da dahil olmak üzere kilisedeki herkes dönüp bana bakıyor. Gelip yanıma oturdu.

"Ne kadar zamandır?" diye soruyor derin, cızırtılı sesiyle. "Üç yıl, ya sen?"

İç çekiyor. Saymayı umursamadığı izlenimine kapılıyorum. "Üç gün önce kırk yılımı kutladım."

"Vay canına. Tebrikler. Bu inanılmaz." Bir süre sessizce oturuyoruz, sessizlik bir güvenlik battaniyesi kadar rahatlatıcı. "Bunu nasıl başardın?" Hayattaki en büyük korkum kendime güvenememek, yeterince güçlü olmamak. Ve bu adam bunu başardı. Zayıflığını yenmiş. "Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerim kısa, çıplak tırnağıma yapışmış.

"Bu şekilde düşünemezsiniz. Her günü teker teker ele almalısınız ve her gün doğru olanı yapmak için bir şanstır. Bu kadar basit." Yüzümdeki kuşkulu ifadeye bakarak devam ediyor: "Küçük şeylere odaklan. Aksi takdirde bunalırsın."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ve başımı sallıyorum.

"Her küçük zaferi kutlayın" diye devam ediyor. "Ne kadar küçük olursa olsun. Çocuğunuz yaramazlık mı yapıyor? İçki içmediniz. Sırtınızı sıvazlayın. İşinizden mi atıldınız? İçki içmedin. Kendini takdir et. Bir bakmışsın kırk yılını doldurmuşsun."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Gür beyaz bir kaş yukarı kalkıyor. "Senin yaptığın kadar zor ya da kolay." Beni yakından inceliyor. "Peki ya ailen?"

"Annem de babam da alkolikti." Walter duraksayarak başını sallıyor. "İkisi de öldü. Yedi erkek kardeşim var ve sadece üçümüz bu maddeye hiç dokunmadık."

Terli avuçlarımı yoga tozluklarıma sürüyorum. Annem ve babam hakkında sık sık konuşmamamın iyi bir nedeni var. Çoğu insana ölen ebeveynleriyle ilgili en çok neyi hatırladıklarını sorduğunuzda saatlerce konuşmaya devam ederler. Çoğunlukla iyi, biraz kötü.

Annemle ilgili iki anım var. En küçüğü Will'i doğduktan hemen sonra bana verip "Al, artık bunu yapmayacağım" demesi. İkincisi ise bana "Sen kardeşlerin gibi yetenekli ya da zeki değilsin. Sen benim gibisin. Sana bakacak bir erkek bul, yoksa sırtın yere gelir." On üç yaşındaydım. Sırtımda çalışmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sam için mi istifa ettin?" Walter soruyor. Bu bir sorudan çok bir onaylamadır. Çoğu zaman bir şişenin dibiyle aramızda duran tek şeyin sevdiğimiz insanlar ve bizi sevenler olduğunu biliyor.

Başımı salladım. "Peki ya sen?"

"Karım," diye cevaplıyor zayıf bir gülümsemeye. "Yıllardır bırakmamı istiyordu." Anının içinde kaybolan solgun gözleri uzaklaşıyor ve gülümsemesi yavaşça eriyor. "Bir sabah onu mutfak masasında, gözlerini masaya dikmiş bakarken buldum. Konuşurken yüzüme bakamıyordu, eğer bırakmazsam beni terk edeceğini söyledi. Ona bunu düşüneceğimi söyledim."

Düğümlemiş ellerini sabırsız bir hareketle birbirine sürüyor. "O gece işten eve gelmeyince, gittiğini ve yaptığını düşündüm... Meğer sarhoş bir sürücü refüjden atlayıp arabasına kafa kafaya çarptığında Garden State Parkway'de kız kardeşine gidiyormuş. Çarpmanın etkisiyle ölmüş." Gözleri tekrar benimkileri buldu. Gözyaşlarının bulanıklığı yüzündeki derin çatlakları yumuşatıyor, ifadesinde acı olduğunu biliyorum. "O gün içki içtiğim son gündü."

O kadar çok ağlıyorum ki yanaklarım yanıyor ve dudaklarım tanınmayacak kadar şişmiş hissediyorum. "Çok özür dilerim."

Walter bana dünyanın en hüzünlü gülümsemesini yaptı. "Benim kadar üzgün değil."

"Walter--" Toplantılarda olanları özel hayatlarımızdan ayrı tutmamız yönündeki tüm uyarılara rağmen söylüyorum. "Bir ara oğlum ve benimle akşam yemeği yer misin?"

Walter'ın yüzü aydınlanır. "Bu hoşuma giderdi."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tİki gün sonra, yerel müteahhitleri defalarca aradıktan sonra, hiçbiri bu işi üstlenmek istemedi. sinir krizine daha önce hiç olmadığım kadar yakınım. Elimde bir yığın çamaşırla mutfağa girdiğimde oğlumu spor ayakkabılarını bağlarken buluyorum. Annelik alarmım hemen yanıp sönmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Alışveriş merkezine çünkü Grant bir basketbol potası almak istiyor, böylece onunla antrenman yapabileceğim çünkü bütün yazı içeride video oyunları oynayarak geçiremeyeceğimi söyledin."

"Ne?" Sormak zorundayım.

Grant siyah basketbol şortu ve gri tişörtüyle mutfağa girer. "Sam ve benim yapacak işlerimiz var. Kanka işleri. Kadınlara izin yok--" Sam'e sinsi bir sırıtış fırlatır ve Sam güler. "Birkaç saatliğine gideceğiz. Roxy'yi de yanımıza alıyoruz, böylece bütün gün senin olacak."

Sinirliyim. Birincisi, Grant için terk ediliyorum. İkincisi, peşine takılmam hoş karşılanmıyor. Ve bu konuda sesimi bile çıkaramıyorum. Sam'i bu kadar mutlu görmek tek istediğim şeydi.

Son birkaç yıldır çok yavaş bir şekilde kabuğundan çıkıyordu, ancak bu yaz değişim çok derin oldu. Ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam.

Grant'in ona gösterdiği ilgiyle çok ilgisi olduğunu kabul et.

"Umm, tamam," diyorum sesimde küçük bir sızlanmayla.
"Roxy de mi?"

"Evet. Hoşça kal anne. Seni seviyorum," diyerek çıkıyor Sam ve elim otomatik olarak boğazıma gidiyor. Bunu asla söylemez... asla. Grant kapıya yönelirken yüz ifademi yakalıyor.

"Bebeğime iyi bak," diye emrediyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor.

"Bana ulaşman gerekirse diye numaramı cebine koydum."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen bakmıyorken." Kör edici bir sırtış yakışıklı yüzünün alt kısmını yarıyor. "Telefonunu kilitlesen iyi olur. Hoşça kal, Mandy Sue." Ben arkasından bakarken ön kapıdan çıkıp gitti.

Daha fazla gereksiz ve tamamen iç karartıcı telefon görüşmesinden sonra havlu atıyorum ve sinemaya gitmeye karar veriyorum. Yıllardır sinemada yetişkin filmi izlememiştim. O kadar yabancı bir konsept ki, sanki lise kesme dersine geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

Eve döndüğümde akşamın erken saatleriydi. Boş olduğunu fark ettiğim yere. Oğul yok, köpek yok, Hendricks yok. Kendimi her ne kadar bunun mükemmel bir açıklaması olabileceğine ikna etmeye çalışsam da, bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Hemen hemen aynı anda telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarmak için çabalıyorum. Ekranda Grant'in adını görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

"Neyin var? Neredesin? Ne oldu?" Kabul düğmesine bastığım anda çılgınca yarı bağıriyorum.

"Anne! Hastaneye gelmelisin Grant yaralandı, dikiş atılması gerekti" diye tek bir cümle kurdu.

"Sam, bekle. Ne hastanesi? Sen iyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Çabuk gel. Grant Stony Brook dedi." İçime yayılan rahatlama beni titretiyor. "Hemen geliyorum. Orada kal. Sakın ayrılma."

"Tamam."

Hastanenin adresini GPS'e giriyorum ve oraya gitmem gerekenden daha hızlı gidiyorum. Hız yaptığım için kenara çekilmemem bir mucize. Acil servise vardığımda aceleyle kioska gidiyorum ve bir hemşire beni koridorun sonundaki son ziyaret odasına yönlendiriyor.

Cam duvarın arkasından oğlumun sandalyede oturduğunu, Grant'in de sedyede omuzları kambur durduğunu görüyorum. İkisi de fildişi boyayla kaplıydı.

Fildişi boya mı? Ne? Alışveriş merkeziymiş, kışımın kenarı.

"Alışveriş merkezi nasıldı?"

Söyleyerek içeri girdim.

"Anne!" Sam ayağa kalkıyor ve beni neredeyse yere yapııştırıyor. Ona tekrar sarılıyorum ve dikkatimi sessizce bana bakan iri yarı adama veriyorum.

"İyi misin?" Ona söyledim.

Fazladan mahcup görünerek başını sallıyor. "Önemli bir şey değil. Sadece birkaç dikiş."

"On beş dikiş," diye ekliyor yorumcu oğlum.

Grant'in elini tutarak kolunu ters çeviriyorum ve bandajın etrafındaki yumuşak deriyi okşuyorum. Ön kolunun iç tarafındaki yarayı gizleyen bandaj. Bana bakarken içinden bir titreme geçiyor.

"Ne oldu?" Şimdi onu aptalca davrandığı ve kariyerini tehlikeye attığı için azarlamamanın zamanı değil, bu yüzden ses tonumu nazik tutuyorum ve kışını tekmelemeyi sonraya saklıyorum.

Hendricks'in yeni avukatı, "Paslı bir çivi vardı ve Grant kendini kesti ve bunun kanını zehirlemediğinden emin olmamız gerekiyordu," diye açıklama yapma görevini üstlendi.

Göz kırpıyorum. Kanını zehirleme kısmı belli ki Sam'in kulak misafiri olduğu bir şeydi. "Paslı bir çivi--" Başımı sallayarak tekrar ediyorum. Dikkatim Grant'e dönüyor. "Sana tetanos aşısı yaptılar mı?"

"Altı ay önce bir tane aldım."

"Ya Roxy?"

"Stüdyoda, senin ofisinde," diye sessizce cevap veriyor Grant, bakışları benimkilerden uzaklaşarak.

"Taburcu edildiğinizi duyduğunuza sevineceksiniz Bay Hendricks," diye ilan ediyor odaya giren şişman, gümüş saçlı hemşire. Yanında durduğumu görünce kısa bir süre durdu, koyu renk gözleri beni tepeden tırnağa hızlı bir şekilde değerlendirdi. "Ona nasıl katlanıyorsunuz bilmiyorum Bayan Hendricks. Oldukça ele avuca sığmaz biri."

"Ben--"

"Bebeğim--" Biri eliyle ağzımı kapatarak sözümü kesti. "Hadi, gidelim buradan."

Hemşire ona "Yarayı temiz ve kuru tutmayı unutma ve önümüzdeki birkaç gün içinde sıcaklık, zonklama veya olağandışı bir ağrı hissedersen hemen buraya gel" dedi.

Elimi gülümseyen dudaklarımdan nazikçe sıyrırken Sam kıkırdıyor. "Gece kalmasına ihtiyacınız olmadığına emin misiniz, hanımefendi?" El tekrar ağzıma yapıştı.

"Hayır, teşekkürler Bayan Hendricks. Siz onu yanınıza alın."

"Evrakları imzala, tatlı yanak," diye mırıldanıyor biri kulağıma.

Hemşire bana evrakları verdi, ben de imzaladım.

BURGER KING'E UĞRADIKTAN SONRA ARABAYA SERVİS YAPAN

Roxy'yi almak için stüdyoya gittim. İçeri girer girmez ışıklar yandı. Omzumun üzerinden bakınca Grant'in düğmeye bastığını görüyorum. Ama daha da önemlisi, yüzündeki anlaşılmasız ifade midemi bulandırıyor ve göğsüm sıkışıyor. İşte o zaman taze boya kokusu beni çarpıyor.

Etrafıma bakarken ellerim kendiliğinden hareket ediyor ve ağzımı kapatıyor. Stüdyo boyanmış. Döşemeler, duvarlar, her şey. Geriye sadece temizlik ve aydınlatma armatürleri kaldı.

"Bunu siz ikiniz yaptınız," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.
Sam bir kolunu belime doluyor.

"Sürpriz olmasını istedik," diye açıklıyor tatlı oğlum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve kurumuş boya sıçramalarına takılıyorum.

Grant görüş alanıma giriyor ve biraz mahcup görünüyor. "Dairemin tadilatını yapan adam Çarşamba günü engelli rampasını ve demirbaşları bitirmek için burada olacak."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elimin tersiyle dökülen bir damla gözyaşını silerek.

"Ağlama." Acı çekmiş gibi görünüyor. Biri tırnaklarının altına iğne batırıyor sanırsınız. "Sana düzelteceğimi söylemiştim."

"Yaptığını biliyorum ama insanlar içlerinden gelmeyen pek çok şey söylüyorlar... teşekkür ederim."

SAATLER SONRA, FAST-FOOD'LARIMIZI MIDEYE INDIRDIKTEN VE Sam'i yatağına yatırdım, Roxy'yi gezdirdikten ve duş aldıktan sonra, yatakta tavana bakıyorum, uyuyamıyorum, Grant'e aklımdan geçenleri söyleme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar fazla geliyor.

Yorganı üstümden atarak koridorda tepiniyor ve odasına doğru ilerliyorum. Yatak odasının kapısını beklenmedik bir şekilde açık ve ışıkları açık buluyorum. Sırtı bana dönük, yavaşça odanın içinde sürünerek şifonyere doğru ilerliyor.

Sadece boxer külotuyla görülmesinin artık pek bir şey ifade etmemesi çok şey anlatıyor. Yine de devasa kalçalarının keskin kesimi hissediliyor. Kıvrımlı baldırları da öyle. Ya o kaslı popo? Merhamet edin. Tek başına bir Super Bowl yüzüğünü, mavi kurdeleyi ve altın madalyayı hak ediyor. Şifonyerin üzerinde bir şeylerle uğraştığını duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kaskatı kesilmiş bir halde, elinde büyük bir ibuprofen şişesiyle dönüyor, yüzü acıdan gerilmiş.

Öfkem yavaşça kabarıyor, kısılmış gözlerimden belli oluyor. "Kendini ya da Sam'i nasıl ciddi şekilde incitebileceğini düşünmekten uyuyamadım. Ya o paslı çiviye çarpsaydı?" Kafamda dolaşan tüm korkunç senaryoları bir kenara iterek derin bir nefes alıyorum ve öfkemi bastırıyorum. "Sırtın mı ağrıyor?"

"Biraz dar," diyor sıkıca. Belli ki biraz sıkıdan daha fazlası.

Ancak gözlerinde hiçbir sorun yok gibi görünüyor. O parlak mavi gözlerin vücudumdan aşağı inişini izliyorum, tatlı zamanlarını alarak. Artık beni korkutmuyor bile. Bakışlarının tenimin her santimini okşayan kadife bir eldiven gibi hissettirmesi değil. Düzenli olarak onunla ilgili gördüğüm tüm o kirli rüyalar da değil. Tamam, belki beni biraz korkutuyor. Bununla yaşamayı öğrendim. Görmezden gelip yoluma devam ediyorum. Ve Tanrı biliyor ya, kaçınma sanatında ustayım.

"Yatağa uzan," diye emrediyorum. Ne yazık ki yerler tamamen ahşap ve benim amaçlarım için çok sert.

"Ne?" diyor yüzünde şüpheli bir ifadeyle. Gülsem mi, alınsam mı bilemiyorum.

"Sakin ol. Seni taciz etmeyi planlamıyorum. Yüzüstü yat, hemen döneceğim."

Ağzının bir tarafı aniden yukarı kalkıyor. "Ya ben istersem?"

"O zaman ne yazık ki şansınız yok."

Lavanta ve güve otu masaj yağıyla döndüğümde, yatakta yüzüstü yatıyordu. Bakışları temkinli bir şekilde bana yöneldi. "O kadar korkmuş görünme. Söz veriyorum, işim bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Bir şey çektin mi?"

"Hayır, biraz abarttım," diye inliyor.

"Yaptığım aptalca bir şeydi. Çok daha kötü olabilirdi. Ve senin gerçekten PT'ne başlaman gerekiyor." Döküyorum

Avucuma biraz yağ sürüp ellerimi birbirine sürüyorum.
"Grant-- beni duydun mu?"

"Mmm--ne giyiyorsun?"

Kalçamın ortasına kadar inen eski Titans tişörtüme bakıyorum. Dışarı sarkan bir şey yok gibi.

"Ekstra büyük tişört denilen çok nadir bir nesne. Muhtemelen daha önce hiç görmemişsinizdir. Bu müze kalitesinde." Övgü dolu olmadığını tahmin ettiğim bir mırıldanma. "Onayınızı aldı mı, benim sakar şövalyem?"

Bu bana tam teşekkürü bir homurtu kazandırıyor.

Yatağa uzanıp vücuduna sarılıyorum ve bana diktiği şüpheli bakışlara gülüyorum. Poposunun üzerine oturduğumda inliyor. "Acıdı mı?"

"Hayır."

Ellerimi birbirine sürterek yağı ısıtıyorum, sonra topuklarımla omurgasının her iki yanına bastırıyorum. O kadar yüksek sesle inliyor ki tekrar gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sonraki yirmi dakika boyunca ellerim ve dirseklerimle, hatta ön kolumun kenarıyla sırt kaslarındaki gerginliği gidermeye çalışıyorum, alt omurgası boyunca küçük bir kesi izinin örüldüğü bölgeden kaçınmaya dikkat ediyorum.

İç çekmeler, inlemeler, homurdanmalar ve sızlanmalar son birkaç dakikaya kadar dinmedi. Bitirdiğimde kollarım ağrıyordu ve iyi bir gece uykusu için hazırdım. Yarın bir şişe ibuprofene ihtiyacım olacak.

"Grant," diye mırıldanıyorum vücudundan sıyrılırken. Yatağın yanında durarak ağrıyan pazularımı ve bileklerimi ovuyorum "Grant?" Hiçbir şey duymadım. Tek bir ses bile. Yüz yüze gelebilmek için eğildim ve Goldilocks'un uyuduğunu fark ettim.

Bu adamın hayatımı alt üst etmesine ve ters yüz etmesine rağmen yüzümde aptalca bir gülümseme belirliyor. Grant Hendricks'ten nefret etmenin gerçekten zor olduğu gerçeğiyle yüzleşme zamanı.

Saçlarını gözlerinden çekiyorum, bakışlarım koyu sarı tüylerle çevrili dudaklarının yumuşak pembe kıvrımını, saçlarının geri kalanından çok daha koyu olan kalın kirpiklerini ve

Güzel şekilli bir burun ve sadece yakından görülebilen bir tutam çil.

"Sana hiç ne kadar güzel bir kığın olduğunu söyleyen oldu mu? Çok ısırılabilir," diye fısıldıyorum, yüzümdeki gülümsemeyle boğuşarak. Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve ben yine gülme isteğimi dizginliyorum. "Belki zaten biliyorsundur. Eminim birçok kadın çoktan tadına bakmıştır. Her yerinde küçük diş izleri olmamasına şaşırdım."

O gerçekten iyi adamlardan biri. Mükemmel değil ama en iyi şekilde iyi. Camilla haklıydı. Yanağından öpüyorum ve gitmek için dönüyorum. Kapıdan çıkarken yumuşak bir mırıltı beni takip ediyor - ismime çok benzeyen bir şey.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"I "ESPN 30'da 30 bölümünü izledim." Ben başlıyorum. Bronx'taki kadın sığınma evini ziyarete gidiyoruz. Sam bu sabah Ronan'la birlikte hafta sonu yatıya kalmak için ayrıldı. Cep telefonumu her zaman yanımda taşıyacağıma söz verdim ve o da kendini rahatsız hisse derse arayacağına söz verdi. Bu sefer ayrılmakta o kadar tereddütlü görünmüyordu, bu yüzden günlük ziyaretlerin işe yaradığını varsayıyorum. Parmaklar çapraz.

Koltuğunda kayan Grant'in yüzü gerilir ve parmakları Suburban'ın direksiyonuna vurur.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyorum onun cevabını nefesimi tutarak beklesem de.

Tek görebildiğim onun zarif profili, dikkati lazer gibi önündeki yola odaklanmış.

Onunla ilgili olan her şeyi delicesine merak etmediğimi iddia etmeyeceğim bile. Grant bu açıdan kardeşime çok benziyor. Sizi içeri almak istemediği sürece bir banka kasasından daha sıkı kilitlidir ve bunu bir kez deneyimledikten sonra daha fazlası için açlıktan ölüyorum.

Onu görmeme izin vermesini istiyorum, gerçek onu. Ama bunu isteyerek yapmalı.

Ağır ağır iç geçiriyor ve bakışları yana kayıyor, her zaman yaptığı gibi mavi keten elbisemin üzerinde geziniyor. Kendi verdiği bir ruhsatla. Bilerek onun bakışlarını yansıtıyorum,

Beyaz gömleğini ve gri pantolonunu bir kez daha gözden geçirirken yüzünde beliren gülümseme sorunun yarattığı gerilimi azaltıyor.

İçeri dolan güneş önümdeki sıkışık yola gözlerimi kısarak bakmama neden oluyor ve keşke güneş gözlüklerimi hatırlasaydım diyorum.

Kırmızı ışıktaki Grant üzerime uzanıp torpido gözünü açtı. Üzerime doğru esen klimaya rağmen, bergamot ve baharatın hafif sarhoş edici kokusu tüm gücüyle üzerime vuruyor. Bir şey çıkarırken kolu dizimin çıplak tenine değiyor ve birden her şey aşırı hassaslaşıyor. Yüzüme darbe almış gibi hissediyorum, duyularım ölümden dönmüş gibi.

Bu ne lan Amanda?

"Ne bilmek istiyorsun?" diye rahatça soruyor, bedenimin ve benim onun sayesinde bir "an" yaşadığımızdan tamamen habersiz.

"Ha?"

Bana bir çift Ray-Ban aviator uzatıyor, yüzümdeki taşlanmış ifadeden dolayı dudakları titriyor. "Sorunuz nedir?"

"Oh, doğru." Odaklan. Odaklanmam lazım. "Iowa'da büyüdüğün ve babanın büyük bir şirketin CEO'su olduğu yazıyordu." Başını salladı. "Peki zengin bir çocuk futbol oynayarak ne yapıyor?"

"Ne yani? Zengin çocukların futbol oynamasına izin verilmiyor mu?" Dudakları alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı.

"Benim geldiğim yerde değil. En azından ciddi olarak değil. Çok tehlikeli."

"Geldiğin yerde ne yapıyorlar?" Dikkati önümdeki yoldan bana yöneldi.

Gülümsemem kayboluyor. Bana evimi hatırlatan her şey bunu yapar. "Balo kralı oluyorlar ve babalarının gittiği Ivy League okullarına gidiyorlar."

Yüzündeki yumuşak, eğlenceli gülümseme kayboluyor ve parmakları bir kez daha direksiyonda sabit bir vuruş yapıyor.

"Bu bakış, balo kralı seçilmediğin için hâlâ kıcının ağrıdığı anlamına mı geliyor?" Hafif tutmaya çalışarak söylüyorum.

Gülüyor. "Kızacak bir şey yok. Ben balo kralıydım."

Bu kolay bir göz devirmeyi hak ediyor. "Tabii ki öyleydin," diye mırıldandım.

"Sanki lisedeki her erkek senin peşinden koşmuyormuş gibi davranma." Pff. Ne kadar da az biliyor. Kayıtsızca mırıldanıyorum ve araştıran bakışları bana dönüyor, beni Şükran Günü hindisi gibi kesip biçiyor. "Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey."

Radyoda Journey'nin [Don't Stop Believin'](#) şarkısı çalıyor ve ben de sesi açıyorum.

Grant uzanır ve onu kapatır. "Anlat bana." "Hey, parti bozan. Bu şarkıyı seviyorum."

Muziplik yüzünü aydınlatıyor. "Yalnız bir dünyada yaşayan küçük bir kasaba kızı mıydın?" diye soruyor şarkıdan alıntı yaparak.

Bunu tekrar söyleyebilirsin.

"Evet. Ben kesinlikle yalnız bir dünyada yaşayan küçük bir kasaba kıızıydım... Bu şarkı benim marşım." Yanımda oturan yakışıklı adam başını sallıyor. Öfkesi yüzünden kadınların yanında olamayacağını düşünen adam. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi biri ve bunun farkında bile değil. Hangi alternatif gerçekliğe adım attım ben?

"Detroit'in güneyinde doğup büyüyen bir şehir çocuğu muydunuz?" "Hayır. Des Moines'de doğdum ve Johnston'da büyüdüm."

O genişçe gülümsüyor ve ben de kendi sırtışımla karşılık veriyorum.

Yüksek sesle iç çekerek, "Kardeşim sana nasıl büyüdüğümüzle ilgili bir şey anlattı mı?" diye sordum.

Grant bana tuhaf tuhaf baktı. "Kardeşin konuşuyor mu?" Başını sallıyor. "Hayır."

Mırıldanıyorum. Calvin mahremiyetini bir rahibenin bekâretini korumasından daha vahşice koruyor. "Fakirdik. Yani... gerçekten fakirdik."

Bakışlarım başka yöne kayıyor. Bu hikâyeyi anlatmak

beni çok rahatsız ediyor. "Yemek kuponları, elden düşme

Kilise. Diğer çocuklar bir zamanlar kendilerine ait olan kıyafetleri giydiğimiz için bizimle dalga geçerlerdi. Çoğunlukla kendime sakladım, bu yüzden sorunuzu yanıtlamak için kimse peşimden koklamıyordu."

"Erkek arkadaşın yok mu?"

"Ha. Hayır. İlk yılımda okulu bıraktım."

"Neden?" Yüzündeki ciddi endişe, onu kendimden uzak tutma kararlılığımı kamçılıyor. O yüze bakmak beni her şeyi ve her şeyi itiraf etmeye hazır küçük bir suçluya dönüştürüyor - yapmadığım bir şey bile.

Ve eğer bana güvenilmesini istiyorsam, o zaman benim de ona güvenmem gerekmez mi? Ne kadar çirkin olursam olayım, benim gerçeğimi görmesine izin vermem gerekmez mi?

Sabit mavi gözleri kelimeleri ağızımdan çekip alıyor.

"Okulda gerçekten zor zamanlar geçirmeye başladım... Çok zorbalığa uğradım. " Başını sallıyor. "Okulu asmaya başladım..."

"Peki ya ailen?"

İşte zor kısım geliyor. En kötüsü ortaya çıkarken ellerimi yumruklayarak kalçalarımın altına sokuyorum.

"Annemle babam sarhoştı. Hiçbirimize ne olduğunu bilmiyor ya da umursamıyorlardı," diye itiraf ediyorum, elbisemin eteğiyle oynayarak. "Umursayan tek kişi Bayan Parnell'di."

"Hayatında harika şeyler yapacaksın, Amanda. Bunu hissedebiliyorum," demişti bana defalarca, ben buna inanmaya başlayana kadar. Onun beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünmediğim bir gün bile olmadı.

Dizime ağır bir yük biniyor. Başparmağı çıplak tenimi yatıştırıcı bir şekilde ileri geri okşuyor. Bacağımın sinirli bir şekilde aşağı yukarı hareket ettiğini fark etmemiştim bile.

Grant'in büyük, becerikli eline bakıyorum, parmakları uzun ve düzgün, tırnak yatakları temiz ve kesilmiş. Bu adam için parlatma ya da cila yok.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor ve dizimi usulca okşuyor. "Bayan Parnell kim?"

"Yan komşum olan kadın. O benim için kendi annemden daha fazla bir anneydi. Onu çok severdim. Mankenlik ajansıyla görüşmem için Miami'ye gitmeme yardım eden oydu. O kasabadan tek çıkış biletimin bu olduğunu biliyordu." Geçen manzaraya bakarken dalgınca ekliyorum, "Lanet olası bir lanet."

"Ne?"

"Yüzümün hem bir lütuf hem de bir lanet olduğunu söylerdi."

"Genç bayan, Tanrı'nın sana verdiği şeyle başa çıkmalısın. Bu yüzün hem bir lütuf hem de bir lanet. Bazı insanlar seni bunun için sevecek. Bazıları da senden nefret edecek. Sen hiçbirine aldırma. İçini fark edecek birini bul."

Hatırlayınca içimi bir nostalji dalgası kaplıyor. Onu o kadar çok özleyorum ki bu duygu üç boyuta ulaşıyor.

Grant bir şeyler mırıldanıyor ve bu mırıltılar klima ve müziğin uğultusu arasında kaybolup gidiyor. Ona bakıyorum ve usulca gülümsüyor. Acıyı ve hayal kırıklığını anlayan birinin gülümsemesi. Sizi geçmişiniz için yargılamayan ama geçmişiniz için size değer veren birinin gülümsemesi.

Onun arkadaşlığından zevk alamam. Bu ikimiz için de iyi değil. Yine de, böyle tatlı olduğunda... bu en kötü cazibe.

"Bir şey mi dedin?"

"Kutsama dedim... ama onsuz da güzel olursun."

BARINAK TAM KAPASITE ÇALIŞIYOR, BARINAK MÜDÜRÜ

Dr. Maria Lopez adındaki çekici bir kadın bizi gezdirirken anlatıyor.

Hedefimize yaklaştıkça Grant daha da içine kapandı ve kara kara düşünmeye başladı. Çocukluğu hakkında oldukça net bir fikir ediniyorum ve hiç de iyi bir çocukluk değil. Babasının tacizci olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Dışarıdan bakıldığında tadilat göze çarpıyor. Yeni bir kat boya. Kalın, pahalı resimli pencereler. Sorun çıkma ihtimaline karşı geceleri sokağı iyi aydınlatmak için tüm yeni aydınlatma armatürleri. Dr. Lopez, tacizci eş ya da erkek arkadaşın kurbanı takip etmesinin alışılmadık bir durum olmadığını söylüyor.

Yatakların içinde tamamen yeni şilteler var ve odalar temiz, rahatlatıcı renklerle yeni boyanmış. Çocukların oynayacakları fazlasıyla oyuncak ve okuyacakları kitaplar var.

Gün ortasında orada olan, kişisel nedenlerle işte ya da okulda olmayan kadınlar ve çocuklar odadan odaya geçerken bizi merakla izliyor. Küçük bir çocuk el sallıyor, biz de karşılık veriyoruz.

Dr. Lopez, "Bugünlerde en önemli giderlerimiz artan sağlık ve güvenlik maliyetlerine ayak uydurmak" diyor.

Grant derin düşünceli bir bakışla başını sallıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Zaten çok şey yapıyorsunuz Bay Hendricks. Hepimiz size minnettarız."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Sığınma evinin halkla ilişkiler şirketi için çalışan bir fotoğrafçı Grant'in fotoğrafını çekerken, evdeki kadın ve çocuklardan hiçbirinin fotoğrafını çekmemeye özen gösteriyor. Verdiği her gülümsemenin ardında duygu karmaşası var. Acaba başkaları da onun bu sakin adam rolünü ne kadar iyi yaptığını fark ediyor mu? Bu yükü paylaşacak kimsenin olmaması onun için ne kadar yalnızlık verici olmalı.

"Dün gece başka bir barınaktan iki yeni sakin aldık. On dokuz yaşında, üçüncü üç aylık dönemini yaşayan bir kadın ve beş çocuk annesi bir kadın," diyor Dr. Lopez.

Grant başını sallıyor ve dikkatle dinliyor ama ellerinin titrediğini, neler olduğunu saklamak için ellerini pantolonunun cebine sokmak zorunda kaldığını gözden kaçırmıyorum. Uzman olmasam da TSSB'ye benziyor.

İçgüdüsel olarak kolumu onunkine doluyorum ve gömleğinin üzerinden pazusunu okşuyorum. Önce sertleşiyor, sonra neredeyse aynı anda gevşeyerek

dokunuşumu kabul ediyor.

Dr. Lopez'in konuşması bir an için duraksıyor, bakışları ona dokunduğum yere düşüyor. Sonra sıcak gözleri benimkileri buluyor ve yüzüne içten bir gülümseme yayılıyor.

Tur bittiğinde ve Grant bağış toplamak için açık artırmaya çıkarılabilecek imzalı Titans hatıralarını teslim ettiğinde, o bir buz kütlesi. Dr. Lopez'in ofisinin önüne geldiğimizde, altı yaşından büyük olmayan, kıvrıcık at kuyruklu küçük bir kız ona doğru koşuyor ve bir şey uzatıyor. Grant onun seviyesine iniyor ve bir merhaba mırıldanıyor. Küçük kız birden utanıyor.

"Bu Ashley. O ve annesi burada çok uzun süre kaldılar." Dr. Lopez iç çekiyor. "Geldiğinden beri... hiç konuşmadı," diye bitiriyor ve kendini tutuyor. Dr. Lopez'in yüzündeki sert çizgilere, uykusuz geçen geceler yüzünden gözlerinin altındaki maviliğe bakıyorum. Bu kadın bir azize.

Ashley, Grant'e üstünde plastik bir tek boynuzlu at kafası olan bir kalem uzatır. Grant almak istemiyor ama Ashley kalemi onun eline tutuşturuyor. Grant'in yüzündeki yırtık ifadenin şekillenmesini izlerken gözlerimin arkası acıyor. Ashley gülümsüyor, ön dişinin olması gereken yerde bir boşluk var ve Grant'i kaleme bakarken bırakıp kaçıyor.

Hello Kitty lastik bant... kalp şeklinde gözlükler... ve şimdi de koleksiyonuna eklemek için tek boynuzlu bir kalem. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken yanağımda bir delik açıyorum.

"Sonunda birini bulduğu için çok mutluyum."

Dikkatim Dr. Lopez'e geri dönüyor. Gülümsüyor. "O çok iyi bir adam. Neden onu hak ettiği şekilde sevecek biri olmadığını hep merak etmişimdir. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

Onu düzeltecek cesaretim yok.

Vedalaşıyoruz ve sokağın köşesine park ettiğimiz Suburban'a geri dönüyoruz. New York sokaklarında yürürken neredeyse her kafa Grant'e bakmak için dönüyor, yüzlerindeki ifade taparcasına.

Ancak takındığı tekinsiz ifade insanları uzak durmaları konusunda uyarıyor. Herkes ona yol açmak için ayrılıyor.

Başı öne eğik, bakışları uzaklarda bir yerde kaybolmuş öfkeli dev yürüyor.

Arabaya ulaştığımızda nazikçe "Sanırım ben sürmeliyim," diyorum. Kendini kaybettiği anıdan sıyrılıp bana bakıyor, yüzündeki fırtınalı ifade iki saat sonra ilk kez kayboluyor. "Bırak ben kullanayım," diye ısrar ediyorum. "Ben iyi bir sürücüyüm. Söz veriyorum."

Bu gerçekten de ondan gezegendeki en küçük, en kısa gülümsemeyi aldı. Suburban'ın ön tarafında durduğum yere doğru yürüyüp elimi tutuyor ve açıyor, ardından anahtarları avucuma yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim."

Bana bakışlarından büyülenmiş bir şekilde cevap vermem bir saniye sürüyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Daha önce hiç kadın arkadaşım olmadı, bu yüzden nasıl işlediğinden emin değilim."

"Asla mı?"

"Sana kadınlarla aramın iyi olmadığını söylemiştim."

Daha fazla yanılıyor olamazdı. Ve bir sorun olduğuna inandığı bu sözde patlayıcı öfkenin kanıtını henüz görmedim.

Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Bir süre sonra geri çekiliyor, sadece bir parça, dudakları ağızma yakın duruyor. Aramızda bir kıl kadar mesafe var. Tek yapması gereken en küçük mesafeyi kapatmak ve dudaklarımız buluşacak.

Nefesim kesiliyor ve kalbim beklentiyle çarpıyor. İşte o zaman beni öpmesini istediğimi fark ediyorum. Ben de onu öpmek istiyorum. Ama ilk hamleyi yapacak kadar cesur değilim ve asla da olmayacağım.

"Amanda..."

"Evet," diyorum nefes nefese.

"Ben kötü haberim. Ben ilişki kurmam."

Umutlarımla birlikte yüzüm de düşüyor. Tartışmadan, neden öyle olmadığını anlatamadan geri çekiliyor, göz temasından kaçınarak cipin yolcu koltuğuna oturuyor.

yan tarafa. Sürücü tarafına geçip arabayı çalıştırdım. Ben dikkatlice Hamptons'a geri dönerken o uyuyor, hayal kırıklığı ise yol boyunca üzerime yapışıyor.

GECE YARISINA DOĞRU HAVLU ATTIM VE YENILGIYI KABUL ETTİM. Günün olayları aklımdan çıkmıyor. Grant beni rahatsız ediyor. Onu görmeden gözlerimi kapatamıyorum. Gülümseyen, dalgın, üzgün, kaybolmuş... çıplak... Grant'in tüm tonları. Yorganı tekmeleyerek mutfağa gidiyorum.

Rehabilitasyondan sonra sağlığıma büyük önem verdim ve yaygın hastalıklar için her türlü bütünsel çareyi araştırdım. Tarçınlı ve biraz şekerli ılık sütün uyumama yardımcı olmak için harikalar yarattığını keşfettim.

Karanlık mutfağa girdiğimde mutfak adasındaki bar taburesine çökmüş iri bir figürle karşılaşıyorum. Başı öne eğik, elleri tezgâhın üzerinde, kahverengi sıvıyla dörtte biri dolu bir cam bardağın etrafında sarılı.

Beni duyunca başını kaldırıp baktı. Bugün olduğundan daha kaybolmuş görünüyor.

"Uyuyamıyorum," diyorum gerginliği bozarak. "Ben de uyuyamıyorum."

"Her zaman bu kadar zor mu?" Buzdolabının kapağını açıp sütü alıyorum.

"Evet." Bardağı dudaklarına götürüyor ve yudumluyor. "Hep sonra mı içersin?"

"Hayır." Artık bana bakmıyor, bardağının dibine bakmayı tercih ediyor.

Sütü küçük bir tencereye koyuyorum ve gazlı ocağın ateşini açıyorum. Sonra tarçın ve şeker arayışına giriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil."

"Benim iki sentimi istemiyor olabilirsin, ama yine de alacaksın." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu içinde tutamazsın."

Biriyle konuşmalısınız. Bir arkadaş, bir aile üyesi, bir terapist... biriyle. Düdüklü tencere gibisiniz ve bir şeyler patlayacak."

"Sen benim arkadaşımsın... değil mi?" O kadar dipsiz bir özlemle bakıyor ki göğsüme bir örs düşüyor.

"Evet... bana her şeyi anlatabilirsin."

"Her şeyi mi? Bu bana bir şey söyleyeceğin anlamına mı geliyor?" Kahretsin, beni köşeye sıkıştırdı. Aferin sana.

Derin bir nefes vererek başımı sallıyorum ve dolaptan çıkardığım ılık sütü iki fincana boşaltıyorum. Sonra tarçın ve şeker ekliyorum ve bir bardağı ona doğru itiyorum. Yavaşça bardağı elinden alıyorum ve o da bana izin veriyor.

"Bu uyumana yardımcı olacak."

"Neden okuduğunuz şeyin üzerindeki kelimelerin altını çiziyorsunuz?"

Hâlâ ne dendiğini bilmiyor, not ediyorum. İçkinin geri kalanını lavaboya boşaltıyorum ve bardağı bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

Dönüyorum ve destek için tezgahın kenarına yaslanıyorum. "Calvin çok zekidir. Futbol takımına seçmelere katılmadan önce Florida State'te akademik burs kazanmıştı. Zeki, doğuştan yetenekli. Aynı şey tüm kardeşlerim için geçerli. Bu neredeyse garip. Hepsinin bir yeteneği var."

Derin bir nefes alıyorum. "Annem bana aptal derdi. Bize isimlerimizle hitap etmezdi. Her zaman komik olan, akıllı olan, hırslı olan, para kazanmada iyi olan, çalışkan olan... anladınız siz onu."

Grant başını sallıyor, bakışları bana sabitlenmiş ve gözlerini kırpmıyor.

"Okulu bıraktıktan sonra Fransa'daki kızlar liseden bile mezun olmadığım için bana burun kıverdiler. Bazıları gerçekten züppeydi, havalı görünmek için ağır edebiyat kitapları okuyorlardı. Ben de o kitapları okumaya çalıştım."

Hatırladıkça yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onları zar zor geçebildim. "İçlerinden biri, California'dan Amerikalı bir kız, bana bir aşk romanı uzattı ve bunu dene dedi... Ciltsiz kitabının altını çizmeye başladım. Beğendiğim kelimeler. Bilmediğim kelimeler. Yeterince kullanmadığım kelimeler. Bunları bir deftere yazıyordum... Paris'ten ayrılıp Los Angeles'a taşındığımda kelimeler ve ifadelerle dolu on defterim vardı."

Omuz silkiyorum. Grant'in yüz ifadesi bir kez olsun okunamadı. "Artık onları e-okuyucumda vurguluyorum... bu bir alışkanlık."

Korkunç, ağır, sonsuz bir sessizlik dakikası geçti. Tabureden kalktı ve bana doğru yürüdü. Kalbim korkmaya başlıyor ve ağzım kuruyor. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bana sarılıyor. Bana sıkıca sarıldı.

"Mükemmel... bu senin kelimen. Sen mükemmelsin," diye mırıldanıyor kulağıma yakın. Ve sonra bırakıp dışarı çıktı. Süt o gece mucizeler yaratmadı.

CEP TELEFONUMA "BOKU YEDİM," DIYORUM. ETRAFA BAKIYORUM Stüdyoda, göğsümde memnuniyet çiçekleri açıyor. Her şey mükemmel. Her şey yerli yerinde. Engelli rampası tamamlandı. Grant'in müteahhidi sayesinde stüdyo büyük açılış için tam zamanında hazır.

"Daha olumlu bir not olarak, stüdyo mükemmel. Duvarın yıkılmasına gerek kalmadı çünkü Grant'in elemanı uzak duvardaki alçıpanın arkasında üç metre daha buldu."

"Şükürler olsun. Düzüşme ne kadar kötüydü?"

"Kastettiğim bu değildi. Steven'la yatmadım. Hoş biriydi ama kimyası tutmadı... Grant'ten bahsediyorum," diye iç geçirdim.

"Elektro-şoklu gorilden mi bahsediyorsun?"

Gülüyorum. "Evet, o adam. Bir dakika birbirimize zar zor katlanabiliyoruz ve bir dakika sonra...oops."

"Oops" mu? Ne tür bir hata? On sekiz değil de gerçekten on yedi yaşında olması gibi. Ya da uyumsuz bir çift çorap giymişim gibi."

"Arada bir yerde. Oops, oops gibi ciddileşiyorum." Devya'nın sessizliği beni endişelendiriyor. "Ne? Bilgece sözler yok mu? Şimdi gerçekten ihtiyacım olan tavsiye nerede?"

"Bir aşk zombisine dönüşmek yok," diyor sonunda. "Biliyorum. Haklısın."

"Ve ekstra büyük prezervatiflerden stoklayın."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Morning."

Ben bir sarhoş gibi espresso makinesinin yanına gidip sihirli bir şekilde üç shot latte (ve kurtuluş) üretecek düğmelere bastığımda Grant çoktan mutfak masasına oturmuş, elinde kahve kupasıyla bana sırtıtıyor.

Migren başlangıcı şimdiden beni sarıyor. Hissedebiliyorum. Ne yazık ki, müfettiş bugün yeni elektrik panosunu kontrol etmeye gelecek ve daha az keskin olmayı göze alamam.

Hormonal migren varlığımın felaketi. İbuprofen ve otuz galon kafein her türlü işe yarayacaktır.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve sırtıtışına kaşlarımı çatıyorum. Üzerimde hâlâ uyuduğum tişört var ve bakışları saat gibi vücudumda dolambaçlı bir tur atıyor.

"İyi misin?"

"Hayır." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum ve çukurlara bastırıyorum. "Sanırım migrenim tutuyor." Latte'yi kaptığım gibi masada onun karşısına oturuyorum. Sam hâlâ uyuyor olmalı.

"Bugün izin al."

"Yapamam," diyorum ilk fincanımı yudumlarken. Ona bakıyorum ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Bugün inşaat müfettişi geliyor."

Bu kadar ilerlediklerinde genellikle günü zifiri karanlık bir odada acı çekerek geçirmek zorunda kalıyorum. Yine de bunu ona söylemiyorum. Sadece önümüzdeki birkaç saati atlatmam gerekiyor. "Bugün için bir planın var mı?" Çenemi yumruğuma dayayarak acınası bir av köpeği bakışıyla soruyorum.

Sam ve Roxy konusunda o kadar yardımcı oldu ki bu yaz onsuz ne yapardım bilmiyorum. Yasal olarak vazgeçilmezdi... ve iyi bir arkadaştı. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş. Bir arkadaş ve sadece bir arkadaş çünkü kendisinin kötü bir haber olduğunu düşünüyor. Ona bir haberim var. Ben de kötü haberim.

Başını iPad'inden kaldırıp bakıyor. "Evet, dostum Sam ve en iyi kız arkadaşım Roxy ile takılıyorum."

Böyle şeyler söylemeye devam ederse gerçekten bayılabilirim. Elim kalbimin üzerine düşüyor. "Seni aziz etmeliler. Ya da en azından şövalye yapmalılar."

Hıncırca gülümsüyor ve saç çizgimin güneyindeki her şeyi sıcak bir kızarıklık kaplıyor. Yüz ifadesinden, kendini önümde diz çökmüş olarak hayal ettiği anlaşılıyor.

Durun, onu boş verin, onu ben hayal ediyorum. "Eğer siz ahabplar bekleyebilirsiniz, geç bir öğle yemeği pişirmek için zamanında dönmeliyim."

Bana bir el hareketi yaptı. "Biz iyi olacağız. Sen kendi işini yap." Bakışları iPad'de baktığı şeye geri döndü. Bu da bana şunu hatırlattı. "MR sonuçlarını aldın mı?"

"Henüz değil," diye dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor, odağı hâlâ yüzünde derin bir çatıklık oluşturan şeye odaklanmış durumda.

"Sezon öncesi maçlar konusunda ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey. Eylül'e kadar pedleri giymeyeceğim."

Calvin'in NFL'deki uzun ve başarılı kariyerine ve şimdi Florida State'te oynayan Will'in kariyerine tanıklık ettiğim için futbol hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını biliyorum. Her oyuncu size vücudunun normal sezon maçlarında darbe almaya antrenmanlarda darbe alarak hazırlanması gerektiğini söyleyecektir.

NFL kuralları zaten pedlerle kaç gün antrenman yapılabileceğini sınırlıyor. Grant'in antrenman kampını ve sezon öncesini kaçırdığı, takım ve kişisel doktorları tarafından onaylanmayı beklediği düşünülürse, tam hızda bir oyuna atılması fikri hiç de iyi değil. Aslında bu beni korkutuyor. Grant'in sakatlandığını görme düşüncesi beni endişelendiriyor.

"Bu tehlikeli değil mi?"

O lanet iPad'e bakmaya devam ediyor, bilerek göz temasından kaçınıyor. Bu arada benim başım zonkluyor. İki parmağımı şakaklarıma bastırıp masaj yapıyorum.

"Her zaman tehlikelidir bebeğim," diye mırıldanıyor düşünmeden.

Kendini yakalayıp başını kaldırıyor. Utanç yanaklarını renklendirir.

Son birkaç haftadır oldukça samimi olduğumuz inkar edilemez. Grant dokunaklı, hassas bir insan. Elini omzuma atması, sırtımı okşaması, kolumu sıkması... Bunların hepsi sıradan olaylar haline geldi ve doğruyu söylemek gerekirse ben de bundan vazgeçmedim. Vazgeçirmek de istemedim. Devam ettikçe daha çok arzuluyorum. Bununla birlikte, ince bir hayali çizgi çizildi ve ikimiz de onu geçmedik. Henüz geçmedik.

Onun ilişki kurmadığını beyan etmesi ve benim berbat geçmişim ve pratik eksikliğim göz önüne alındığında, biz cehennemde yapılmış bir eşleşmeyiz.

Eğer bir şey olursa, kesinlikle felaketle sonuçlanırdı. O zaman nerede olurdum? Boktan listeye bir onay işareti daha mı ekleyecektim? Hayır, teşekkürler. O günler geride kaldı. Daha iyisini yapmayı kendime ve Sam'e borçluyum.

Kendi şeridinde kal Amanda. Bu adam sana göre değil.

"Ben... ah... Ben giyinmeye gidiyorum. Sonra görüşürüz," dedim yapmacık bir sesle. Bu hiç olmadı. Bu konuşma hiç gerçekleşmedi. "Ve teşekkür ederim."

"Daha sonra," diye cevap veriyor aynı sertlikte. Kesinlikle cehennemde yapılmış bir eşleşme. İnkâr oyununda o da benim kadar iyi.

TEFTİŞTE HER ŞEY PLANA UYGUN GIDIYOR. I

düşünüyorum. Bir noktada o konuşurken benekler görmeye başladım. Kısa bir süre sonra mide bulantısı başladı. Eve dönmek için arabaya bindiğimde gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Garaj yoluna girdiğimde Grant ve Sam'i garajın yanında basket atarken buldum. El salladım ve koşarak eve girdim. Ölmeden önce karanlık bir odaya girmeliyim.

On dakika sonra karartma perdeleri sıkıca çekilmiş ve soğuk ıslak bir bez gözlerimin üzerinde dururken yataktayım.

"Anne?"

"Buraya gel," diyorum, ona doğru uzanarak. Küçük elinin benimkinin içine girdiğini hissediyorum ve yatakta bana yakın oturana kadar onu daha yakına çekiyorum. "Migrenim var. Öğle yemeği yedin mi?"

"Grant restorandan somon biftek ve salata sipariş etti."

"Tamam. Roxy'ye bugün iyi bakılmasını sağlayabilir misin? İhtiyacı olursa Grant'e de yardım eder misin?"

"Tamam." Gitmek için ayağa

kalktı. "Seni seviyorum!"

"Hoşça kal anne." Ayaklarının odadan çıktığını duyabiliyorum.

"Hey," diye sesleniyor derin bir ses odamın eşiğinden. Örtüyü kaldırıyorum ve Grant'in dış hatlarının mesafeyi kapattığını görmek için bir gözümü açıyorum.

"Sana ne verebilirim? Ne yapabilirim?"

"Benim için Sam'e göz kulak olur musun?" Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Parmaklarımın saçlarımı geriye ittiğini hissediyorum.

"Senin için her şeyi yaparım," dediğini duyduğumu sanıyorum. Yine de emin olamıyorum. Uyku beni ele geçirirken sesler hızla azalıyor.

BİR SÜRE SONRA UYANDIĞIMDA ODA HALA BATTANIYE İLE ÖRTÜLÜYDÜ. Karanlık. Gece yarısı ya da öğle vakti olabilir ama size söyleyemem. Bildiğim tek şey yanımda uyuyan bir adam olduğu. Yüksek sesle iç çekiyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Uyanık mısın?" Derin bariton sesi tenimde titreşiyor ve sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. O kadar tanıdık ki artık evimdeymişim gibi hissediyorum... hiç sahip olmadığım bir ev.

"Evet. Saat kaç?"

"Saat biri biraz geçiyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ ağrım var. O kadar da kötü değil." Uzanıp omzunu buluyorum, çıplak tenini yumuşak bir şekilde aşağı yukarı okşuyorum. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Her zaman kıcımlı kurtarıyorsun."

Elimi tutup başparmağımla işaret parmağımın arasındaki etli kısmı çimdikliyor ve ben neredeyse çığlık atıyorum, inlemekle haykırmak arasında gidip geliyorum. Mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım. Hiç durma." Kıkırdıyor. "Nasıl geçti?"

"İyi, sanırım. Toplantının on beşinci dakikasında acıdan sağır oldum."

Mırıldanıyor ve diğer elimi tutup aynısını yapıyor. "Bu o kadar iyi hissettiriyor ki ağlayabilirim."

"Lütfen ağlama."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Karanlığa doğru söylüyorum.

Yüklü bir sessizlik dakikası geçer. "Çok fazla ağlayan kadın gördüm."

"Barınaklarda mı?" Boştaki elimle ön koluna dokunuyorum ve onu okşuyorum. Titriyor ve iç çekiyor, sesi görüşün yokluğunda belirginleşiyor. "Annen mi?"

Tekrar mırıldanıyor. "Özür dilerim... Başladığında kaç yaşındaydın?"

Sonsuz bir sessizlik dakikası daha geçer. "Onu dövmediği bir zaman hatırlamıyorum. Ama asla yüzüne vurmazdı. Komşuların ya da kilisedeki insanların bilmesini istemezdi."

Kalbim kırılıyor, onun için zaten orada olandan daha büyük bir yer açıyorum. Her şeye sahip olması an meselesi gibi geliyor. "Sana da vurdu mu?"

"Sadece aralarına girdiğimde."

"Peki ya kardeşin?"

"Kardeşim geçen yıl kız arkadaşına vurduğu için tutuklandı... O da aynı kalıptan çıkmış."

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum, açık kapıdan gelen zayıf ışık yüzüne gölgeler düşürüyor, parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimde çıkan tek ses yumuşak nefesi. Nedense daha az varmış gibi geliyor.

"Sen değilsin. Ve sakın benimle tartışmaya kalkma." Tarif edilemez bir öfke kapladı içimi. Bu, doğrudan akraba olmadığım, tanıdığım en iyi adam. O kadar iyi bir ruh ki, onun gibi birinin var olabileceğine inanmak neredeyse zor. Ve kendisinin en kötüsüne inanması beni çok kızdırıyor.

"Seni daha iyi tanıyacak kadar çok gördüm. Kız hâlâ onunla mı? Bu yüzden mi onları görmüyorsun?"

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı. Yumuşak nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın.

"Onu asla terk etmeyecek..." Duraklıyor ve bunun bana ne kadarını anlatacağını düşündüğü için olduğunu biliyorum. "Son senemden önceki yaz, birbirlerine girdiler. Adam kapalı bir yumrukla kıza saldırıyordu. Onu kopardım ve o kadar kötü dövmeye başladım ki hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı. Polisleri aradığı için polisler geldiğinde, onlara her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Beni tutuklattı."

Nefesim kesildi, elim durdu. Kolunu sıkıyorum. Umutsuzca ona sarılmak, beni rahatlattığı gibi onu da rahatlatmak istiyorum. Ama buna izin var mı? Ya geri çekilirse? Bunu öğrenemeyecek kadar korkağım.

"Suçlamalar daha sonra düştü... Eve hiç dönmedim. Son senemde okula gidene kadar futbol koçumla yaşadım."

"Grant..."

Elim ön kolundan yukarı kayıyor. Omzunun üzerinden kayıyor ve boynunun yanından geçerek eski acı ve kızgınlıkla titreşen çenesinin keskin çizgisine ulaşıyor. Yüzünü kavrayıp başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve dudağının kenarına bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

"Uyu... uyumalısın," diye fısıldıyor.

MIGREN AKŞAMDAN KALMALIĞINDAN DOLAYI HALA SERSEMLEMİŞ BİR HALDE

parlak ışıklı mutfığa giriyor ve gözlerini kısıyor. Sam masada oturan Grant'in yanında duruyor ve dirseğini Grant'in omzuna dayayarak ona yaslanıyor. İkisinin de dikkati Grant'in elindeki iPad'e yönelmiş.

Sam, Grant'e muhtemelen Fortnite video oyununu işaret ederken "Bu bir yumru," diyor. "Derisinden anlayabilirsin."

Mutfak masasının üzerinde bir sürü paket servis kutusu var. Midem aniden gurulduyor ve ikisi de bana bakıyor. İşte o zaman anladım. Sam'in saçı.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ama daha iyiye gitmiyor. Bir an için migrenin görme yeteneğimi bozup bozmadığını merak ediyorum. "Başına ne oldu?"

Bakışlarım Grant'e kaydı. Saçları kısa, tepesi biraz daha uzun, sık ve havalı. Dün gece bunu daha az hissettim. Kesilmiş sakalıyla mükemmel uyum sağlıyor. Ona yakışıyor. Başka bir deyişle, seksi.

"Merhaba anne. Daha iyi hissediyor musun?" Sam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle cıvıldıyor.

"Biraz." Dikkatim bu saç krizinden sorumlu olan adama kayıyor. "Oğlumun neden Mohawk ya da pompadour ya da ne derseniz deyin bir saçı var?"

Oğlum onun yerine "Bu bir kardeş akışı" diye cevap veriyor.

"Evet, hayır, bu bir Mohawk." Dehşete kapılmış bir halde, iri mavi gözleriyle bana bakan adama bakıyorum. "Neden

"Senin saçın güzel, oğlumunki Mohawk mı?"

"Javier bunun havalı bir saç kesimi olduğunu söyledi," diye araya giriyor Sam yine.

Javier'in gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyor. "Sence saçım güzel mi?"

Sarışının kafası karışmış görünüyor. Elini saçında gezdiriyor. Javier onu yanlışlıkla beyninden mi bıçakladı?

"Gerçekten mi? Benimle kelimeler üzerinden mi tartışacaksın? Güzel. Seksi, süper erkeksi, seksi saç kesimi. Neden seninki bu kadar güzel ve--"

"Yüz dolardı!" diye bağırıyor aşırı heyecanlı oğlum.

"Umarım Amerikan doları değildir. Kanada doları olsa iyi olur. Çek defterimi alayım," diye homurdanıyorum ve haklı bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir çocuğun saç kesimi için yüz dolar. Hasta olacağım."

Çantamı aramaya fırsat bulamadan Grant önümde dikiliyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. "Hayır."

Sam'e kaşlarını çatarak bakar. "Bunu duymaman gerekiyordu." Sonra bakışları U dönüşü yaparak bana döndü. "Biri casusluk yapıyordu."

Yarım gülümsemesi tatlı, bakışları yüzümde gezinirken yumuşak. O gülümsemeye bir kez bakınca kalp atışlarım hızlanıyor. Hiç bitmeyen bir dakika boyunca tek yapabildiğim bakmak oluyor. Bu "oops" gerçek bir baş belası olmaya başladı.

"İyi hissettiğinden emin misin?" Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Hâlâ kendinde değil gibisin."

"Evet. Ben iyiyim." Pek sayılmaz. Sahip olamayacağım bir adama karşı korkunç bir aşk besliyorum. Ama iyi olacağım. Onsuz yaşamayı öğreneceğim. Her zaman öğrenirim. Hayatım boyunca bunu yaptım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I Büyük açılış günü. Dersler 7'de başlamadan önce son bir kez Swifter'ı parke zeminde gezdiriyorum. Öğrencilerimiz çok sıkıdır. Şehirde 5:45'te ve her zaman doludur.

Dev, bilgisayardaki dijital programımıza bakarak, "Sabah yediye pek kayıt yok," diyor. Eğilerek, markamızın logosunu taşıyan ürünlerle dolu vitrinin içindeki bazı malları yeniden düzenliyor.

Arkasında **Get Your Bend on** sloganımızın yazılı olduğu tişörtler, yoga matları, su kapları, sweatshirtler ve tozluklar. Aklınıza ne gelirse, markamızın renklerinde satıyoruz - soluk lavanta ve lacivert. Stüdyo çok güzel. Şimdi tek ihtiyacımız olan sadık müşterilerimizin gelmesi.

"Bir grup müşteriyle konuştuğunu ve sana geleceklerini söylediklerini söylemiştin, değil mi?"

"Evet..." Yüzünü buruşturuyor.

"Zaten gerginim. Beni korkutmayın. Beş yüz e-davetiye gönderdik. Yerel olarak yüzlerce el ilanı ve ücretsiz sınıf kuponu dağıttım. Facebook'ta reklam verdik ve Instagram bildirimleri gönderdik - elimizden gelen her şeyi yaptık. Pozitif olalım."

O zaman neden onu çağırmakta bu kadar zorlanıyorum?

"Haklısın. Her şey yoluna girecek," diyor Dev, saçlarını toplayarak ve düzgün bir topuz haline getirdim.

Üç saat sonra artık pozitif değiliz. Hayır. İkimiz arasında olumlu bir hava yok. Verdiğimiz üç dersin belki yarısı doluydu... belki? Aslında çeyreğe yakın doluydu.

Öğleden sonra geç saatlerde başarısızlık omuzlarımı çökertmiş bir halde karanlık bir eve giriyorum. Sam Ronan'la birlikte ve Grant ekip doktorlarıyla görüşüyor. Roxy beni kapıda karşılıyor ve diz çöküp ona sarılıyorum, gözyaşlarım patlamak üzere. Bu evde yalnız kalmaya dayanamıyorum, bu yüzden arka verandaya gidip havuzun yanındaki büyük pelüş şezlonglardan birine uzanıyorum.

Hava yapış yapış nemli. Gökyüzü mor. Üstümde bir dolunay, hava henüz kararmadığı halde varlığını hissettiriyor. Bunun kötü bir alamet olduğuna ikna oldum.

İşte bu noktada bir içki çok iyi gelirdi ama aklıma bile gelmiyor. Bu noktada alkol bile moralimi düzeltemez.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor çaresizce aşık olmamaya çalışıyorum.

"Hava henüz kararmadı ve ay dışarıda. Bu kötü bir büyü." Onu işaret ediyorum, küstahça orada asılı duruyor. Küstahlık. Ay, hava hala aydınlıkken kendine çok güveniyor.

Bana bak! Diyor ki, etrafımdaki her şeyi gölgede bırakabilirim. Al bakalım, Dünya.

Bu ay tam bir baş belası. Hak etmediğini düşünmez. Verdiği her kararı ikinci kez sorgulamaz. Hatalar mı? Terlemez. Dünyadaki hak ettiği yeri bilerek, umursamadan kasıla kasıla yürür. Güzel olmalı. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Grant önümde durmak için etrafımda dolaşıyor. Takım elbise ceketini çıkarıp ayaklarımın dibindeki şezlonga atarken yüzümü inceliyor. Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Sorma ihtiyacı hissediyorum.

"Soyunmak," diye rahatça cevap veriyor, ifadesi okunmuyor. "İş nasıldı?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. Çıplak mı? Kol düğmelerini açıyor ve onu çıkarıyor. Yüzerek ceketinin üzerine geliyor. Göğsünü görünce ağzım sulanıyor. Saatlerce baksam yine de doyamam. Kaç kez gördüğümün bir önemi yok. Asla ama asla eskimiyor.

"Başarısız olduk. Ben başarısız oldum - sınıflar neredeyse boştu."

Parmaklarımı saç diplerime sokuyorum ve kaşıyorum.

Kemerini çözerken duraklıyor ve yukarı bakıyor. "Bu yüzden huysuz görünüyorsun," diye düşünür. Başını sallayarak telefonunu eline alır ve yazmaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" Ne kadar huysuz olsam da, merakım hala devam ediyor.

"Üç nokta üç milyon Instagram takipçime yeni ve harika bir yoga stüdyosu keşfettiğimi söylemek."

Kutsal Hendricks.

Nutkum tutuldu, çenem gevşekçe sarktı. Kardeşimin ünlü statüsünü bana yardım etmek için kullanmaktan hiç hoşlanmadım. Bir şekilde yanlış geliyordu ve o da hiç teklif etmedi. Grant sadece yaptı, teklif etmedi. Benim için yaptı.

"Grant..." tek söyleyebildiğim bu. Telefonunu sandalyeye bırakıp kemerini çıkardı ve fermuarını indirdi. İçinde gezindiğim şükran duygusundan sıyrılıyorum ve pantolonunu çıkardığını fark ediyorum. "Gerçekten soyunuyor musun?"

Omuz silkiyor. "Beni daha önce çıplak gördün. Yüzmeye gitmek istiyorum."

Evet. Tabii bu senin peşinden kızıışmış bir sokak kedisi gibi nefes nefese kalmadan önceydi, onu söylemek istiyorum. Ama onun yavaşça striptiz yapması konuşma gücümü elimden aldı. Külotu çıkarıyor ve gerçekten de kızıışmış bir sokak kedisi gibi nefes nefese kalıyorum. Üzerimdeki her şey açılıyor, ısınıyor, gevşiyor.

Havuzda dalar ve yüzmeye başlar. İki tur attıktan sonra kenarda durur, burnunu temizler ve

Saçını geriye atmış.

"İçeri gel. Su çok güzel," diyor derin sularda sallanarak.

"Sevişmek isteyen her çocuk böyle der," diye sırtarak karşılık veriyorum.

Bana tek taraflı seksi bir gülümseme veriyor. "Seni taciz etmeyeceğime söz veriyorum. İçeri gel."

Fazla düşünmeden iç çamaşırlarımı ve spor sutyenimi çıkarıp suya atıyorum. Su ılık. Beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor, savunmamı ortadan kaldırıyor. Hissetmemem gereken duygular bana sinsice yaklaşıyor.

Grant'in birkaç kez daha ileri geri yüzmesini izliyorum. Suyun içinde tüm o parlayan kaslar ağzımın suyunu daha da akıtıyor. Grant'in hareketlerinde doğuştan gelen bir zarafet var. Bu kadar harika bir atlet olmasına şaşmamalı. Yüzeye çıktığında, bana dokunmak için birkaç santim yukarı yüzüyor.

Aramızdaki hava, olabileceklerin beklentisiyle inkar edilemez bir şekilde yüklü. Haftalardır birbirimizin etrafında dans ediyoruz ve sanki her şey doruğa ulaşıyor.

Dirseklerimi taşın üzerine koyarak yan tarafa yaslanıyorum, bütün gün emdiği güneş yüzünden hâlâ sıcak. Yüzerek yanıma geliyor, Roxy'ye bakıyor ve dirseklerini de verandaya koyuyor. Roxy asla görmezden gelinecek biri değil, yaklaşıyor ve Grants'ın yüzünü yalamaya başlıyor. O gülüyor ve onu itiyor.

"Ona neden şans verdin?"

Roxy onu tekrar yalamaya çalıştığında, Grant Roxy'nin koca kafasını ellerinin arasına alıp ovuyor, Roxy'nin koca pembe dili Grant'in ona gösterdiği tüm sevgi ve ilgiyi yerken dışarı sarkıyor.

"Kurtarma ekibi gerçekten iyi bir ekip. Bize saldırgan olmadığına dair güvence verdiler. Açıkçası tam olarak ikna olmamıştım." Roxy'nin o zamanlar sevgiye ne kadar muhtaç olduğunu, şefkate aç olduğunu düşünerek iç geçiriyorum. "Siyah Pit'leri evlat edinmek en zor olanıdır çünkü çok korkutucu görünürler. Büyük ihtimalle ötenazi uygulanıyor. Zayıf bedenini yatağın üzerine doğru itti.

Sam'e ulaşmak için çok uğraşıyor, onu yalıyor ve çıkmak için ağlıyordu. Bu konuda içimde iyi bir his vardı... Sonra bana baktı ve..." Ağzım kapandı.

"Ve ne?"

Suyun içinde dönüp Roxy'ye bakıyorum. Grant'in yüzündeki pür dikkat ifadeyi yakalamadan önce değil. Her kelimeme asılıyordu. Ve Grant'in dikkati müthiş. Sanki dünya o tek odak noktasına indirgenmiş gibi. Gergin bir şekilde, ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

"Ve o, umm, bana biraz beni hatırlattı," diye itiraf ediyorum, köpeğimin aşıyla daha fazla yüz yüze gelmeye çalışmasını izlerken. Ona bakamıyorum. Eğer ona bakar ve acıma görürsem ağlamaya başlayabilirim.

"Nazik ve cömert."

Başım dönüyor, bakışlarım aktif bir şekilde yüzünde alaycı olduğuna, benimle dalga geçtiğine dair herhangi bir işaret arıyor. Ve hiçbir iz bulamıyorum. Bulduğum şey tanımlanamaz bir şey, gerçeğin ortaya dökülmesini sağlayan iyi ve sağlıklı bir şey. "İkinci bir şans için çaresiz."

Bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de aramızda bir şeyler olduğuna dair inkar edilemez gerçeği dile getirmiyoruz... derin, gerçek ve korkutucu bir şey.

Beni havuzun kenarına sıkıştırıyor, kolları kollarımı sarıyor ve daha yakına eğiliyor. Gözlerimi onun dolgun ve sudan kaygan dudaklarından ayıramıyorum.

"Denemek istememe neden oluyorsun," diye sessizce itiraf ediyor.

Bana nasıl baktığını düşünmemem için kendime binlerce kez söyledim. Ya da Sam'le o kadar tatlı ki, ikisinin etkileşimini her izlediğimde gözlerim doluyor. Ya da Roxy'nin en başından beri ona çok hızlı bir şekilde aşık olduğunu ve herkesin köpeklerin en iyi karakter yargıcı olduğunu bildiğini.

Kendime geceleri onu isteyerek uyanık kalmayı bırakmamı söyledim ama o bunu neredeyse imkânsız hale getiriyor. Gözleri benimkilere düşüyor.

dudaklarım ve yutkunuyorum, saç çizgimden ayak parmaklarıma kadar tüylerim diken diken oluyor.

"Neyi deneyeyim?" Aynı derecede sessiz bir sesle soruyorum. Uzanıp parmak uçlarımı yüzünün yanından çenesine kadar uzanan kısa sakalının üzerinde gezdirmeye cesaret ediyorum. Suyla boncuk boncuk olmuş kalın kirpikleri çırpınarak kapanıyor.

"Senin için daha iyi bir adam olacağım."

"Sen zaten tanıdığım en iyi erkeksin... Uğraşacak bir şey yok." "Böyle devam edersen seni öpeceğim." mükemmel şekilli dudaklar mırıldanıyor. Kulağa hem tehdit hem de vaat gibi geliyor ve bir parçam her ikisi de olmasını umuyor.

Dudakları aşağı iniyor ve benimkileri yakalıyor. Öpücük ağzı kapalı, tatlı ve çekingen. Bana durdurma şansı veriyor ama durdurmuyorum.

Dudaklarını usulca ileri geri hareket ettiriyor, ısıyor, neyi sevdiğimi araştırıyor. Öpüyor, öpüyor, benimkiler ayrılana ve dili içeri girene kadar beni öpüyor. Tadı elma ve tatlı başlangıçlar gibi. Bağışlanma ve güvenlik gibi hissettiriyor... beklenmedik ikinci bir şans gibi.

İri elleri yüzümü sarıyor ve beni kendine çekiyor. Beni küçük ve narin hissettirebilecek çok fazla erkek yok ama bu adam bunu yapıyor. Tanrı onu korusun.

Su kaynıyor da olabilir çünkü hissettiğim tek şey sıcaklık. Onun, benim, suyun, nemin.

İşte o zaman tüm gücümü ortaya koyar ve elimden geleni yaparım. Ve Grant'in sormasına gerek yok. Ağzıma, vücuduma kur yapıyor. Elleri aşağı inip kığımın yanaklarını kavıyor ve beni bedenlerimizin arasına sıkışmış ereksiyona doğru çekiyor.

Bir yapbozun iki parçası bir araya geldiğinde yaşadığınız o ah-ha anını bilir misiniz? Sonunda bir şeyi başardığını bildiğin zaman. Grant'i öpmek böyle hissettiriyor. Ben de hatalar yaptım, payıma düşenden fazlasını. Ama Grant? O benim tüm yanlışlarımın doğrusu.

Özensiz bir dil yüzümü yaladığında tüm eğlence aniden durur. Sonra öptüğüm adama doğru ilerliyor.

Gölüşerek ayrılıyorruz, Roxy çılgınca havlıyor ve üzerimize atlıyor. Birbirimizden ayrıldık ve gülümseyerek birbirimize baktık.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Emin değilim," diyor yumuşak, alçak bir sesle ve bir tutam saçı ağzımdan uzaklaştırıyor. "Ama devam edelim."

ERTESİ SABAH AĞIR BİR KALPLE STÜDYOYA GITTİM.

ve endişeyle dolu bir içgüdü. Ne Dev ne de ben insanların gelmeyeceğini tahmin ediyorduk. Alan o kadar küçüktü ki, her zaman dilimi için neredeyse dolu bir ev garantilemiştik. Müşterilerimiz kendilerini hataya adanmış kişilerdir. Üç eyaleti vuran poyrazın olduğu bir günde Manhattan'daki ders programımızın yarısı doluydu. Düşük katılım asla söz konusu bile olmadı.

Bu dünyanın ötesinde güzel olan öpüşmeden sonra, Sam beni arayıp Ronan'ın ona bir bateri seti aldığını söylediğinde gerçeklik geri geldi. Bunu duyunca çok heyecanlandım. Sevinmedin. Onu evinde tuttuğunu farz etse iyi olur.

Daha da önemlisi ayaklarımı tekrar yere bastırdı. Bu, birçok hareketli parçası olan karmaşık bir mesele. Öylece sıcak ve ağır bir ilişkiye dalıp sonuçlarıyla daha sonra uğraşamayız. Ben olsam yıllar önce böyle yapardım. Şimdi düşünmem gereken Sam var.

Ana caddeden aşağı iniyorum ve şehrin sokaklarında sıralanan Mercedes'leri, Bentley'leri hatta Rolls-Royce'ları seyrediyorum. Buralarda sıradan bir gün daha.

Bulunduğum bloğa geldiğimde boşluğa düşüyorum. Cadde araba ve yaya trafiğiyle o kadar sıkışık ki bana ayrılan yere park edemiyorum bile. Yoga kıyafetleri giymiş insanlar kapı girişini dolduruyor. Fotoğrafçılar dışarıda kamp kurmuş. Park ediyorum ve bir polis aracı bana yardım için gönderildiğini bildirmek için yanımdan geçiyor.

Kutsal Hendricks.

Dev ve ben check-in masasındaiken tanıdık yüzler gelmeye başlıyor ve yer kapmaya gitmeden önce The Bend rozetlerini bana gösteriyorlar. İçeri giren ve beni selamlayan her kişiyle birlikte üzerimdeki ağır başarısızlık yükü azalıyor. Daha derin nefesler alabiliyorum.

Sabah 7'de oda dolmuştu. Tam kapıyı kapatıp başlamak üzereydim ki kaldırımın aşağısından tanıdık bir yüz yaklaştı, fotoğrafçılar da onu yakından takip ediyordu.

"Emekli mi oluyorsun?"

"Ivy Stone bebeğin senin olabileceğini söylüyor."

"Eşcinsel olduğunuza dair söylentilere söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Ona sağdan soldan sorular yağdırılıyor. Hatta bir kare fotoğraf çekmek için önüne çıkıyorlar ve bu sırada neredeyse eziliyorlar. Hepsini görmezden gelerek yürümeye devam ediyor.

Sıkıştırılmış şort ve teknik bir tişört giymiş, kolunun altına düzgünce sıkıştırılmış bir yoga matı, dondurmanın üzerindeki seksi kiraz gibi görünüyor, dilimle bir düğüm haline getirmek istediğim bir dondurma. Kalbim göğsümün içinde güneşi selamlıyor.

İfadesi tamamen işle ilgili. Ta ki çenesi kalkıp beni görene kadar. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Merhamet. Merhamet diye bağıyorum.

Utangaç bir ifadeyle içeri giriyor. "Burası yeni açılan yoga yeri mi?"

"Evet, öyle. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Göğsümü yumruklayan heyecanı geri iterek söylüyorum.

"Dersi almaya geldim."

Dev başını dışarı çıkarıyor ve Grant'e hızlıca bir aşağı bir yukarı bakıyor. Dev gözlerini devirerek ve kocaman bir gülümsemeyle, "İçeri gir artık," diye emrediyor. "Daha fazla kitlesel histeriye neden olmadan önce."

Tüm sınıfın ortak dikkatini enseme hissederek dönüyorum ve evet, herkesin bana baktığını görüyorum

Daha doğrusu oda arkadaşşıma bakıyordum. "Acemi misin?"

Gözleri benden uzaklaşıyor, ağzı büzölüyor, rengi yükseliyor. "Yogada..." Parlak mavi gözleri bana dönüyor ve mırıldanıyor: "Ve ilişkiler."

Diyet haplarıyla kafayı buldum. Kabul etmek istemediğim kadar çok sarhoş oldum. Ama hiç şu anda hissettiğim kadar katıksız bir mutluluk hissetmemiştim. Önümde duran bu adam kendini hiç olmadığı kadar savunmasız bırakıyor.

Amansız bir sırtış dudaklarımı ayırıyor. "Ben de... ilişki kısmında yani." Hayatımda ilk kez kendimi şanslı hissediyorum. Olasılıklar sonsuzmuş gibi geliyor. Umut geri dönüyor. Bu gerçek bir şeyin başlangıcı olabilir mi?

"Mandy--"

"Öyle mi?" Yüzündeki tuhaf ifadeye kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ivy Stone'un kim olduğunu bilmiyorum."

"Tahmin etmiştim," diyorum gülümseyerek. "Bir yer bul ve sakın ol."

Bu bir rekabet sporu değildir."

Grant başını sallayarak odanın arka tarafına doğru yürür ve herkesin dikkatini üzerine çeker.

"BILMIYORUM PHIL... BILMIYORUM. BU BENİM CEVABIM..."

Bana ve Barry'ye danışmadan herhangi bir hamle yaparsanız büyük bir sorun yaşarsınız," diye bağırdığını duyuyorum Grant'in telefonda.

Aldığım tüm meyveleri, çilekleri, erikleri, kırmızı üzümleri durulamayı bitirdiğimde ses beni mutfak lavabosunda buluyor. Pencereden bakmak için boynumu eğiyorum ve yüzündeki ağır çatık kaşları, sert adımlarını inceliyorum. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişim.

"Çocuk başarısız olursa ya da sakatlanırsa ne yapacaksınız?... tabii ki olabilir. Kaç tane ilk tur

Browns sifonu çekti mi?...ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın, ben de öyle...uh-hu, evet...istediğim yerde oynayabilirim. Bunu unutma."

Aramayı sonlandırıyor ve ciddi bir sorunu olan bir adamın bakışıyla telefona bakıyor. Sonra başını kaldırıp baktığında beni izlerken yakalıyor. Kaşları çatılıyor, yerini bana doğru bıkkın bir gülümsemeye bırakıyor. O gülümseme çok tatlı. Bayılıyorum. Bir aşk zombisine dönüşmeme ramak kaldı.

Her gün egzersiz yapıyor. PT'sini tamamladı. Onun için pişirdiğim yemekler sayesinde yüksek proteinli bitki bazlı yiyecekler ve düşük şekerli karbonhidratlar yiyor. Her şey yüz otuz milyon dolarlık vücudundaki iltihaplanmayla savaşmak için. Bunun ne kadar para olduğunu bir türlü aklım almıyor. Gelecek ay bu zamanlar neredeyse tamamen iyileşmiş olacak.

Yine de bir şeyler doğru görünmüyor.

Mutfağa koşarak buzdolabından bir su şişesi alır.

"Bu da neydi şimdi?"

Başı geriye eğildi. "Phil--" Bana yan gözle bakıyor. "Phil Sutton'ı tanıyor musun?"

"Titanların yöneticisi mi?"

Grants başını sallıyor. "İlk turda bir defans oyuncusu seçtiler... sakatlığım ve emekliliğim konuşulurken... bir sigorta poliçesi istediler." Yorgun bir şekilde nefes veriyor ve başını dehşet içinde sallayarak uzaklara bakıyor. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Beni takas etmeye çalışabilirler. İçimde öyle bir his var."

Midem alt üst oldu. Şoka girdim. Takas mı? Başka bir şehre mi?

"Ne?! Ama... ama sen bir efsanesin. Sen bu takım için vazgeçilmezsin... Sen serinin yüzüsün!" Satın almak için mermer tezgahı kavradım. İşler daha yeni başlamışken onu bir takasla kaybetmek mi?

Alay ediyor. "Doğru fiyat için herkes blokta."

Aniden yorgun ve bitkin görünüyor. Ve onu onca zaman önce içinde bulduğum depresyona geri döndüğünü görmek berbat.

"Grant?" Bana bakıyor. "Pozitif kalmaya çalış. Her şeyi doğru yapıyorsun. Doktorlar MR'ın iyi göründüğünü söyledi... değil mi?" Bunu uzun uzadıya tartışmadık. Yine de ne zaman sorsam her şeyin plana uygun gittiğini ima ediyor.

Tekrar başını salladı ve içimde kalan tüm şüpheleri sildi. "Önümüzdeki hafta sonu şehir dışına çıkıyorum."

Biraz şaşırdım. Bunu ilk defa duyuyorum. Riskli bir bakış attığımda, yüz ifadesinin düz olduğunu gördüm. Ortam aniden soğudu.

"Oh...tamam. Seni özleyeceğiz." Başka bir şey söylemedim. Orada öylece bıraktım. Nereye gittiğini sormayacağım çünkü teknik olarak buna hakkım yok - teknik olarak.

"Ben...ah...bir ödül alıyorum- ESPY'ler. Bu yüzden L.A.'de birkaç gece. Menajerim Barry ile buluş."

"O Cal's Ajan, Ben de. I Biliyorum Barry." Vay be. Gariplik çok çabuk yerleşti. "Tebrikler. Bunu hak ediyorsun."

Mırıldanıyor, başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Bir antrenman daha yapacağım."

Bir kez daha başını salladı ve çıkıp gitti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

A Sabahları arka arkaya ders verdikten sonra eve gider gitmez duş'a giriyorum.

Yirmi dakika sonra giyindim ve Sam'i aramaya çıktım. Walter'la geç öğle yemeği için buluşacaktık.

Onu beklediğim yerde Xbox'a yapışmış halde bulamıyorum. Evin başka bir yerinde de bulamıyorum. Roxy de hiçbir yerde bulunamıyor. Bu da biraz endişe yaratıyor. Grant bugün menajeriyle görüşecek ve akşama kadar dönmesi beklenmiyor, bu da onu dışarıda bırakıyor.

Verandaya çıktım ama onu orada da bulamadım. Ufku tarıyorum, aynı berbat sonucu alıyorum. Endişe, göğsümde tam bir ağrıya dönüşene kadar yükseliyor, kıvrılıyor ve dönüyor.

Beni korkuttuğu için ona ceza vereceğim. Bir hafta boyunca video oyunu yok. Sonra Sam'in Roxy'ye tenis topunu getirmesi için bağırdığını duyuyorum. Verandanın kenarındaki yüksek görüş noktasından topun suya düştüğünü görebiliyorum.

Aynı anda iki şey oldu. Roxy'nin hiçbir koşulda patilerini ıslatmayacağını ve oğlumun onu almak için güçlü akıntılarıyla bilinen buz gibi Atlantik'e gideceğini tüm kalbimle biliyorum.

Her şey yavaşlıyor ve görüş alanım daralıyor. Durması için bağırmaya çalışıyorum ama boğazıma düğümlenen taş gibi soğuk korku, herhangi bir sesin çıkmasını engelliyor.

Bu sahil şeridi yüksek fiyatlı evlerle karşı karşıyadır. Tenha ve çoğunlukla ıssız. Görevli cankurtaran yok. Sahili dolduran insan yok. Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor.

Sam peşinden koşmaya başlıyor ve ben de hiç düşünmeden hareket ediyorum, kendimi merdivenlerden aşağı atıyorum ve çocuğuma ulaşmak için kumda ilerliyorum. Sam dizlerine kadar suya girdiğinde ben yolu ancak yarılamıştım.

"Saaaam!!!" Sonunda çıktım.

Uzun bacaklarım yeri çabucak kaplasa da, yine de yeterince hızlı değilim. Beni duyduğunda çoktan beline kadar suyun içindeydi. Sam dönüyor ve o küçük zaman diliminde bir dalga ona arkadan çarpıp ayaklarını yerden kesiyor. Suyun altında sürüklenerek gözden kayboldu.

Roxy agresif bir şekilde havlamaya başlar ve kıyı şeridi boyunca ileri geri koşar.

Suya dalarken zaman duruyor, tüm duyularım tek bir hedefe odaklanmış durumda; oğlumu kurtarmak. Şok edici soğuk nefesimi kesiyor ve bir ağız dolusu tuzlu su yutmama neden oluyor. Boğazım ve ciğerlerim yanıyor. Kaslarım yanıyor ama yine de tekmelemeyi bırakmıyorum.

Su bulanık, yüzen tortular bir şey görmeyi imkânsız kılıyor. Garip bir düşünce aklıma geldi. Bana yüzen renk lekeleri olan bir lav lambasını hatırlatıyor. Kahverengi bulutun arasında bir kırmızı parıltı beliriyor ve ona doğru hamle yapıyorum, Sam'in sırtının katı ağırlığına çarpıyorum. Tişörtünü tutarak onu içeri çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum.

Bir keresinde bir annenin çocuğunu kurtarmak için bir arabayı kaldırdığına dair bir hikaye duymuştum. Bunun olabileceğine dair en ufak bir şüphem yok. Çünkü vücudumdaki yakıcı acıya ve boğazımdaki yanmaya rağmen, çırpınarak ve öksürerek yüzeye çıkana kadar tekmeliyor ve tekmeliyorum.

"Seni yakaladım," diye nefes nefese kaldım. "Yakaladım seni."

Kalan tüm gücümü toplayarak, topal bedenini sürükleyerek kıyıya doğru birkaç tehlikeli metre yürüyorum.

Dev ve ben iş eğitimimizin bir parçası olarak CPR dersleri aldık. Fiziksel egzersiz öğretiyoruz ve en iyi koşullar altında bile her şey olabilir. Kalp krizi, epilepsi krizi, aklınıza ne gelirse. Bu tür durumların çoğuyla nasıl başa çıkacağımız konusunda tıbbi tavsiye almamız şarttı. Bu eğitimin kişisel olarak benim için ne kadar kritik olacağını asla tahmin edemezdim.

Sam baygındı, dudakları morarmıştı. İçgüdüsel olarak tepki veriyorum. Kemikli göğsüne iki kez bastırıyorum ve Sam su tükürüyor, öksürüyor, öğürüyor ve sonunda ağlıyor.

Bebeğimi kollarıma alıyorum ve ağlarken onu ileri geri sallıyorum. Güvende ve kollarımda olmasının verdiği rahatlama uzun sürmüyor. Tüm bunların benim hatam olduğu hissi tarafından hızla gölgeleniyor. Korkunç bir anneyim ve onu hak etmiyorum. Ve kendimle bunun sadece eski şeytanlarımın hortlaması olduğunu ne kadar tartışırsam tartışayım, onları susturacak gücü bulamıyorum.

"HER ŞEY YOLUNDA. AKCIĞER RÖNTGENLERİ İYİ GÖRÜNÜYOR. BEN Jenny taburcu belgelerini hazırlasın," diyor doktor gülümseyerek.

Muayene odasındaki yatağa yaslanıyorum ve Sam'in omzunu sıkıyorum. "Teşekkürler, Dr. Emery."

"Sorun değil." Daha önce hiç görmediğim kadar huysuz görünen oğluma yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Artık annem olmadan yüzmek yok, Sam."

Sam ona bakmadan başını sallar.

Üzerine kuru giysiler giydirir giydirmez, önlem olarak doğruca Stony Brook Acil Servisi'ne gittik. "Anne, boğazım ağrıyor." Kalan tek sorun boğaz ağrısı ve tuzlu su ve tortu yutmaktan kaynaklanan mide rahatsızlığı gibi görünüyor.

Sert saçlarını okşuyorum ve başının üstünü öpüyorum. Tuz ve kum dudaklarıma yapışıyor. Silecek enerjim bile yok. Rahatlamış olmalıydım. Kutlama yapıyor olmalıydım. Ama yine de yatağın altına saklanıp ölene kadar ağlamak istiyorum. Eğer bugün düşmezsem, asla düşmeyeceğim.

Bu o anlardan biri. Kendimi aşmaya cüret ettiğim ve Hayat'ın bana sorumlu olanın kendisi olduğunu hatırlattığı anlardan biri. Rayları döşeyen o. Ben sadece yolculuk için varım.

O kadar yorgunum ki yüzümü aşağı çektiğini hissediyorum. Otuz üç yaşımdayım, yüz üçe giriyorum.

"Biliyorum tatlım. Bu konuda yardımcı olması için sana biraz limon şerbeti getireceğim."

"Eve gitmek istiyorum." "Bir süre daha."

"Hey," diye sesleniyor derin ve erkeksi bir ses. Sam de ben de başımızı kaldırıp bakınca Grant'in kapı aralığını doldurduğunu gördük. Yüzünde ağır bir ifade var ve eski Titans tişörtünün altında göğsü inip kalkıyor... Sanki koşuyormuş gibi. Gözlerime tam olarak inanmadığım için gözümü kırpmıyorum, kırparsam kaybolacağından korkuyorum. İstememe izin verdiğim diğer her şey gibi.

Sam yataktan kalkar ve başını eğerek Grant'e doğru yürür. Kollarını iri sarışının beline doluyor ve Grant onu kollarının arasına alıyor. Yüzünü Grant'in boynunun kıvrımına saklayan Sam ağlamaya başlar.

Ben bittim. Bittim. Daha fazla dayanamayacağım. Sam'in gözlerini kapatıp Grant'e daha sıkı sarılmasını izliyorum ve bu muhteşem, sakar şövalyeye umutsuzca aşık olduğumu kesin olarak biliyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Sinüslerimin arkasındaki basınç bana gözyaşlarının yakın olduğunu söylüyor. Burnumun kenarını sıkıyorum ve onları geri itmek için var gücümle mücadele ediyorum.

Sam'in kendisini rahatlatacak kadar yakın hissettiği bir erkeği olmasına sevinmeli miyim, yoksa bunun

beni iki kat daha kötü bir ebeveyn yaptı.

"Sorun yok... iyisin," diye mırıldanan Grant, ağlama sesi yumuşak bir sese dönüşene kadar Sam'in sırtını ovuyor.

"Bizi nasıl buldun?" Gözümün kenarından akan yaş hızla siliyorum.

"iPhone." Boş bir bakışla karşılık verdiğimde, "Arkadaşlarımı Bul - beni onayladın" diye devam ediyor.

"Oh... o şey bunu mu yapıyor? Facebook arkadaşları gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini yumuşatıyor. "Hayır."

Neden burada olduğunu sorgulamıyorum, bir şövalye gibi en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda bir çocuğu ve ailesinin zor durumdaki annesini kurtarmaya geliyor. Benim ya da Sam hakkında ne hissettiğini sormuyorum. Bu işin nereye gittiğini sormuyorum. Yüzleşmeye hazır olmadığım cevaplara götürecek hiçbir soru sormuyorum. İtiraf etmek istediğim tek şey, bunun bitmesini hiç istemediğim.

"Bayan Shaw?"

Grant'in arkasında güzel bir hemşire beliriyor ve Grant kenara çekilerek onun odaya girmesine izin veriyor. İri kahverengi gözleri, çocuğumu kucağında tutan muhteşem adamı iyice incelemek için zaman ayırıyor.

Onun iyi bir kıza ihtiyacı var, diyorum kendime. Bunun gibi. Küçük bir uçağı dolduracak kadar yükü ve sorunu olmayan biri. Hayatını tamamlayacak birine ihtiyacı var, şüphesiz karmaşıklaştıracak birine değil.

"Bayan, evli değil."

"Oğlunuzun taburcu belgeleri bende." Hemşire bana bir deste kağıt uzatırken bakışları Grant'e kayıyor ve uzaklaşıyor. Ayrılmadan önce bir süre bekledi.

"Aç mısın, dostum?" Grant mırıldanıyor.

Sam kafasını kaldırmadan başını sallıyor. "Dondurma."

Grant önce benim gitmemi istiyor. İki kere sormasına gerek yok.

GRANT SCOOP DU JOUR'A GIRER VE SAM'E BÜYÜK BİR Çikolata külahı. Acayip derecede büyük. Ama yatma vaktine bu kadar yakinken bunun çok büyük ve çok fazla şekerli olduğunu iddia etmiyorum çünkü hissettiğim delice suçluluk duygusu - ve her dakika geçtikçe endişe verici bir oranda artıyor.

Eğer banka hesabım suçluluk duygum kadar hızlı ve güvenilir bir şekilde büyüseydi, kısa sürede Forbes listesine girerdim.

Eve döndüğümüzde, Grant Roxy'yi işini yapması için dışarı çıkarırken ben Sam'i yatağına yatırıyorum. Güzel jestler devam ediyor ve onlarla birlikte hissettiğim mide bulantısı da artıyor. Rol yaptığımız bu ev sahnesi. Bana eğlenmeye hakkım olmayan fikirler veriyor. Neredeyse zalimce.

Şimdiye kadar yalnız olmak bana hiç zorluk gibi gelmemiştir. Başka birinin ihtiyaçlarını karşılamak için kendime ve oğluma yer açmak, hayatımı alt üst etmek istememe neden olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Ama öyle.

Grant bende bir şeyleri sarsma, hayatımın özenle inşa edilmiş düzenini parçalara ayırma ve yeniden düzenleme isteği uyandırıyor. Bu düzen şimdiye kadar akıl sağlığım için gereklidir.

Zavallı, kokuşmuş benliğimi duşa sürüklediğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Üzerime vuran sıcak su sadece Atlantik'in şüpheli kokusunu değil, aynı zamanda biriktirdiğim son gücü de temizliyor.

Düşün zeminine yüzüstü düşmekten ve bir daha asla adım atmamayı planladığım hastaneye yeniden koşmak zorunda kalmaktan korktuğum için fayanslı çıkıntının üzerine oturmak zorunda kalıyorum.

Sıcaklık duygularım üzerindeki kontrolümü kaybediyor. Destansı bir başarısızlık duygusu üzerime hücum ediyor. Bu ve çok daha fazlası. Onun dışında iyiyim. En azından kendime böyle söylüyorum.

Yatağa girip tavana bakıyorum ve işte o zaman yalanlar sona eriyor. Yüzümden aşağı sürekli bir gözyaşı akışı süzülüyor. Hiçbir şey akışı durduramayacak ve hiçbir

olumlu düşünce bunu düzeltmeyecek.

"Amanda."

Beni böyle görmesine izin veremem. En kötü halimle. En zayıf halimi. Ham ve hırpalanmış ve çok ince bir iplikle asılı. Çizgiyi çektiğim yer burası.

"Seni duyabiliyorum. İçeri geliyorum."

"Hayır, yapma!" Kapı açılıyor ve karanlık bir figür eşikte hareketsiz duruyor. Yatakta doğrulmak için çabalıyorum ve yüzümdeki ıslaklığı kabaca fırçalıyorum. İçimden yüksek sesli, inançsız bir hıçkırık çıkıyor. Sahip olduğum son haysiyet kırıntısını korumak da buraya kadarmış.

"Arkadaşlık edecek havada değilim Grant. Gerçekten."

Yüksek sesle iç çekerek, karanlık siluet yaklaşıyor. Yatağın üzerine, bükülmüş bacaklarımdan birkaç santim uzağa oturuyor. Yatak bir metre kadar sarkıyor ve neredeyse beni de beraberinde götürüyor.

"Ne oldu?"

Büyük bir el uzanıyor ve ayak bileğimi sarıyor, sıcaklık ve güç beni topraklıyor. Bu ve sesinin alçak tınısı, şimdiye kadar işlediğim her kötü eylemi itiraf etmek, omuzlarımdaki yükü alması için ona yalvarmak istememe neden oluyor. Eli çıplak bacağımdan yukarı kayarak baldırımı sıkıyor, bükülmüş dizime doğru ilerliyor ve orada dinleniyor.

Acil servise neden gittiğimizi konuşma fırsatımız olmadı. SUV'siyle eve dönerken, bunun Sam'i üzmekten başka bir işe yaramayacağını düşünerek bu konuda sessiz kaldı. Daha önce onun için dünyaları düşünmüştüm ama şimdi en iyilerle aynı seviyede.

"Neredeyse boğuluyordu." İçimden yüksek sesli, boğuk feryatlar kopmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Oda neredeyse tamamen karanlık ve ben hala yüzümü ellerimin arkasına saklıyorum, utancım da onunla birlikte. "Bir tenis topunun peşinden gitti ve az kalsın onu akıntıya kaptırıyordum."

Üzerime bir ağırlıksızlık hissi çöküyor ve bir de bakıyorum ki kolları beni sarmış, çenesi başımın üstünde, onun kucağındayım. Her hıçkırıkta bedenim titriyor ve beni daha sıkı kavıyor. Hepsini alıyor ve karşılığında bana rahatlık veriyor.

Anlaşılır bir kelime çıkarana kadar dakikalar geçiyor. "Çok çabalıyorum ama yine de gezegendeki en boktan anneyim."

"Yapma bunu. Kendini yere atma." Sırtımı, saçlarımı okşuyor, bir elini omzuma doluyor. O kadar iyi hissettiriyor ki hiç bitmesini istemiyorum. "Sen harika bir annesin."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

"Öyle değil mi? Neredeyse iki aydır burada seninleyim... Seni izliyorum. Seni görüyorum... Geçmişte her ne olduysa, şimdi yaptığın tüm iyi şeyleri mahvetmesine izin verme," diye mırıldanıyor, sözleri derimin altından kayıyor ve kalbime işliyor. "Onun için savaşıyorsun. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum... Kendinle gurur duymalısın. Ve bunu yaparken kendin için de savaş. İsteddiğini al. Bunu hak ediyorsun... Umarım bunu biliyorsundur."

Seni istiyorum, zihnim ve bedenim çığlık atıyor.

Bu seste o kadar çok samimiyet var ki gözyaşlarımı yeniden başlatıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, elim bir avuç tişörte yapışıyor. O bir çapa, bu adam. O asil ve iyi olan her şey.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Cevabını bekliyorum. Ve bekliyorum. Sessizlik midemi bulandırıyor. Sesim acınası geliyordu. Öyle olduğunu biliyorum. "Boş ver," diye ekliyorum ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

Kolları gerginleşiyor ve ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Ne söylemek istediğimi düşünmek için bir dakika alabilir miyim, yoksa bu iki dakikalık bir tatbikat mı?"

Her şeye rağmen boğazının sıcak tenine karşı gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Buraya geldiğinde sana davranış şeklim için gerçekten özür dilerim. Kafamda kötü bir yerdeydim ve senin yanında olmak beni endişelendirdi."

İtirafı beni biraz şaşırttı. "Neden endişelisin?"

Yüksek sesle nefes veriyor. "Evin bana kalacağını düşünmüştüm ve sen haklıydın--yaralandığım için çok kızgındım. I

bir daha oynayıp oynayamayacağımı bilmiyorum. Hayatımda ilk kez geleceğin nasıl göründüğünü bilmiyorum--"

"Ve bu korkutucu," diye bitiriyorum. Bir süre sonra başını salladığını hissediyorum. "Anlıyorum... Yani cehennemden gelen misafir olmayı telafi etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Kıkırdıyor ve titreşim yanağımı gıdıklıyor. "Senin etrafında olmayı seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum... her şeyi. Bu yaşadığım en güzel yaz," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki fısıltıyı zor geçiyor. "Yaşadığım en güzel zaman sensin."

Boğazını temizliyor.

Bu doğru olamaz mı? Olabilir mi? Ben de aynı şekilde mi hissediyorum? Bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zaman mı? Hafıza bankamı yokladığımda, oğlumun boğulma tehlikesi geçirmesinden sorumlu olmam dışında cevabımın evet olduğunu söyleyebilirim. Kesinlikle evet.

Daha da yaklaşıyorum, olabildiğince yaklaşıyorum ve o da beni sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve boynunun yan tarafına ağzım kapalı bir öpücük konduruyorum. Grant titriyor ve mırıldanıyor.

"Ne için?"

"Harika bir arkadaş olduğun için. Sen olduğun için."

SABAH INSANLARI VARDIR. VE SONRA GERİ KALANI VAR

Biz. Dört saat de uyumuş olsam, on iki saat de uyumuş olsam, uyandığımda her zaman intikam maçını kaybetmiş bir boksör gibi görünürüm. Şişmiş yüzlü. Güzellikten çok canavar. Bırakın nehir gibi ağlamış olmayı, sıradan bir sabahta bile böyleyim.

Banyomda önce tuvaletin sifonunu, sonra da lavabonun çalıştığını duyuyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerim açıldığında Grant'in üzerinde sadece boxer'ı ve gülümsemesiyle dışarı çıktığını görüyorum. Ödüllü boksör

suratımdan utanmayı anında unutuyorum. Vücudu
gerçekten de

bir sanat eseri. Yıllardır akmayan suların akmasını sağlıyor. İşte, söyledim.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen... dün gece buraya girdiğinde çıplak mıydın?"

"Çıplak değilim. İç çamaşırı giyiyorum. Ve üzerimde bir tişört vardı--" Doğru, şimdi hatırladım. "Ama üzerimde uyurken salyalarını akıttın, ben de çıkardım."

Müthiş. Bu harika. Fare yuvası saçlarımı okşuyorum. "Saat kaç?"

Asıl söylemek istediğim, dün gece hiç olmamış gibi davranabilir miyiz? Sana sarılmış bir şekilde uykuya dalmadığımı. Gecenin bir yarısı uyanıp kendimi kolunun altına sokmadığımı, sanki sen benim kişisel gök gürültüsü battaniyemmişsin gibi sıcak bedenine yaklaşmadığımı. Ya da bu sabah erken saatlerde bacaklarının arasındaki çelik direğin kıcıma bastırdığını hissetmediğimi ve geri bastırmadığımı farz edebilir miyiz? Bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?

"Altı buçuk," diye sırtarak cevap veriyor. "Kahve yapacağım." "Tanrı seni korusun," diye bağıriyorum o kapıdan çıkarken. O yapar kahve içiyor ve anneleri neredeyse boğulmalarına izin verecek olan küçük çocuklara sarılıyor. Artık resmileşti, o gerçekten bir şövalye.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Y "Özlem duyuyorsun," diyor Dev.

"Özlem duymuyorum. Ben iyiyim. Grant ortaya çıkmadan önce bir hayatım vardı. Ona geri dönüyorum."

Yemek. İş. Çamaşır. Tekrarla.

Dev savaşçı duruşundan çıkar ve ellerini ince beline koyar. "Sen... Grant'ten önce bir hayatın olduğunu mu söyledin? Çünkü bu çok komik." Bana sahte bir gülümseme veriyor. "Hüzünlü bir komiklik gibi. Bunu gerçekten yüksek sesle söylemen."

Sam'in hafta sonu Ronan'da kalması ve Grant'in ESPY'ler için Los Angeles'ta olması nedeniyle tüm zamanımı stüdyoda geçiriyorum.

Kıkırdayarak havlumu ona fırlatıyorum. "Temizlik işleriyle uğraşıyorum," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Etrafına bir bak." Kolumla işaret ediyorum. "Burası pırıl pırıl."

Mekânın güzel görüldüğü inkâr edilemez. Tüm paspaslar düzgünce istiflenmiş. Ürünler tozdan arındırılmış ve stoklanmış. Stüdyo tertemiz.

"Vay canına. Dünyayı gerçekten ateşe veriyorsun," diye söyleniyor ve diz arkası kırışlerini esnetmek için uzanıyor

"Babanla kalmak nasıl?"

Devya'nın yüzü buz gibi olur. "Harika. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

"Neden benim yanıma taşınmıyorsun? Senin için çok daha az stresli olur."

"Çünkü bu bir takip alıştırması." Tırnak işareti yapıyor. "Beni strese sokan tek şey Cunter'la karşılaşma ihtimalim. Hâlâ ara sıra birlikte çalışıyorlar ve ben kesinlikle onu görmekten kaçınmayı tercih ederim."

Hunter James bir eğlence avukatıdır ve muhtemelen köpekbalıklarıyla insanlardan daha yakın akrabadır. Devya'nın nişanlanmak için harika bir aday olacağını düşündüğü adam bu, böylece annesinin onun için Hindistan'da ayarladığı nişandan kaçabilecek. Dev bazen dramayı abartabiliyor. İşte can alıcı nokta... bekleyin... iyi gitmedi.

Sırt üstü uzanmış, bağdaş kurmuş oturduğum yere bakıyor, dizüstü bilgisayarda gelecek haftaki programımıza bakıyor.

"Goober, sen zaten ona aşıksın."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Hayır. Değilim." Yalan. Ben pis bir yalancıyım.

Bana üzgün, küçük bir gülümseme veriyor. "Telefonunu kaç kere kontrol ettin?"

"Bunun bir anlamı yok. Ya Sam ararsa?"

"Ronan için özel bir zil sesin var."

Neil Young'dan [Harvest Moon](#). Onu izlediğim ilk gece bu şarkının cover'ını söylüyordu. Beni çok iyi tanıyor.

"Açıklayamadığım nedenlerden dolayı ilişki yaşamıyor ama emin olun ki gerçekten bir ilişki yaşayamayacağına inanıyor... Ona aşık olamam çünkü bu aptalca olurdu ve ben aptalca şeyler yapmayı bıraktım. Ayrıca Titanlar onu takas edebilir ve o da emekli olmuyor."

Az önce kendi kalbime bir kazık sapladım.

"Bu senin dövüş şarkın mı?" diyor gelmiş geçmiş en alaycı kişi ve ben onu hiç değiştirmedim.

"Evet," diye homurdanıyorum.

"Kalbine söyle o zaman, çünkü gözlerinde."

Kalbim dinlemiyor. Midyemin aksine, kalbim sağırı oynuyor. Ne isterse onu yapar. Kimi severse onu sever. Hep sevdi.

Beni sevmeye karşılık veremeyecek erkekler.
Ulaşamayacağım erkekler.

Dev hâlâ endişeyle beni izliyor. "Bir aşk zombisine dönüşmeyeceğim. Söz veriyorum."

Sorun şu ki, ben zaten yolu yarıladım.

İLK MESAJ DOĞU YAKASI SAATIYLA AKŞAM 9'DA GELDİ.
yatmak üzereydim. O olmadan bu evdeki boşluğa neredeyse
inanamıyorum. Boş hissediyorum. Hüzünlü. Hepimiz gibi.

Hey.

Sanki evrenin tüm cevapları orada gizliymiş gibi metne bakıyorum. Bunun bir anlamı var, diyorum kendime. Titans yönetimiyle yaptığımız o tuhaf telefon görüşmesinden beri aramızdaki buzlar ermişti.

Ve benim hislerim buz tutmaz. Sıcak ve hızlı yanarlar, ışık hızında ilerlerler. Sonuç olarak - bu küçük bir sorun, minicik bir sorun - arkalarında kavrulmuş toprak bırakma eğilimleri var.

Yatağın ayak ucuna çöküp cevap yazıyorum.

Ben: Uçuşun nasıldı?

Klutzy Knight: Uzun. Koltuklar benim için çok küçük.

Ben: Birinci sınıfta bile mi?

Klutzy Knight: Y

Ben: Mesajlaşan bir genç kızdan daha kötüsün. Bu kadar geveze olma.

Telefonum çalıyor ve sırtımda yılan gibi kıvrılan heyecan utanç verici. Yazıklar olsun bana. Yazıklar olsun. Utanıyorum. Kabul düğmesine yeterince hızlı basamıyorum.

"Merhaba," diyor yorgun bir şekilde.

"Merhaba. Sesin neden bu kadar yorgun geliyor?"

"Uzun bir gündü ve bu gece bir tanıtım etkinliğı için dışarı çıkmam gerekiyor."

"Oh." Kendilerini ona atan kadınların resimleri zihnimden geçerken ve midem bulanırken yapabildiğim en iyi şey bu.

"Neler yapıyorsun?" diye soruyor gerçek bir ilgiyle.

Seni özlüyorum. "Sen gittiğinden beri geçen sekiz saat içinde mi?"

Kıkırdıyor. "Sayıyordun, değil mi?"

Evet. "Neredeyse. Çalışıyorum. Temizlik. Hayatımın ne kadar göz alıcı olduğunu biliyorsun. Horlayan ve çıplaklığa eğilimi olan ünlü sporcularla takılmak..."

"Eğilim. Hmm. Güzel kelime."

"Sana defterlerimi ödünç vereceğim."

Bir süre sessiz kaldı. "Duşa girmem gerekiyor," diye homurdanıyor.

"İyi eğlenceler," dedim ve ciddiydim. Hakkı var. "Hey, Mandy?"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Evet." "Ben de seni özledim."

Klutzy Knight: Günaydın.

ERTESİ GÜN 12'DE GELİYOR.

Ben: Öğlen oldu, sevgili efendim.

Klutzy Knight: Bugün ne yapıyorsun?

Sanki bilmiyormuşsun gibi soruyorsun. Ama size bu sabah çiftçi pazarından döndüğümde nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı anlatayım...

Ona Roxy'nin köpek suçlusu gibi görüldüğü bir fotoğrafını gönderdim. Güzel taze ürün poşetlerini yere koydum, sadece John'a vurmak için bir dakikalığına uzaklaştım ve geri döndüğümde ürünlerin çoğunun ya yenmiş ya da mutfak zeminine saçılmış olduğunu gördüm.

Klutzy Knight: □□

Ben: Emojiler? Sen mükemmel bir adamsın.

Klutzy Knight: Bir dahaki sefere beni yumruklamak ister gibi görüldüğünde bunu sana hatırlatacağım □

Bu gece iyi şanslar. İyi eğlenceler. Bunu hak ediyorsun. □

O gece bunu büyük bir olay haline getirdik. Ben atıştırmalıklar aldım. Sam ve ben, kardeşimin televizyonunun duvarın çoğunu kapladığı aile odasına yerleştik.

Alışılmadık derecede cesur hissederek ona mesaj attım. Yedi farklı mesaj yazdım ve sildim. Sonunda, bu şaheser ile devam ediyorum--

Ben: Hepimiz izliyoruz! □

Çok iyi çıktım. Cevap yazmadığında, geçiştiriyorum. Meşguldür. Mesaj bildirimini duymamış olabilir. Milyonlarca meşru neden var ve her birini kafamda gözden geçiriyorum.

Gösteri başlar ve ilk sıradaki Grant'e geçerler. O kadar yakışıklı ki bu bir suç. Lacivert bir takım giyiyor.

Vücuduna kalıplandı, kelimenin tam anlamıyla kalıplandı. Zavallı, zavallı kalbim karanlıkta bir atış gibi havalanıyor, o kadar hızlı koşuyor ki acıtıyor.

O boyda bir adamın takım elbise içinde acayip görünmesi gerekir ama bu öyle değil. People's Sexiest Men'in kapağında sergilenmesi gerekiyormuş gibi görünüyor. Düşündüm de, sanırım çoktan kapak olmuş bile.

Kendime not: Bunu hemen Google'da ara.

Ne zaman ona doğru kaydırma yapsalar, ön kolunun koluna yaslanmış bir kadın eli kamerada görünmeye devam ediyor. Bu duyguyu nasıl tarif etsem... Her gördüğümde şok yemiş gibi oluyorum. Gerçi kadının geri kalanını hiç göremiyorum. Hatta kendimi kanepedeki yerimden sağa sola eğilirken yakalıyorum, sanki televizyonun içine bakıp daha iyi görebilecekmişim gibi.

"Kenara çekil!" Televizyona hırlayıp duruyorum.

Grant'in ödülü açıklandığında Sam kanepede sızmış, Roxy'nin yanında uyumaktadır.

Sunucu Peyton Manning, tartışılmayacak kadar uzun bir başarı listesini sıraladıktan sonra Grant'in adını söylüyor. Kamera sonunda Grant'e ve kolunu onun kolunun altına sıkıştırmış olan güzel sarışına odaklanıyor.

Nabzımı boğazımda hissedebiliyorum.

Ona milyon dolarlık bir gülücük atar ve ödülünü almak için ayağa kalktığında gönülsüzce gitmesine izin verir. Merdivenleri koşarak çıkarken, Peyton'la sırtlarını sıvazlıyorlar. Karşılıklı konuşurlar; arkadaş oldukları bellidir. Sonra Peyton heykeli ona uzatır.

Çok üzüldüm. Artık onu tanıyamıyorum. Gülümsüyor, gevşek, mutlu. Üzgün olması gerektiğini söylemiyorum ama bu o değil.

Kim bu adam ve dün sabah giden adama ne oldu? Beni istikrarlı ve metodik bir şekilde parça parça ayıran, ancak beni hiç olmadığım kadar iyi bir şekilde tekrar bir araya getiren adam. Nerede o adam?

Toplanmakta olan duygu fırtınasını bastırarak soğukkanlılığını koruyorum.

"...Sevdiğim işi en üst düzeyde yapmamı sağlayan yeteneklerle kutsandım. Çok azımız bunu söyleyebilir ve ben her zaman ne kadar şanslı olduğumun farkında oldum--"

Sesi, dün bana evimdeymişim gibi gelen sesi şu anda sert ve duygusuz, yabancı geliyor. Artık benim için Sibirya.

"Oyunu sevdiğimiz için oynuyoruz ama aynı zamanda zafer için de oynuyoruz. Ve şanla birlikte sorumluluk da gelir--"

İzliyor musun? Aşk zombisine dönüşme.

O kadar üzgünüm ki ona mesaj atacak enerjim yok.

"--Görmezden gelinenlere ışık tutmak için. Sesi olmayanları dinlemek için. Kendilerini savunamayanları savunmak için. Bu, sahada olmadığımız zamanlarda yaptığımız iş, zafer ya da kupalarla ilgili değil. Kaç kişiye yardım edebildiğimizle ilgili. Eğer bir kadının ya da çocuğun hayatını biraz daha iyi hale getirebilirdiysem, başarmışım demektir. Ama bunu tek başımıza yapamayız. Zamanınızı verin, bir dolar verin, sarılın. Ne yapabiliyorsanız yapın."

Heykeli kaldırarak seyircileri başıyla selamlar ve sahnenin soluna doğru yürür.

METINLER SAAT 1'DE BAŞLIYOR.

Selam. Daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm.

Klutzy Knight: İzledin mi?

Klutzy Knight: Amanda.

Alo?
Endişelenmeye başlıyorum. Lütfen bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim.

Klutzy Knight: Beni görmezden mi geliyorsun?

Klutzy Knight: Telefona cevap ver.

Bundan sonra telefon tam on kez çaldı. Gece 3'e kadar yorgun, sinirli ve cevap vermezsem polis göndereceğinden endişeliyim.

"Evet?"

"Ne oluyor lan?" diyor kısık bir sesle.

Asla "f" kelimesini kullanmaz, bu yüzden yeni bir alana girdiğimizi biliyorum.

"Ne? Yorgunum, Grant. Ne oldu?" Yatakta doğrulup yüzümü ovuyorum.

"Ne oldu?" diye yineliyor, sesi kuşkulu. "Burada bir şeylerin ters gittiğini düşünerek çıldırıyorum. Tanrı korusun sana ya da Sam'e bir şey oldu ve sen yorgunsun diye mi?"

"Vay canına diyeceğiniz insanlar yok mu? Işıltılı kişiliğinle göz kamaştıracak? Neden beni arıyorsun?"

Nefes nefese kalıyor, boğuluyor ya da hırlıyor, buna benzer bir şey. "Sana neler oluyor? Ne oldu Amanda?"

"Bana neler oluyor?" Öfkelendim. "Olan şu ki ben bir aptalım! Saf bir aptal. Kendimi inandırmanın bir hata olduğunu biliyordum ve yine de orijinal oyun planına sadık kalmam gerekirken bir audible çağırdım. Ama yapmadım. Benim hatamdı. Aramızda olduğunu hayal ettiğim şeyi düşünmeye bile hakkım olmadığını biliyordum. Ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Ben duygusal bir mazoşistim ve sen de inanılmaz bir baştan çıkarıcısın. Tatlı adam olduğun zaman. Diğer adam değil, kamerada gördüğüm sahtekar. Gözlerini kocaman aç. Gözler! Kocaman! Açık! Şimdi bunun bir rol olduğunu biliyorum. Güzel. Güzel. Zarar yok, faul yok. Hiçbir şey olmadı. Yaz neredeyse bitti. İyileştğine ve geri dönmeye hazır olduğuna göre...

dünyaya. Ve ne yapıyorsam onu yapacağım. Ki bu genellikle yiyecek alışverişi olur. Ve çalışmak. Ve temizlik. Durulama. Tekrarla. Tamam mı? Senin için sorun olur mu? Bunu yapmaktan mutluyum. Mutluyum. Haa mutlu. İşimiz bitti mi? Bu kaltak için zil çaldı. Karşılıklı köşelerimize gitme zamanı."

Beyaz gürültü. Tek duyduğum beyaz gürültü ve belli belirsiz bir ses. Telefonu yüzüme kapatmadığından emin olmak için ekrana bakıyorum ve arama süresinin hâlâ ilerlediğini görüyorum.

"Alo?" Zayıfça söylüyorum.

Telefondan ağır bir iç çekiş geliyor. "Evet."

"Şimdi kapatıyorum."

"Sen bunu yap, ben de eve bir jet kiralayayım," diyor sakince. "Belki de bunu yüz yüze yapmalıyız."

O daha konuşmayı bırakmadan ben başımı sallıyorum. "Hayır. Sorun değil. Bunu şimdi yapabiliriz," diye cevap veriyorum, ses tonum son derece kızgın. Yine de boz ayıyı daha fazla dürtmemeye özen gösteriyorum.

"Birincisi. Eğer bir daha telefonlarıma cevap vermezsen, kışına şaplak atarım."

"Affedersiniz--"

"Hayır. Şimdi konuşabilirim. Az önce üzerime bir ton spor metaforu yağdırdın ve bunların arasından sıyrılman biraz zaman aldı. Ciddiyim Amanda. Beni bir daha böyle endişelendirirsen, el izim o muhteşem kışına kalıcı bir damga olur. Evi kontrol etmeleri için dost olduğum NYPD dedektiflerinden neredeyse iyilik isteyecektim."

Bunu ben söyledim. Bir önsezim vardı.

"Anladığım kadarıyla Patty için üzgünsün?"

"Patty'nin kim olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil." Bu sefer dikenli diyorum. Duygularım incindi ve daha iyi hissetmeden önce yapması gereken çok açıklama var.

"O profesyonel bir futbolcu ve evet, umurunuzda. Barry onu temsil ediyor. Aynı halkla ilişkiler çalışanlarına sahibiz ve benden bunu bir iyilik olarak yapmamı istediler, onun yüzünü ortaya çıkarmak için."

Yüzü oradaydı.

"Koluna girdiği için çok mutlu görünüyordu." Homurdanıyor ve benim sinirim tepeme çıkıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Tersledim.

"Bakın, başkalarının ne yaptığı ya da yapmadığı konusunda yardımcı olamam. Tek söyleyebileceğim, bir arkadaşım benden bir iyilik istedi ve ben de kabul ettim. Patty ile ilgilenmiyorum. O benimle ilgileniyorsa da umurumda değil. Sahte bok. Bu iş. O kadar uzun zamandır yapıyorum ki artık fark etmiyorum. Halk o adamı anlıyor. Ve ne yazık ki sen de beni anlıyorsun."

Derin bir nefes alır.

"Senden uzak durmak için milyonlarca neden buldum ve hiçbirisi işe yaramadı... Bununla savaşmaktan yoruldum. İşin ve Sam yüzünden benimle Los Angeles'a gelmeni istemedim. Kendime böyle söyledim. Ama gerçek şu ki, istemedim çünkü artık ellerimi senden uzak tutamıyorum. Bunu yapamam... Seni istiyorum... Seni özlüyorum. Şu anda tek yapmak istediğim sana sarılmak ve seni öpmek ama yapamam çünkü yarın Barry ve Nike'tan gelenlerle öğle yemeğim var... Mandy?"

"Evet," diye burnumu çektim. "Ben de seni özledim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"H Merhaba," diye gürlüyor derin bir ses antreden. Sam'in gözleri parlıyor. Tezgâhtan aşağı atlar Roxy çoktan yarı yolda kalmış, sevdiği kişiyi selamlamak için koşuştururken.

Bu arada, kalbim göğsümün içinde güneşi selamlarken kireçtaşı zemine yapışıp kalıyorum. Bu çok kötü. Sesinin beni bu kadar mutlu etmesi gerçekten çok kötü. Sibiry'a'dan çıktı, ait olduğu yere, evine döndü.

Yavaşça evin önüne doğru ilerliyorum. Grant yere çömelmiş, oğlum kollarını sıkıca boynuna dolamış, köpeğim ikisinin de üzerine atlayarak Grant'i öpücük yağmuruna tutuyor.

Oksijen geri geldi. Oksijeni de yanında getirmiş. Tekrar nefes alabiliyorum. Titrememi gizlemek için ellerimi kot şortumun arka ceplerine sokuyorum. Çenemin titremesini engellemek için yanağımın içini ısıyorum. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum -Hayat'ın beni buraya getirmesi için hangi yıldızlar çarpıştı- ama bu sefer ikinci bir tahmin yapmayacağım.

Hayallerimin erkeği bana nefes kesici bir sırtışıla bakıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum çünkü bu gülümseme beni mahrem yerimden karate ile doğruyor. Yumurtlama döngümü tek başına başlattığından oldukça eminim.

Yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark edince gülümsemesi kayboluyor. "Ne?"

"Kes şunu."

"Neyi
durdurayım?"

"

"Bu," diyorum yüzünü işaret ederek. Bana böyle bakmaya devam ederse serbest dolaşan bir tavuktan daha fazla yumurta dökeceğim. "Bu hiç hoş değil. Etrafta öylece dolaşıp... arkadaşın olan insanlara... bunu yapamazsın." Oğlum, bu otobüsün tekerlekleri gerçekten iniyor.

Kendine gel, Amanda!

"Ha?" Grant sanki biri kafasına sert bir cisimle vurmuş gibi görünüyor. Suçlu gibi. El kaldırıyorum. Kör nesne benim.

Sam gözlerini ovuşturarak iter. "Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

Sapık zihnim hemen Grant'in aletinin görüntülerinden oluşan bir katalog tarıyor ve en beğendiğini seçiyor.

"Pizza," diyorum ona kırmızının özellikle kötü bir tonuna dönüşürken. "Pizza sipariş edeceğim."

Grant bana tuhaf tuhaf bakıyor. "İyi hissediyor musun?"

Sorduğu için onu suçlamıyorum. Bacaklarımın arasında ateşim var. Ateşimi ölçmek ister misin? Yemin ederim teklif gözlerimin içinde parlıyor.

"Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Şüphe kaşlarını birbirine yaklaştırır. "Kızarmış görünüyorsun." "Burası çok sıcak."

Duvardaki dijital termostata bakıyor. "Klima altmış dokuza ayarlı."

69 demek zorunda mıydı? Bu adam şeytani. Alnımda ve sırtımda ince bir ter sisi oluşuyor. Tekrar terlemeye başladım. Müthiş. "Her neyse. Pizza istiyor musun, istemiyor musun?"

Benim hızlı cevabım karşısında yüzü buruştu. "Dostum, bu gece havandasın. Evet, pizza alacağım."

"Grant, benimle Madden oynar mısın?"

"Belki Grant'in yapacak işleri vardır, Sam. Bekleyemezsin--"

"Evet, oynamak istiyorum," diye cevap veriyor ve kolunu boynuma dolayıp kocaman eliyle ağzımı kapatarak sözümü kesiyor.

Sam kıkırdıyor ve bakışlarım Grant'inkilerle buluştuğunda, göz kapakları tembelleşiyor, tartışmasız şehvet tarafından aşağı çekiliyor. Los Angeles'a uçmadan önce bizimle ilgili ne tür sorunları varsa, kesinlikle onları orada bırakmış çünkü arzusunu gizlemeye bile çalışmıyor.

Birbirimize bakmaya devam edip sessiz sözler verirken sırtımda bir ürperti dolaşıyor. Parmaklarını dudaklarımın üzerinde nazıkçe gezdiriyor ve sanki hormonlarım mantığı ve akli bir uçurumdan aşağı itip kontrolü ele alıyor. Dilimi çıkarıp onu yalıyorum. Gözleri açılıyor ve nefesi kesiliyor. Avuç içi sıyrılırken gülümsüyorum.

Ateşle oynuyorsun, dostum. Dilini kaparsın.

Beni daha yakına çekiyor, bedenlerimiz yan yana, kalçadan omuza dokunuyor ve garip, elektrikli bir his üzerimden kayıyor. Kendimi hiç bu kadar canlı, bu kadar enerjik hissetmemiştim... şey, hiç. O zaman ateşle oynayanın ben olduğumu fark ediyorum.

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" SAM'E MİLYONUNCU KEZ SORUYORUM.

Zaman. Yarın Ronan'la Malibu'ya gidiyor ve kim daha gergin bilmiyorum, ben mi Sam mi?

Pizza yedikten ve Grant bize seyahatini anlattıktan sonra -kıskançlıktan deliye döndüğüm kısım hariç- Sam yatmaya hazırlanmak için üst kata çıkmadan önce ona iyi geceler dileyerek sarıldı. Bu manzara karşısında neredeyse bayılacaktım, gözyaşlarımı engellemek için yanağımın içini ısırdım. Ki bu çok rahatsız edici olmaya başladı. Bugünlerde tek yaptığım ağlamak gibi görünüyor.

"Evet, sanırım... Babam bana davul çalmayı öğreteceğini söyledi." Kulağını çekiştiriyor, yüzünde dalgın bir ifade var. Sanki bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilmiş gibi.

Roxy'nin başını okşarken ve yataktaki yerinden beni izlerken valizine bir yığın renkli iç çamaşırı daha yerleştiriyorum.

Geçen hafta Ronan'a "baba" demeye başladı ve ben de bu konuda onunla konuşmadım, çünkü bu onun kendini daha bilinçli hissetmesine ve muhtemelen durmasına neden olacaktı.

"Bu konuda heyecanlı mısın?" Odayı geçip tişörtlerini bulmak için şifonyeri karıştırırken soruyorum.

"Sayılır... Bu işte iyi olup olamayacağımı bilmiyorum." "Tatlım, denemeden bilemezsin."

"Evet, ama ya iyi değilsem ve babam..." Kulağını tekrar çekştiriyor. "O zaman belki babam artık benimle vakit geçirmek istemez."

Zavallı kalbim. Böyle hırpalanmaya devam ederse organ nakline ihtiyacım olacak.

Derin bir nefes alarak göğsümdeki sızıyı bastırıyorum ve başlıyorum, "Tatlı aşkım--" Kıyafetlerini çantasına bırakıp yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum, böylece bana sarılıyor. Yüzü ellerimin arasındayken onunla göz göze geliyorum.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin. Babanın seni sevmesi ya da senden hoşlanması için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen bizim bir parçamızsın. Ne olursa olsun seni seveceğiz. Ve baban seni zaten seviyor. Seni evine getireceği için neden bu kadar heyecanlı sanıyorsun?"

Sam'in yüzündeki şüphe yerini meraka bırakıyor. "Ondan hoşlanman için çok uğraşıyor. Bu yüzden sana davul çalmayı öğretmek istiyor. Onun havalı olduğunu düşünmeyeceğinden korkuyor."

"Bence o harika biri," diye mırıldanıyor tatlı mı tatlı çocuğum.

"Ama o bunu bilmiyor." Sam'in fırtınalı gri gözlerindeki bulutlar dağılıyor, babasınıninkilerle aynı gözler. "Seni istediğini her zaman hatırla. Seninle vakit geçirmesine izin verene kadar başımın etini yedi."

Yanlarını gıdıklıyorum ve o da gülümsüyor. "Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyor Sam. Başını sallıyor ve ben de onu kucağımdan indiriyorum.

"Hadi toplanmayı bitirelim de yatağa gir. Yarın uzun bir günün var."

YATAK ODAMA GİRDİĞİMDE SAAT GECE YARISINA GELİYOR.

Masanın ışığı yanıyor ve yatağımda bir adam var. Eşikte durup çerçeveye yaslanıyorum ve manzarayı seyrediyorum.

Ellerini başının arkasında birleştirmiş, pazuları kabarmış, ayak bileklerini çaprazlamış. Gözlerim yavaşça çıplak ayaklarından baldırlarının belirgin hatlarına ve iç çamaşırının içinde büyüyen ereksiyona kayıyor. Kumaşı bütünlüğünün bir santimi içinde geren. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam olmalı. Kelimenin tam anlamıyla yürüyen mükemmel bir DNA bankası.

Bakışlarım onun yüzüne ve kapüşonlu gözlerindeki aç bakışa gidiyor. Bu bakışı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil.

"Grant... Ben..."

Korkuyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var.
Korkuyorum. Seni seviyorum.

Bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü ben bir korkağım, leotard giyen Mucize Kadın hiçbir yerde için olmak En çok ihtiyacı olduğu anda beni ortada bıraktı, kaltak. Ayağa kalktı ve iki adımda odayı geçti. Yüzümü tutarak ağızma ziyafet çekiyor. "Beklemekten bıktım," **d i y e** mırıldanıyor öpücüklerinin arasında. "Sana ihtiyacım var. Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiştim. Asla. İstemekten delireceğim sen."

"Ama, Grant--"

"Aması yok--" diye homurdanıyor. "Artık bahane yok. Artık kaçmıyorum. Seni istiyorum ve ellerini kıcıma atmak için can attığını biliyorum. Sana sahip olabilecekken hayatımı seni isteyerek geçirmeyeceğim." Duyguların bir litanyası

gözlerinde bir ileri bir geri uçuşuyor. Endişe, şefkat, ihtiyaç, arzu. "Ne diyorsun, Mandy Sue?"

Sözleri yavaş yavaş içime işliyor ve beni etkisi altına alıyor. Dudaklarımın kenarından bir gülümseme süzülüyor. "Kıçını ellemek için can attığımı nereden biliyorsun, seni egomanyak?"

Başını eğerek sırtıyor. "Çok ısırılabilir bir kıçım var. Küçük diş izlerimin olmamasına şaşırıyorsun--"

Çenem düştü. "Aman Tanrım!" Göğsüne vuruyorum ve kıkırdıyor, bileğimi tutup yumruğumu öpüyor. "Seni devasa sahtekâr! Uyanıktın."

Göz kamaştırıcı beyaz bir gülümseme yüzünü böldü. Kollarını bana dolayarak beni yere yapıştırıyor, canlı mavi gözleri mizahla parlıyor. Birbirimize bakarken, her şey bu ana bağlıken, gülümseme yavaşça eriyor.

"Senin için çıldırıyorum. Kesinlikle bittim." Beni daha sıkı sıkıyor. "Benimle ol. Sadece benimle ol. İstemediğin hiçbir şeyi söyleme. Kendi kurallarımızı koyabiliriz."

Kalbim yine göğsümün içinde çıldırıyor. İçgüdülerim ona bir şans vermemi söylüyor. Risk almaya değer olduğunu. Ama içgüdülerim daha önce de yanılmıştı. Bu arada kalbim, içgüdülerimin bir moron (tam olarak onun deyimiyle bir aptal) olduğu ve refahımız konusunda ona güvenilmemesi gerektiği konusunda ısrar ediyor.

"Kendi kurallarımızı kendimiz mi koyuyoruz?" Tekrar ediyorum. Grant yavaşça başını sallıyor. "Sadece ben değil--"

"Biliyorum," diyerek araya giriyor.

Dudağımı çiğniyorum, kendimi arıyorum. "Bir numaralı kural: Kalbimi karıştırma."

Orada olarak, ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkarak, bedenen ve ruhen aşık olduğum adam olarak yeniden bir araya getirdiği.

Beni öpüyor, kapalı ağzımı yumuşakça gagalıyor. "Ona iyi bakacağım," diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki sözlerinin somut kanıtını tenimde hissedebiliyorum. "Hadi biraz uyuyalım. Yarın zor olacak."

Kısa bir süre sonra sıcaklığını, gücünü ve kararlılığını bedenime sararak sırtımı ona yasladı.

önümde, sabit nefesi beni daha önce hiç hissetmediğim bir huzur duygusuna sokuyor... hiç bitmemesini umduğum bir duygu. İşte yine umut ediyorum.

ŞAFAKLA BİRLİKTE GÖZLERİM AÇILDI. ÇOĞUNLUKLA ÇÜNKÜ EN BÜYÜK Gezegendeki ereksiyon kış yanaklarımın arasına sıkışmıştı. Belki başka gezegenlerde daha büyük uzaylı ereksiyonları vardır, ama bu gezegende değil.

Grant uyandığımı hissettiğinde, "Aldırma," diye mırıldandı. Kış deliğime yakın bir yerde devasa, sert bir aleti görmezden gelmek biraz zor. Orası yasak bölge. Üzgünüm, üzgün değilim.

Sam uyanmadan çok önce kalkmış ve duş almıştık. Kahvaltı için mutfığa indiğinde Grant onu kenara çekti ve midem hareketlenmeye başladı. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum.

Masada yan yana oturmuş, başları birbirine eğik -biri karanlık, diğeri aydınlık- ciddi görünüyor.

Sessiz kelimeler yakalıyorum. Birkaç baş sallama. Grant başka bir şey mırıldanıyor. Eşofmanının cebinden bir iPhone çıkarıp iri gözlü oğluma uzatıyor.

"...tüm numaralar orada programlandı," diyor Grant ona. "Annen, baban, ben, Cal amcan. Bize ihtiyacın olduğunda arayacaksın. Saatin önemi yok..."

Sam o kadar hızlı başını sallıyor ki kafasının boynundan kopacağından korkuyorum. Kocaman bir sırtışıla, elinde telefonla bana döndü. "Bak Grant bana ne almış!"

Sevdiğim adama bakıyorum ve o bana göz kırparken başımı sallıyorum. "Evet ve dikkatli olsan iyi olur Sam. Bu çok pahalı bir hediye."

Saat 10'da kapı çaldığında titriyordum. Dışarıdan bakıldığında sakinliğin resmiyim. Ama içten içe kendimi kaybediyorum. Grant kapıyı açıyor ve garip bir havayla içeri giren Ronan'ı içeri alı y o r . Onlar

sessiz bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Bu arada ben de bebeğime uzun uzun bakmak için diz çöküyorum.

"Hazır mısın?"

İri gözlerinde yaşlar beliriyor. Göz kapaklarının kenarından taşan yaşlar yüzünden aşağı süzülüyor ve bu sırada yanakları kıpkırmızı oluyor. Daha fazla dayanamadığında kollarını boynuma doluyor ve yüzünü sadece ona ayrılmış olan kıvrıma saklıyor.

"Anne--"

Ona sarıldım ve sırtını ovdum. "Hepsini dışarı çıkar. İçini dökmek iyidir. İyi olacaksın. Babanla o kadar çok eğleneceksin ki zaman uçup gidecek," diye fısıldıyorum sadece kulaklarına.

"Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burada senin dönmeni bekliyor olacağım. Ben, Roxy ve Grant. Seni çok özleyeceğiz. Hem de çok."

Roxy üzerimize atlıyor ve genç efendisinin sıkıntıda olduğunu hissederek Sam'in yüzünü yalamaya çalışıyor.

"Beni bırakma," diye ağlarken benim soğukkanlılığım paramparça oluyor. "Bensiz hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver..."

Bu, sorunlarımız için sihirli bir tedavi olmadığının keskin bir hatırlatıcısıdır. Hiçbir şey zamanın ve anlayışın yerini tutamaz. Her gün ona bir daha aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine dair verdiğim sözü tutmak, bu yaraları iyileştirmenin tek yolu.

"Söz veriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum... Hepsini çıkar. Ve hazır olduğunda Roxy'ye veda et çünkü seni gerçekten özleyecek."

Başını omzumdan kaldırıyor, çenesi aşağı eğik, yüzünü silerken bakışlarını yere dikeyiyor. Köpeğe "Hoşça kal Roxy, seni seviyorum" diyor ve ona hızlıca sarılıyor.

Ne oluyor?

"Hey--" Ağzımı açarak söylüyorum. "Peki ya ben?" Yan tarafını dürtüyorum ve o da gülümsüyor. Kollarını boynuma doluyor

Bir kez daha, "Seni seviyorum," der kısık bir sesle.

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona, yumuşak boynunun kenarına binlerce öpücük kondurarak.

Bakışları hâlâ yere bakarken Grant'e doğru yaklaşır ve beline sarılır. Grant onu daha yakına çeker ve sırtını sıvazlar. "Bizi aramayı unutma, küçük adam. Seni özleyeceğim."

Sam başını salladı ve el sallayarak dışarı çıktı. Ronan'ın soğuk bakışları ben ve Grant arasında gidip geliyor, onu ilgilendirmeyen cevaplar arıyor.

Grant, Sam'in bavulunu üç parmağıyla alıp Ronan'a uzatır. Çanta Ronan'ın elinden kayınca büyük bir gürültüyle yere düşer. İç çekiş.

"Eğer bir muhabir ararsa, onunla benim hakkımda konuşabilirsin. Ona senin numaranı verdim," diyor geçmişte beni kariyerine gaz vermekle suçlayan adam. Sert konuşmasındaki bir şey dikkatimi çekiyor ama geçiştiriyorum. Benim gerçek sorunlarım var ve Ronan'ın kırılgan egosunu yatıştırmak bunlardan biri değil.

Ronan çantayı kaldırmaya çalışıp debelendiğinde, utanç verici bir kıkırdamayı ısıırıyorum.

"Bir makale için mi?"

"Hayır. Bir kitap," diye düzeltti. "Her neyse, seni uyarmak istedim."

Başımı sallıyorum. "İyi yolculuklar ve çocuğuma iyi bak," diye uyarıyorum kollarımı kavuşturup ellerimi kavuşturarak. Göğsümde esneyen bir uçurum açılmaya başladı bile. Onu şimdiden özlüyorum ve o sadece arabada.

"Seni ararım," diye karşılık verir Ronan. Bir süre sonra ön kapıdan çıkar.

Grant yanıma geliyor ve beni sarıyor. "Hepsini çıkar," diye mırıldandı. "Daha iyi hissedeceksin."

Ve yapıyorum, artık ağlayamayana kadar boynuna sarılıp ağlıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

I Karanlık, boş bir eve girdiğimde içimde gergin bir çarpıntı vardı, Roxy bile beni karşılamıyordu. Çantamı yere bıraktım.

ve parmak arası terliklerimi çıkarıyorum. Arka arkaya üç ders verdikten sonra umutsuzca bir duşa ihtiyacım var ama bu bekleyebilir. Bütün gün bu anı bekleyerek dakikaların geçmesini diledim. Şu anda tek yapmak istediğim kollarımı Grant'in boynuna dolamak ve onu kimse izlemiyormuş gibi öpmek.

Sam California'da. Bu sabah aradım ve sesi sakın geliyordu. İyiydi. Daha güçlüydü. Endişelerimi yatıştırmak için uzun bir yol kat etti.

Yolumuzda hiçbir şey duramaz. Ne bir çocuk. Ne benim ne de onun geçmişi. Artık bahane yok. Çocukluğumdan beri kendime bir şey isteme izni vermemiştim ve hala gelecek için umut besliyordum.

Yol boyunca hayal kırıklığı birikir, üzerinizde iz bırakır. Kendinize bunun büyüme sürecinin normal bir parçası olduğunu söylüyorsunuz. Kendinize çocukça düşünceleri bir kenara bırakmanızı söylersiniz. Ama aslında bu bir kaçıştır çünkü her hayal kırıklığında ruhunuzdan bir parça kaybedersiniz, ta ki artık umut etmeye dayanamayana kadar. Ta ki hayal kırıklığının umutsuzluğu, umudun heyecanına ağır basana kadar.

Bunu gerçekten istiyorum. Onu istiyorum. Her şeyini. Bunun az ya da çok olması artık önemli değil. Onun da dediği gibi,

kuralları biz koyarız. "Grant?"

Algılayabildiğim tek ses mutfaktan gelen buzdolabının sessiz uğultusu. Gözlerim evi tarıyor ve ön kapının karşısındaki duvara bantlanmış bir zarf görüyorum.

Üzerinde "**Beni oku**" yazıyor.

Deli gibi gülümseyerek açtım ve içindeki kartı çıkardım. **Yatak odana git**, yazıyor. Daha okumayı bitirmeden ayaklarım hareket ediyor, Grant'i çıplak ve benim için hazır bulmayı bekliyorum. Tanrım, lütfen çıplak olsun. İşlerin tersine dönmesi ne garip.

Yatak odası karanlığa gömülmüş. Grant yok. Onun yerine, aşık olduğum adamın olması gereken yerde bir elbise yatıyor. Çok güzel bir elbise. Tüllü, tozlu lavanta ipeği, askılı bir üst ve dökümlü bir etek. Etiketinde Chloe yazıyor. Benim bedenim. Kayışlarına minik kelebekler iliştirilmiş bir çift Sophia Webster gümüş sandalet yanında duruyor. Bu adam.

Elbisenin üstünde başka bir kart duruyor. **Giyinmek için on beş dakikanız var**, diye emrediyor.

On beş dakika mı? Haklı, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Hemen duşa girdim ve hızlıca bir duş aldım. Giyiniyorum, biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürüyorum ve rekor bir sürede saçlarımı silkeliyorum. Bronzlaşmanın verdiği ipucu, dışarıya çıplak çıkabileceğim anlamına geliyor, ağrıyan boş mahremiyetimin durumu bunu yapmamı gerektiriyor. Bu randevuyu bir an önce bitirip buraya dönmek libidomun ilgilendiği tek şey.

Yatak odasından çıkıyorum ve arka verandanın ışıkları otomatik olarak yanıyor. Büyük resim pencerelerinden onu görüyorum. Kalbim göğsümün içinde sıçrarken nefesim kesiliyor.

Sakin ol, kalbim. Sakin ol.

Kaldırım taşının üzerine çıktığımda ellerim otomatik olarak ağzımı kapatmaya gidiyor, gözlerimden yaşlar akıyor. Sevinç

dolup taşıyor. Tüm şüphelerimi ve endişelerimi kapıda bırakıp geleceğime doğru yürüyorum... ve bir peri masalının içine.

Tüm arka veranda süslenmiş. Havuz altın balonlarla kaplanmış. Küçük beyaz Noel ışıkları verandanın bir ucundan diğer ucuna dizilmiş, parıldayan çapraz çizgili bir gölgelik oluşturuyor. Altın balonlar başımızın üzerinde **2002 Balosu** yazıyor.

Ve Grant... Grant smokin giymiş, utangaç bir gülümsemeyle yanaklarını kızartırken, Roxy kırmızı bir fiyonk ve üzerinde CHAPERONE yazan bir tabelayla itaatkâr bir şekilde onun yanında oturuyor.

İki kez havlıyor ve ben gülüyorum, gözyaşlarım serbest kalıyor ve yüzümden aşağı kayıyor.

Grant beni ağlarken görüyor ve yüzü çimdikleniyor. Kadınların gözyaşlarından bu kadar nefret eden başka bir erkek tanımadım. Sanki görmek ona fiziksel olarak acı veriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını bana doluyor ve ben de bedenimi onunkine bastırıyorum, kıyafetlerimizin arasından onun sert uzunluğunu hissediyorum.

Roxy üzerimizde zıplamaya başlayınca Grant parmaklarını şıklatarak ona oturmasını söylüyor. O da oturdu! Bu neredeyse süslemeler kadar nefes kesici.

"Ağlama. Bunun seni mutlu etmesi gerekiyordu."

"Mutluyum. O kadar mutluyum ki bedenim bunu kaldıramıyor." Ayak parmaklarımın üzerinde durarak kollarımı boynuna doluyorum, başparmakları gözyaşlarımı nazikçe silerken. "Bunu yaptığına inanamıyorum--" Akşam yemeği için hazırlanmış masaya bakarak iç geçiriyorum.

"Senin de mi korsajın var?" Gülüyorum. "Ve Roxy..."

"Her balonun bir refakatçiye ihtiyacı vardır," diyor dobra dobra.

"Taze olmayı mı planlıyorsun?" Gülümsememe engel olamıyorum. "Çünkü sen yapmazsan, ben seninle yapacağım."

Kapüşonlu gözleri dudaklarıma düşüyor ve iç çekiyor. "Tanrım, evet." "Güzel," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Onu öpmek üzereyim

Beni durdurup geri çekildiğinde.

"Asla olmaz. Buna başlarsak planlarım boka sarar. Surat asma. Bunun için çok zaman harcadım ve düşündüm."

O haklı. Bedenim yüksek sesle karşı çıksa da. Tek istediği o ve benim çıplak olmamız -tercihen bir yatakta.

Masadan korsajı alıyor, kutudan çıkardığı beyaz bir orkideyi bileğime takıyor. Sonra duvardaki dokunmatik yüzeye geçip numaraları tuşluyor. Müzik açılıyor. Coldplay'den [The Scientist](#).

"2002'nin en iyi şarkısı mı?" Düşünüyorum.

Masadan bir şey alıyor ve onları şekillendiriyor. İki kağıt taç. Gülüyorum.

"Bir şey yaptığımda, onu doğru yaparım." Hıncır gülümsemesi her türlü vaatte bulunuyor. Her birini dört gözle bekliyorum. Küçük olanı başıma yerleştiriyor, sonra kendininkini takıyor.

"Beni kraliçe mi seçtiniz?"

Başını sallıyor. "Eğer 2002 balosunda olsaydık, şu anda üniversitede olurum ve ailen benim gibi bir et kafalının tatlı, genç kızlarını baloya götürmesinden pek memnun olmazdı."

Grant'in en çarpıcı yanı, doğasında var olan masumiyeti. O testosteron dolu bir işte çalışan yetişkin bir adam. Yaşadıklarına, katlanmak ve tanık olmak zorunda kaldığı şiddete rağmen, bu masumiyetini korumayı başarıyor. Bu o kadar nadir ve harika bir şey ki, onu korumak ve beslemek, onu mahvedebilecek bir dünyadan uzak tutmak istiyorum.

Bir elini belime koyarak beni sıcak yünlere, sert boyuna doğru çekiyor. Ve dans etmeye başladık, yavaşça sallanıyorduk. Birbirimizin içinde kaybolduk, bu mükemmel anda.

"Benim tatlı, sakar şövalyem, eğer 2002'de olsaydık ailem bir barın arkasında sızmış olurdu. Ve sen kesinlikle et kafalı değilsin. Bir kızın isteyebileceği her şeye sahipsin."

Bunun aldığı tepki beni şaşkına çeviriyor. Zavallı kalbim onun için kendini bir simit gibi büküyor, donuk ağrı bana onun beni incitmek için sınırsız bir güce sahip olduğunu hatırlatıyor.

"Beni mi diledin?" Biraz kaybolmuş ve çok endişeli görünüyor.

Değerini nasıl bilmez? Ateşin, Krispy Kreme çöreklerinin, arabaya servis Starbucks'ın ve e-okuyucuların icadından bu yana en iyi şey olduğunu nasıl bilemez? Onu tamamen ve bütünüyle sevdiğimi nasıl bilemez?

Dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Hayır. Ama sadece senin kadar iyi erkeklerin var olduğuna inanmayı bıraktığım için."

Mucize ve umut bana bakıyor, sorumluluk ve karmaşadan, berbat çocukluklardan ve belirsiz geleceklerden arınmış bir şekilde. Kulaklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Sonra dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor.

İçinde bir şeyler kopuyor. Aç ve muhtaç bir şekilde üzerime geliyor. Vücudu sert ve hazır bir şekilde karnıma bastırıyor. Yüzümü tutarak beni öpüyor. Sanki beni ilk ve son kez öpecekmiş gibi öpüyor. Sanki dünyadaki tüm anlamları o doyumsuz öpücüğe sığdırabilirmiş gibi.

Dili ağzımın kenarlarında geziniyor, parmakları saçlarıma dalıyor ve sıkıca kavlıyor. Başımı eğerek açıyorum, içeri girmesine izin veriyorum, istediğini almasına ve karşılığında bana çok daha fazlasını vermesine izin veriyorum.

Arka planda müziği duyabiliyorum. [Don't Stop Believin'](#) şarkısının bir cover'ı [çalıyor](#).

Gerçek beni sarsıyor. Şu anda onunla bu noktaya gelmek için her şeyi tekrar yapardım. Yapardım. Her şeyi. Her tökezlemeyi, her hatayı, her yalnız geceyi ve hayal kırıklığına uğramış umudu.

Aniden geri çekiliyor, nefes nefese, çarpık bir gülümseme onu on yaş daha genç gösteriyor. "Zar zor dayanıyorum ve beni bir daha böyle öpersen ne olacağını biliyorsun."

"Seni istiyorum," diyorum nefes nefese. "Tek istediğim sensin. Hiçbir şeyi istememe izin vermiyorum. Ama seni istiyorum."

Göz kırıyor, bakışları keskinleşiyor. "Bebeğim--" Başını sallar. "Başından beri bana sahiptin. Hayatıma buldozerle girdiğin anda senin olmuştum."

"Şimdi, Grant. Çırlıçıplak. Sert. Üzerimde. Ciddiyim. Bir dakika daha bekleyemem."

Beni nazıkçe öpüyor, smokin ceketini çıkarıyor. Yere düştü. Gömleğini yırtıp açıyorum. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, yol boyunca elbisemi yukarı çekiyor. Başımın üzerinden kayıyor ve çıkıyor. Yukarı fırlatıyor ve lavanta rengi bir bulut aşağı süzülerek etrafımızda kıyafetlerden oluşan bir haleye dönüşüyor. Gömleğini omuzlarından itiyorum ve o da pantolonunun düğmelerini açıyor.

Çok geçmeden ikimiz de çıplak kaldık. Yukarıda titreyen ışıkları yansıtan gözleri ilkel bir açlıkla beni izliyor.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın... Kimse yanına bile yaklaşamaz."

Bu vücutta çatlaklar var. Sayılamayacak kadar çok. Kötü tıraş bıçaklarından ve aptal kazalardan kalan yara izleri var. Uyluklarımın ve dizlerimin iç kısımlarında ne yaparsam yapayım asla kurtulamayacağım yağ cepleri var.

O bunların hiçbirini görmüyor.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve o beni yakalıyor, kolaylıkla kaldırıyor ve öpüyor. Bacaklarımı beline doluyorum, kollarımı boynuna doluyorum. Ereksiyonunun ağır, kalın ağırlığı kalçalarımın arasına tokat gibi çarpıyor. Yumuşak, etkileyici. Sert, evrendeki en seksi erkek olmalı... ve hepsi benim.

"Tacı takma," diye emrediyor, öpücükler arasında nefes nefese.

"Neden?"

"Hep bir balo kraliçesini becermek istemişimdir."

Öpüşmeyi kesiyorum ve bakıyorum. "Sonuncusunda yapmadın mı?"

Başını sallar, gözlerindeki bakış neredeyse vahşidir.
"Pekâlâ, hadi bakalım genç adam. Ve bırak
Taç da tak. Burger King fetişistiyim."

Gülüyor ve beni evin yan tarafına doğru itiyor,
kalçalarını itiyor, aletinin alt tarafını klitorisime doğru
sallıyor. O anda neredeyse aya fırlayacaktım.

Roxy havlamaya başlar, ileri geri koşar. Durmayınca
Grant'in omuzları titremeye başlıyor. Derin bir gümbürtü
gergin karnına doğru ilerlerken yüzünü boynuma gömüyor.
Sonunda kahkaha patlayana kadar göğsümdeki titremeleri
hissedebiliyorum.

"Lanet olası refakatçi," diye mırıldanıyor kahkahalar
arasında. Eğlencesi o kadar bulaşıcı ki benim gülme krizimi
başlatıyor. "Beni engellemeyi bırak, Roxy! Bekle..."

Yanaklarımı sıkıca kavrayan Grant beni yatak odasına
taşıyor, ben de onu hararetle öpüyorum, yüzünü tutuyorum,
ağzını haftalardır istediğim gibi sahipleniyorum.

İçeri girer girmez kapıyı çarparak kapatıyor ve Roxy
dışarı çıkıyor. O yüzünde zafer ifadesiyle aşağıya bakarken
ben yatağa düşüyorum. Bu ve sahiplenme. Aletini sıkıca
kavrayıp kabaca aşağı yukarı okşuyor.

"Seninle ilgili kaç tane iğrenç rüya gördüğümü
bilemezsin ve hiçbirini bununla kıyaslanamaz - ve sana henüz
dokunmadım bile." Sesi istek ve ihtiyaçla çığ.

Büyük beyinler aynı düşünür.

"L.A.'deyken neredeyse kendimi çiğ çiğ çekiyordum."

Vücudum bu kadar hazırken, sadece onun sesiyle bile bir
roket gibi patlayacağım.

Kollarımı ona açıyorum ve o da üstüme çöküp ağzıma
atlıyor. Beni anlamsızca öpüyor. Ancak kalçalarının tam
doğru açıyla sertçe itişini kaçırarak kadar değil. Ya da
parmaklarının kıcımın etine nasıl girdiğini - yarın parmak
izleri bırakacak kadar, eminim. Ya da diğer elinin saçlarımı
kökünden nasıl sıkıca kavradığını. Grant o kadar fiziksel bir
adam ki, sanırım bir yanımda onun sertlikten hoşlandığını
biliyordu.

"Prezervatif," diye mırıldanıyor, isteksizce bedenini ayırıyor. Dişleriyle bir paketi yırtıp açıyor ve giysilerini giyiyor. "Sert sikiş için özür dilerim--çok tahrik oldum, sen çok baştan çıkarıcısın ve benim için çok uzun zaman oldu."

"Ne kadar sürecek?" Kelimeler ağzımdan izinsiz çıktı. Nefesimi tutarak donup kaldım.

Bu kurallara uygun mu? Bunu sormama izin var mı? Nerede durduğumuzu bilmiyorum ve bu işte yeniyim. Ve bu gerçekten önemli mi? O ihtiyaçları olan bir adam. İki kişi kurallar üzerinde anlaştığı sürece fark eder mi?

Kıvrak zekâmın cevabı neredeyse anında geliyor ve yankılanan bir hayır. Bu adamı tanıyorum. Karakterini biliyorum. İyi, nazik ve gün gibi sadık. Benim sakar şövalyem asil bir adam. Başka hiçbir şey umurumda değil.

Yavaşça vücudumun üzerinde sürünüyor ve dizlerimi kendi dizleriyle iterek bacaklarımın arasındaki boşluğu kendine ayırıyor. Kalçalarımı leğen kemiğiyle sabitliyor, ereksiyonu göbeğimle aynı hizada, bana verdiği his dışında hiçbir şey bilmeyene kadar beni okşuyor.

Tanrım, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Ya da belki de nasıl hissettirmesi gerektiğini çünkü hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

"Belki üç yıl." Düşünerek uzaklara bakıyor. "Dört... Sen?"

"Sonsuza dek," diyebildim zar zor. "Ronan'dan beri." Beni okşamaya devam ediyor, shaftının başıyla beni çalıştırıyor. Sonra parmaklarını ekliyor ve tüm vücut kasılmalarından titreyerek gidiyorum.

Grant geriye yaslanıyor ve kalçalarını öne doğru sallıyor. Bacağımı beline dolayarak, kasılmalarım devam ederken ve çağlar boyunca başka bir orgazma dönüşürken içime doğru itiyor. Dirseklerinin üzerinde beni sertçe beceriyor. Kalçaları çarpıyor, teni tokatlıyor, zirveye yaklaşıp kadar derin ve sert.

"Grant, yine geliyorum. Sakın durma."

"Sana vereceğim bebeğim. Sana istediğin her şeyi vereceğim, yeter ki benimle kal."

Ve yapıyor, bana istediğimi vermek için kendi salınımını erteliyor... ondan daha fazlasını.

BÖLÜM YIRMI İKİ

I Grant'in gecenin bir yarısı kaç kez bana ulaştığını sayamadım. Her türlü lanet vardı devam ediyor. Yavaş, sert, tatlı, uzun. Çok uzun. Sonuncusu neredeyse ona mor bir göz kazandırıyordu.

Bu kelimeyi yatak odasının dışında hiç kullanmayan bir adam için yatakta yeterince kullandığı kesin. Çarşafların arasında, bu onun en sevdiği kelime. Ve kanepede. Ve mutfak adasında. Duşu da unutmayalım. Orayı gerçekten sevdi. Havuzda da biraz sikiştik. O benim favorim değildi.

"Bugün Sam'den yirmi yedi tane kum fotoğrafı mesajı aldım," diye mırıldanıyor gülümseyerek. Ben de ona gülümsüyorum ve parmağımla dudaklarının şeklini çiziyorum. "Sadece kum. Başka bir şey yok."

Şafak, yatak odamdaki çekili perdelerin arasından görünmeye başlıyor.

"Ben de öyle. Yine de bir fotoğrafını çektim. Sanırım Ronan aldı."

"Keşke bunları aldığında kardeşinin yüzünü görebilseydim." Grant karanlık bir şekilde kıkırdar. Calvin telefon adamı değildir. Orada bırakalım. Calvin'i düşünmek beni tanıştığımız ilk güne geri götürüyor.

"Seni mutfakta çıplak bulduğum zamanı hatırlıyor musun?" Başlıyorum. Gizli bir anı beni dürtüp duruyor. Ben mutfaktayım.

ve bu beni deli ediyor.

"Nasıl unutabilirim ki? Bana dört bilete mal oldun." Göğsüne bir tokat atıyorum ve o da elimi kalbinin üzerine koyuyor, tanıdığım en iyi kalbin. Hınzırca gülümseyerek, "Bana kızgın yumruğu attığın günü mü kastediyorsun?" diyor.

"Sen tam bir ucubesin. Sana kızgın bir yumruk atmadım. Elimi kaldırıyordum çünkü beni görmezden geliyordun." Gülümseyerek beni öptü. "Seni hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştun."

Ciddi bir ifadeyle, "Cal'ın seçildiği geceyi hatırlıyor musun?" dedi.

"Zar zor."

NFL seçmeleri tam bir kasırgaydı. Cal için o kadar heyecanlıydım ki gün bir bulanıklık içinde geçti. Cal'ın adı söylendiğinde gülümsemesi ve diğer kardeşlerimin avazları çıktığı kadar bağırmaları dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Televizyonda izledim... Seni yeşil odada onun yanında otururken gördüğümde kalbimin durduğuna yemin edebilirim." Grant yüzümde bir tepki arıyor ama bulamıyor. Kalbim göğsümün içinde iki kez çarpıyor. "Sana çok büyük gelen bir elbise giyiyoordun."

O elbiseyi hatırlıyorum. O sırada birlikte yaşadığım diğer modellerden birinden ödünç almıştım ve o gecedan önce denememiştim.

"Dostum, o şey çok çirkindi," diye sırtarak devam ediyor. "Ama sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydin..." Dans eden mavi gözler yüzümde geziniyor. "Hâlâ öyle."

Değişiklik olsun diye yüzü kızaran benim.

"Kardeşine biriyle çıkıp çıkmadığını soracak cesareti bulmam üç yılımı aldı. Senin müsait olmadığını söyledi."

Cal'ı bu kadar sevmeseydim, bir kiralık katil tutardım.

"Ona sürekli sordum ama her yıl aynı şeyi söyleyip durdu--" Eli bacağımın yanından geçiyor ve kalçamı sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Beni daha yakına çekerek bacağımı kendi bacağının üzerinde gezdiriyor, göğsümü okşuyor. Pelvis pelvise,

Ereksiyonunun sert boyu, doğru düzgün düşünemeyinceye kadar bana sürtünüyor. "Doğruyu mu söylüyordu?"

"Sayılır." O zamanlar ne kadar çok içtiğimi hatırlayınca yüzüm buruşuyor. "Bay Grey Goose ve Sir Belvedere ile ateşli ve ağır bir aşk üçgeni içindeydim... sonra hamile olduğumu öğrendim."

Ebeveynlerimin aksine, benim bağımlılığım tamamen duygusal bir koltuk değneğiydi. Bu yüzden istediğim zaman çalışmaya başlayıp istediğim zaman bırakabiliyordum ve bu da kaçınılmaz olarak acıyı uzatıyordu. Herkes benim hayatta kaldığımı, çocuğuma baktığımı ve ne zaman randevu alırsam işe gittiğimi görüyordu, bu yüzden her şeyin kontrol altında olduğunu varsayıyorlardı.

"Ya Ronan?" Köprücük kemiğimi öpüyor ve boynuma doğru ilerliyor, kısa sakalının sıyrıkları titrememe ve eğilmeme neden oluyor. Geri çekiliyorum ve cevap vermeden önce yüzüne bakıyorum. Benim yüzümdeki gerçeği görmesini istiyorum.

"Hiçbir zaman gerçek bir şey olmadı. Kırık parçalarımız eşleşti... hepsi bu."

Grant'in aklından geçen her şey onu savunmasız gösteriyor. "Cal'ın evde verdiği Super Bowl partisini hatırlıyor musun, Kim'le hâlâ evliyken?"

"Hatırlatmayın," diye cevap veriyorum.

Titans'ın Super Bowl'u kazandığı yıl New York'ta, Met Life Stadyumu'ndaydı. Cal ve ilk eşi New Jersey'deki malikanesinde bir parti verdiler. Takımdaki herkes, personel ve aileleri davetliydi. O kadar sarhoş olmuştum ki misafir yatak odasında tek başıma, şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve geceyi sadece sisli bir şekilde hatırlayabildim. Ertesi gün ayakta tedavi rehabilitasyonuna kaydoldum.

"Seni gördüğümde bunun benim için bir şans olduğunu düşündüm. Güzel bir sohbet ettik... Sana çıkma teklif etmek üzereydim ki sen izin isteyip hemen döneceğini söyledin." Midem bulanıyor, korkunç bir espri olacağının habercisi çünkü ne olduğuna dair belirsiz bir fikir

bana geri dönüyor. "Seni mutfakta bulduğumda Cal ile konuşuyordun."

"Sanırım hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum, bir elimi gözlerime götürerek.

"Cal'ın 'Onu rahat bırakın' dediğini duydum. O iyi bir adam' dediğini duydum. Sonra da sen, 'Senin et kafalı takım arkadaşların beni sıkıyor. Onlardan biriyle çıkmaktansa bir manastıra katılmayı tercih ederim."

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve sevgili yüzünü kavriyorum. "Grant--" Bana bakmasını bekliyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Sarhoştum ve Cal duygularımı incitti. Sanki senin için yeterince iyi değilmişim gibi konuştu, ben de aptalca bir şey söyledim. Ne kadar sarhoş olduğumu saklamakta her zaman çok iyi olmuşumdur... Dürüst olmak gerekirse, zaten her şeyi mahvederdim."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ne zaman içmeye başladın?"

"Fransa. Paris Florida'dan çok daha iyi değildi. Daireyi paylaştığım kızlar da evdekilerden daha iyi değildi. Yalnızdım, erkeklerden çok uzaktaydım. İçki içmeye başladım, kilomu korumak için haplar aldım - özgüveniniz zaten yerlerde sürünürken size sürekli şişman olduğunuzun söylenmesi hiç yardımcı olmuyor." Kabuğu yeterince hızlı koparırsam belki o kadar acımaz umuduyla hızlıca söylüyorum.

"Hapların bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Hemen bıraktım. İçki içmeye devam ettim, her şey böyle başladı. Sayamayacağım kadar çok hata yaptım. Bunu bilmelisiniz. Bu işe gözün açık girmelisin." Boğazımı temizleyerek bitiriyorum, geçmişimin ağızda bıraktığı acı tat.

Grant başını sallıyor, yüz ifadesinde küçümseme belirtisi yok. Beni şaşırtmayı asla başaramıyor. Buraya kadar olduğunu düşündüğüm her seferinde, çizgiyi çektiği ve benden uzaklaştığı yerde, tam tersini yapıyor, beni olduğum gibi kabul ediyor. Hatalarımla ve her şeyimle.

"Futbolda ya çok erken çok fazla para ya da sakatlık

olur." Aniden durur. Bakışları yere düşüyor.

alını kırışırken.

"Hiç ağrı kesici bağımlısı olmadın." Aslında bu bir soru değil. Grant hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyi bilinçli yaptığıdır. Titiz planlamada ustadır.

"Baştan çıkmadığımı söyleyemem. Kaburgalarım kırıldı, böbreklerim zedelendi, MCL ve ACL yırtıldı, kasık kasım yırtıldı ve stafilokok enfeksiyonu geçirdim... oh, bir de omurga ameliyatı oldum," diye ekliyor geç de olsa. "Bu alışkanlığa kapılmamak için ciddi çaba sarf etmem gerekti."

Grant'in yaralandığı düşüncesi beni panik atağın eşğine getirdi. Derim geriliyor ve göğsüme ağır bir yük binerek beni sığ nefesler almaya zorluyor. O kadar büyük ve kendinden emin ki bazen onun da bizim gibi etten kemikten olduğunu unutuyorum.

"Peki ya beyin sarsıntıları? Korkmuyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla bir tane," diyor bana. "Stafilokok enfeksiyonu en korkuncuydu. Zamanında tedavi olmasaydım bacağımı kaybedebilirdim."

Sadece Calvin'in kariyeriyle değil, diğer kardeşlerimin kariyeriyle de yaşamak zorunda kaldığım için tüm bunlara karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum. Seth ikinci ligde beyzbol oynuyor ve bebek Will de futbol bursuyla Florida State'te son sınıf öğrencisi. Yine de Grant'in ciddi bir şekilde sakatlandığını görme fikri beni neredeyse eritiyor. Bu iyiye alamet değil.

"Birdenbire yeşile döndün. Neyin var?" "Her şey.

Yaralarını düşünmek beni

Mide bulandırıcı. Peki ya sırtın, Grant? Oynamanın senin için güvenli olduğundan emin misin? Çünkü açıkçası ödüm bokuma karışıyor."

"Her şey yoluna girecek. Merak etme," diye mırıldanıyor, göğüslerimin üzerine birbiri ardına öpücükler konduruyor.

Yumruk yaptığım elimi tutarak parmaklarımı dikkatlice ve nazıkçe açıyor. "Neden ellerini hep yumruk yapıyorsun?"

"Eğer sana söylersem, benimle asla dalga geçmeyeceğine söz vermelisin." Sessiz kaldığında ona bakıyorum. Yüzündeki seksi gülümseme sırlarımı dökmem için bana ilham vermiyor. "Ciddiyim Grant."

"Söz veriyorum."

Nefes veriyorum ve başlıyorum. "Her zaman uzun boylu ve korkutucu derecede sıskaydım. Ortaokuldayken Tim Burton'ın çizgi filmlerinden birindeki bir karaktere benziyordum - korkutucu olanlara, sevimli olanlara değil. Parmaklarım her zaman garip bir şekilde uzundu... ve altıncı sınıfta bir çocuk bana Freddy Krueger dedi ve takıldı kaldı."

Cırcır böcekleri, açık pencereden kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi, uzun bir süre boyunca duyduğum tek şey bu. Sonra bir kahkaha patlaması geliyor.

"Bu hiç komik değil." Yatakta doğruluyorum ve neredeyse anında geri çekiliyorum. Güçlü kollar etrafımı sarıyor ve saniyeler içinde tekrar sırtüstü yatıyorum, Grant üzerimde geziniyor. "Sen bir pisliksin," diyorum gülümsemeye karşı koyarak.

Geniş bir sırtıma yüzünü ikiye bölüyor, gözleri mizahla ıslanıyor. İçimden ona yumruk atmak geliyor ve eğer bu kadar hayranı olmasaydım yapardım.

"Freddy--" diye mırıldanıyor. Dizim neredeyse taşaklarına degecekti ama ben doğrudan vuramadan leğen kemiğini oynattı. "Freddy, sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın. Sana her baktığımda aklımı kaçırmak üzereyim." Bana o kadar şefkatle bakıyor ki neredeyse ona kızmayı unutuyorum.

"O aptal çocuklardan biri sana kendini kötü hissettirdiği her seferinde ne kadar güzel olduğunu söylememi istiyorsan söylerim, çünkü öylesin." Her iki bileğimi de bir elinin içine alarak başımın üzerinden yatağa sabitliyor. "Ve sadece yüzün değil. Kalbin de çok güzel, bunu kör bir adam bile görebilir."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, yanlardan sızıyor. Grant şakağıma nazık bir öpücük konduruyor. Diğerine de. Burnumun ucuna. Dudaklarıma. Sonra geri çekiliyor ve gülümsemesi başka bir şeye dönüşüyor. Ciddi bir şeye ve

Anlamalı ve bir sonraki söyleyeceği şeyi beklerken nefesim kesiliyor.

"Ama çok uzun parmakların var." Ve sonra pislik güler.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Y Hayatınızın en iyi seksini yaparken ne olur biliyor musunuz? Bir şeyler. Bir şeyler olur çünkü hayat Uzun süre düz bir çizgide ilerlemeyi sevmez. Her zaman bir kıvrıması ve bir dönüşü vardır. Genellikle, hiç beklemediğiniz bir anda.

Roxy beni uyandırmak için havlıyor. Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. 8:30 yazıyordu. Sonra ön kapının açıldığını ve iç alarmımın çaldığını duyuyorum. Grant'in omzunu dürtüyorum. "Bir saat daha... yorgunum bebeğim... beni bir canavar gibi yük..." diye uykusunda mırıldanıyor.

"Grant," diye fısıldadım. "Uyan. Burada biri var."

Sırt üstü döner ve gözlerini kırıştırır, sonra da gözlerini kısar. "Ha?"

"Ön kapının açıldığını duydum."

Diğer odadan garip bir ses geliyor ve ikimiz de yataktan fırlıyoruz. Çarşafı vücuduma sımsıkı sarıyorum, yüzüm yol kızarıklıklarıyla kaplı, saçlarım ise araba yıkamanın fön kısmına maruz kalmış gibi görünüyor. Sonuç olarak benim için hiç de iyi bir görüntü değil. Bu arada Grant elleriyle kocaman mahrem yerlerini kapatıyor. Spoiler uyarısı: tüm uzunluğu gizlemiyorlar.

İşte o zaman kardeşim ve karısı odaya girdiler.

KARDEŞİM VOLTA ATIYOR. BİR ILERİ BİR GERİ, BİR ILERİ BİR GERİ.
Çatık kaşlar yerinde. Calvin'in çatık kaşları Grant'inkilere taş çıkartır. Sadece daha kolay ulaşılabilir olduğu ve daha doğal geldiği için.

"Cal--dur. Seçmek için çok uğraştığım kireçtaşı döşemeleri yıpratıyorsun," diyor karısı, benim dostum, en önemlisi de mantığın sesi. Buzdolabını açıp sütü çıkarıyor ve süslü espresso makinesinin çalıştırma düğmesine basıyor. "Sana kafeinsiz," diyor kocasını göstererek.

Ortada bir haneye tecavüz soygunu olmadığını ve sadece hayal gücü aşırı çalışan iki aile üyesi olduğunu anladıktan sonra Grant ve ben üzerimize bir şeyler giydik ve onlarla mutfakta buluştuk.

Bakışlarım gizlice sevdiğim adama kayıyor. Bir kahkahayı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasında kıvırıyorum. Omuzları eğik, elleri yumruk olmuş ve mutfak masasına dayanmış, hırsızlık yaparken yakalanmış ve cezasını bekleyen büyük boy bir çocuğa benziyor.

"Eğer mesajlarıma cevap verseydin..." Camilla bana bakıyor ve bunu havada asılı bırakıyor. Kardeşimin arkasında duruyor ve işaret parmağıyla çılgınca bir işaret yapıyor.

Grant sırtıyor ve Calvin döndüğünde Camilla'nın tatlı tatlı gülümsediğini görüyor. "Boo, rahatla. Her şey yolunda. Derin bir nefes al."

"Çocuklar nasıl?" Ben soruyorum.

"Harika," diye yanıtlıyor Camilla. "Bu Connor'dan çok daha kolay oldu. Geceleri mışıl mışıl uyuyor. Ailem bugün onlarla birlikte."

Kardeşim asla çocuk sahibi olmamaya yemin etti. Bebeklerden nefret ederdi. Onlardan nefret ederdi. Yaşadıklarımızdan sonra kimse onu suçlamadı. Şimdi üç yaşında bir çocuğu var.

ve onu hiç görmediğim kadar mutlu. Haydi bakalım.

Calvin her zamanki sivri bakışlarıyla bana bakıyor.

"Sakin hamile kalayım deme, Mandy Sue. Bir boğaz daha doyurmaya gücümüz yetmez, o yüzden erkeklerden uzak dur."

On dört yaşına bastığımdan beri her gün bana bunu söylüyor olmalı, yüzünde şu anda takındığı ifadeyle.

"Sana şimdi söylüyorum. Erkekler tek bir şey ister, sadece tek bir şey. Seni zerre kadar umursamazlar. Sadece bunu isterler."

"Biz senin..." diye söze başladı kardeşim, kelimeleri ararken.

Neredeyse sandalyemden fırlayacaktım, çok alındım. "İçtiğimi mi sandın? Bunu nasıl yaparsın?" Cal'a bağıríyorum. Bir aksilik yaşamadım. Yakınından bile geçmedim. Neden böyle bir şey düşünsün ki?

"Sam uzakta olduğu için biraz endişeliydi," diye açıklıyor Camilla, kardeşimin savunmasına geçerek. Onun beline sarılıp göğsünü okşuyor ve sertliğı tamamen yok oluyor. "Mesajlarıma cevap vermeyince çok endişelendi."

Pişmanlık Cal'ın yüzünde kök salıyor. Bu beni şaşırttı. Geçmişte yaptığı hatayı görmesini sağlamak imkansız olurdu. Sanırım hepimiz değışiklik yapıyoruz.

"Biraz meşguldük," diye mırıldanıyorum ve Cal'in kafasının tepesi patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Yengeme acıyarak, "Kızınız olursa ne yapacaksınız? Tam bir canavar olacak."

"Başka çocuk yapmayacağız." Bana attığı dehşet dolu bakış, söylediğinde ciddi olduğunu gösteriyor. "Bu saçma bir konuşma."

"Belki bir tane daha," diye mırıldandığını duyuyorum ağabeyimin. "Yeni stüdyo nasıl gidiyor?" Cam hızlı bir sesle

Konu değışikliğı.

"İnanılmaz. Grant'e teşekkürler. Instagram'a koydu ve ertesi gün neredeyse bir isyan yaşadık. O zamandan beri çok meşgulüz."

"Bunu senin için yapardım," diyor Calvin. Ve yanılmıyorsam, incinmiş görünüyor.

"Hiç teklif etmedin, ben de seni daha fazla zor durumda bırakmak istemedim."

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Beni hiç söndürmedin Amanda." Nefes verirken sesi bıkkın geliyor. "Sen benim kız kardeşimsin."

Omzunun arkasından Camilla'nın ağladığını görüyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim. Hormonlar." Bize bir el sallıyor ve gözlerindeki tüm sevgiyi kardeşime yöneltiyor. "Reggy, bu çok tatlıydı. Sen en iyisisin."

Onu sık sık göbek adıyla çağırıyor - ki bu addan nefret ediyor. Bu çok komik. Onunla tanışmadan önce hiç birinden bir bok aldığını ve bunu yaparken mutlu görüldüğünü görmemiştim.

Yüzü yumuşuyor ve kadın onu evcilleştirilmesi gereken vahşi bir hayvanmış gibi sevmeye devam ederken bir kolunu kadının omuzlarına doluyor.

Onları yan yana dururken, sık sık yaptıkları gibi birbirlerine bakarken görmek, siyah saçları ve gri gözleriyle Calvin ve kahverengi Akdeniz teni, iri kahverengi gözleri ve çilleriyle Camilla - baş döndürücü bir çift oluşturuyorlar. Soğuk ve sıcak. Çekingen ve dışa dönük. Her yönden mükemmel bir çift.

Grant bileğimi tutuyor, başparmağıyla nabzımı okşuyor ve ağabeyimin başı dönüyor, bakışları hedefe odaklanıyor.

"Konuştuğumuzda ne demiştin Hendricks? Sana söylediklerimi tekrarla."

Grant aniden pişman görünüyor. "Çok şey söyledin."

Calvin, "Tabii ki dostum," dedi. "Benim sahil evimde istediğin kadar kalabilirsin. Tek kuralım kız kardeşimden uzak durman. Ona yaklaşma. O müsait değil, sana ve NFL'deki diğer tüm pisliklere kapalı. Bunu söylediğime eminim."

Grant başını sallıyor, bakışlarını kaçırıyor. Ve kızarıyor.

Elimi kaldırdım ve söze girdim: "Şunu söylememe izin ver Cal. NFL'de olmayan bir sürü pislik var." Calvin boş gözlerle bana bakıyor. "Sadece söylüyorum... Bunu ortaya koyuyorum."

"Bu doğru, Boo. Genel olarak dışarıda onlardan çok var," diye ekliyor Cam bar taburesinin üzerindeki tüneğinden.

Calvin'in buz gibi odağı tam bir dönüş yaparak Grant'e döner. "Kalmana izin verdim çünkü sakatlanmış olman, iyileşmeye ve sahalara dönmeye odaklanmış olman gerekiyordu. Bu sezon oynayacak mısın?"

Grant başını sallar.

"Gerçekten de birbirimizden nefret etmeye çalıştık," diye araya giriyorum. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, Calvin."

"Yaptık," diye ekliyor Grant, suratını asmadan bana bakarak. "Elimizden gelenin en iyisini yaptık." Başparmağı nabız noktamı okşamaya devam ediyor. "Doğrusunu istersen Cal, onun için deli oluyorum... bir süredir öyleyim." Grant'in yumuşak bakışları yüzümde geziniyor.

Şaşkınlıkla, "Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Beni ilk kez Sam ve seninle yemeğe davet ettiğinden beri."

Kaşlarım havaya kalktı. "Maç kasetini izlediğin zaman mı? O zaman mı? O kadar uzun süre mi? Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Çok gergin görünüyordun..." Eli omzumdaki saçları taramak için hareket ediyor. "Tek yapmak istediğim sana sarılmaktı."

Zavallı kalbim. Son zamanlarda çok yıprandı. Eğilip bir elimi boynuna doluyorum ve dudaklarına hızlı öpücükler konduruyorum.

"Tanrı aşkına!" diye bağılıyor kardeşim.

Yemekten kısa bir süre sonra. Calvin ve Camilla ayrılmaya hazırlanıyor. Camilla kapıdan çıkarken kara kaşlarını kaldırarak eğilir. "Hiç gey değil," diye mırıldanır.

Bir kahkaha attım. "Hayır."

Sadece gözlerime bakarak, "Tüm kirli detayları istiyorum." diyor.

Calvin, New Jersey'e dönmek üzere Range Rover'a doluşuyor. "Bebeğim, arabaya bin," diye bağılıyor kardeşim.

Ağzını elinin arkasına saklayarak, "Gördüm. Oh em gee," dedi yolcu tarafına geçmeden önce.

Kolunu boynuma dolamış, Grant ve ben arabayla uzaklaşmalarını izliyoruz. "Calvin'e söylemeyi listeden çıkarabiliriz."

Mırıldanıyorum.

"Keşke baldızın sikimi görmeseydi." O kadar rahatsız görünüyor ki gülmekten iki büklüm oluyorum.

"ANNE!" SAM İKİ GÜN ÖNCE ÖN KAPIDAN İÇERİ DALDI.

Daha sonra, taze bir bronzluk soluk gri gözlerini yüzünde daha da büyük gösteriyor. Mutfağın girişinde çarpıştık. Belime sarılıyor ve ben de ona doğru eğilip saçları çoktan uzamış olan başının tepesini öpüyorum.

Ronan eskiden gülünç derecede seksi bulduğum o gevşek yürüyüşüyle onu içeri kadar takip ediyor. Şimdi tek gördüğüm yavaş yürüyen biri.

"Uçuşunuz nasıldı? Bana her şeyi anlat!" Sam'e bir kolumu omuzlarına dolayıp onu mutfağa götürürken söylüyorum. Göz ucuyla Grant'in duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bizi izlediğini görüyorum.

"Babamın evi sahilde ve plaj voleybolu oynadık ve arkadaşşı Christy ile boogie boarding yaptık."

Christy mi? Bakışlarım Ronan'inkileri buluyor. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama yine de bir utanç seziyorum.

"Skye?"

Başını sallıyor. Bunu ben de söyleyebilirdim.

"Amanda--" Ronan sesleniyor. "Seninle konuşabilir miyim?" Ronan'ın soğuk bakışları Sam'den, şu anda ona sertçe kaşlarını çatmış olan Grant'e kayıyor. "Özel olarak mı?"

Midemdeki çukur bunun iyi olmadığını söylüyor.

"Sam, Grant'e yetiş, ben hemen döneceğim." Hiç düşünmeden Roxy'yi de peşine takarak Grant'in yanına koşar.

Ronan'ı ön verandaya götürdüm. Ön kapıyı kapattığım anda bana döndü.

"Ortak velayet için başvuruyorum."

Midem haklıydı. Ellerim titremeye başladı. Onları beyaz kot pantolonumun arka ceplerine soktum. Ona parçalandığımı görme zevkini yaşatmamın imkânı yok.

"Aklını mı kaçırdın sen? Asla evde değilsin. Ve o ev başka bir eyalette."

"Oğlumla uzun bir konuşma yaptım--"

"Oh lütfen, Ronan. Oğlun mu? Son altı yıldır neredeydin? Adresimiz sende vardı. Kullandın mı? Hayır. Halk kahramanı olmakla çok meşguldün."

"Artık onun hayatındayım ve annesinin erkek arkadaşının onu bir inşaat alanında neredeyse ciddi şekilde yaraladığını duymak benim için önemli. Ve annesi dikkat edemeyecek kadar sarhoş olduğu için neredeyse boğulduğunu duymak, benim devreye girip Sam için en iyisini yapma zamanımın geldiği anlamına geliyor."

Yüzüm pancar gibi kızardı. Vücudum kurdeşen döküyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Bu ne cüret.

"Her şeyden önce--" Sesimi alçak ve sabit tutmaya çalışarak söylüyorum. "Sarhoş değildim, seni pislik. Beş saat boyunca ders verdikten sonra duştaydım. Üç yıldır içki içmedim ve sen konuşmalısın. Ne zamandır ayıksın?" İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum. İstedğim son şey, ikimizin de oğlumuzu hayal kırıklığına uğrattığımız tüm yolların bir karnesini tutmamızdı.

"İkincisi, o bir çocuk ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Hayatta her şey olur. Kazalar olur. Onları ne kadar balonla sarmak isterseniz de."

Benden uzaklaşıyor ve dönüp uzaklara bakıyor.

"Bunu yapmayın. Tatilini seninle birlikte Kaliforniya'da geçirebilir. Eğer mahkemeye gidersek bu işin çözülmesi yıllar sürer ve bundan en çok zarar görecekt kişi Sam olur."

Dudaklarını çiğneyerek, "Bunu düşüneceğim. Seni aradığımda cevap ver ve o mankafayı oğlumdan uzak tut."

"Dur bakalım. Sam'in bir seferde iki kelimedenden fazla konuşmasının sebebi Grant. Ona biraz güven aşıladığın için ayaklarını öpmelisin. Bir yere gittiği yok, o yüzden buna alış. Connie'ye ya da sıradaki her kimse ona iyi şanslar dilediğimi söyle."

Ronan merdivenlerden iner ve garaj yoluna park etmiş siyah Suburban'a ve şoförüne doğru ilerler.

"Ona veda etmeyecek misin?"

"Çoktan yaptım," diye bağılıyor, adımlarını bile bozmadan.

"SAM?"

Oda oda ararken, onu aile odasında buluyorum, Grant'e telefonuyla çektiği seyahat videolarını gösteriyor, Sam Grant'in üzerinde kendi kişisel orman jimnastiği gibi asılı duruyor. Daha önce kimseye böyle davrandığını görmemiştim. Bana bile.

Ve Grant'in onu her konuda şımartması - Sam'in seçtiği her konuda durmadan konuşmasına izin vermesi onu daha da çok sevmemi sağlıyor. Bu adam ve onun devasa organı benim sahibim... bacaklarının arasındakini kastetmiyorum. Gerçi o da güzel.

Bu andan korkuyordum. Kör uçuş yapıyorum. Her iki şekilde de olabilir. Beni hiç kimseyle görmedi. Beni hiç paylaşmak zorunda kalmadı. En iyisi bu işi bir an önce bitirmek ve sonrasıyla ilgilenmek diye düşündüm.

Grant yukarı baktı. Yüzüme bir kez baktı ve Sam'e bizden bahsetmek üzere olduğumu anladı. Koltuktan kalkıyor ve Sam'in başını dostça sıkıyor.

"Hey, dostum. Annen seninle bir şey konuşmak istiyor. Gerisini bana sonra gösterebilirsin."

Grant'in bir saniye önce boşalttığı koltuğa oturdum, orası hâlâ onun vücut ısısından sıcaktı. Bundan güç alıyorum. "Seninle gerçekten önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Öncelikle bilmeni isterim ki, kalbinde iyi hissetmediğin bir şey olursa bana söylemelisin. Tamam mı?"

Lanet olsun. Tek yaptığı yüzüne derin bir şüphe ifadesi yerleştirmek oldu.

"Tamam mı Sam?"

"Evet."

"Grant'i gerçekten sevdiğimi biliyor musun?"

Başını sallıyor, ifadesi bir nebze olsun düzeliyor. "Bu yaz ondan gerçekten hoşlandığıma karar verdim ve o da benden gerçekten hoşlanıyor. Birbirimizden o kadar çok hoşlanıyoruz ki kız ve erkek arkadaş olmak istiyoruz. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Derin düşünceli bakışı bana umut veriyor. Bir süre sonra başını salladı. Sonra biraz daha düşünüyor ve başını sallıyor. "Bu öpüşen arkadaşlar olduğumuz anlamına geliyor. Bizi öpüşürken ve sarılırken görebilirsin."

"Babam ve Christy gibi mi?"

Ronan'ı öldürebilirim. "Sayılır. Yine de babanla Christy'nin iyi arkadaş olduklarını sanmıyorum. Bazı insanlar sadece öpüşmeyi sever."

Küçük hırıltısı beni neredeyse güldürüyor. "Çocuklar mı?"

"Hayır," diye sertçe karşılık veriyorum. "Sadece yetişkinler." Kuşları ve arıları başka bir zaman ele alırım. Ne kabus olacak ama.

Bu zor kısmı. Kazara keşfetmesindense benden duyması daha iyi. "Ve Grant bazen yatıya kalmayı seviyor. Benim yatağымda benimle uyur çünkü... yalnız uyumaktan korkar."

Yüzümü inceliyor, bu haberi düşünmek için zaman ayırıyor. Bu beni geriyor. Bu çocuk BS'nin kokusunu herkesten iyi alıyor.

"Benim yatağında uyuyabilir."

Gülümsememi bastırarak bu konudaki asıl soruna işaret ediyorum. "Hayır, tatlım. Grant çok büyük. Senin ikiz yatağına asla sığmaz. Benimkini paylaşmak istiyor. O benim öpüşme arkadaşım. Senin için sorun olur mu?"

Önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor ve sonunda nefes alıyorum. "Bu şimdi ona kedi yedireceğin anlamına mı geliyor?"

Güzelmiş.

GRANT YATAK ODAMA GELİYOR, KAPIYI KAPATIYOR VE KILITLIYOR. onu. Tişörtünün arkasından bir avuç tutarak başının üzerinden yırtar.

Bir gülümsemeyle savaşıyor. "Az önce on yaşında bir çocuktan yalnız uyuma korkum hakkında motivasyon konuşması aldım."

"Yapabildiğimin en iyisi bu. Sen gelene kadar otuz üç yaşında, seks hayatı olmayan bir kadındım. Bunu hak ettim. Etrafta gizlice dolaşacak değildim. Nasıl olsa eninde sonunda yakalanacaktık."

Gözlerini bembeyaz yapan arzuyla Grant bana doğru ilerliyor. Bacaklarım yatağa çarpıp geriye düşene kadar geri çekildim. Bir an sonra dört ayak üzerinde, avının üzerinde gezinen bir yırtıcı gibi üzerimdeydi.

"Özellikle de ellerimi senden uzak tutamadığımdan beri." Boynumun kenarını ısırp öpüyor ve ben gitmeye hazırım. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Tek gereken bu.

"Ya da aletimi senden çıkarırım. Her zaman içinde kalabilseydim, kalırdım." Elleri siyah atletimi kavırıyor ve başımın üzerinden yırtıyor. Ben ellerini itip işi kendim yapana kadar şortumun düğmelerini kurcalıyor.

"Bebeğim, sen tam anlamıyla bir erkeksin-ama bu benim için son derece rahatsız edici olurdu." Sessizce gülüyorum.

Şortumu dizlerime kadar indiriyor ve iç çamaşırımı da onlarla birlikte alıyor. Beni çeviriyor ve kalçalarımı kasıklarına doğru çekiyor. Yüzüstü yatarken eli yavaşça omurgamdan aşağı kayıyor ve sütyenimin kopçasını açıyor. Sırtımı, göğüslerimi, sanki her gözeneğimi ezberliyormuş gibi ona açık olan her santim derimi okşuyor.

Ereksiyonunun başı bana karşı ileri geri kayıyor, ta ki yavaşça içeri itip beni ayırana kadar. Başından beri bunu yapıyordu, kendine yer açıyordu. Önce kafamda. Şimdi de bedenimde ve hayatımda.

"Amanda..."

En önemlisi de kalbimde.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Tönümüzdeki birkaç gün sorunsuz geçecek. Çok yumuşak. Çok güzel. İşlerin yolunda gitmesine alışık değilim. Sam iyi.

Grant ile olan ilişkimin yeni durumuyla ilgili. Acaba aramızda bir sevgi olduğunu zaten hissetmiyor muydu? Nezaketimizi koruyoruz ama kendimizi de inkar etmiyoruz. Grant'e dokunmak ve onu öpmek istemiyormuşum gibi davranmak zorunda değilim, o da istemiyor.

Grant'e Ronan'ın tehdidinden bahsettim. Sessizce DEFCON 1000'e geçti. Yardımını istemediğim sürece bu işi bana bırakacağına söz verdi.

Yaz sona eriyor ve hepimiz İşçi Bayramı'ndan önce şehre döneceğiz. Bir hafta içinde. Onunla aynı çatı altında ve her gece yatağında olamayacağım için şimdiden yas tutmaya başladım. Ciddi bir alışma süreci olacak. Ben şehir merkezinde, Village'da bir apartman dairesinde yaşıyorum, o ise Columbus Circle'daki Time Warner Center'da yaşıyor. Sadece trafik bile bir cinayet olacak.

Sam uyurken ve Grant spor yaparken ben de çamaşır yıkamaya karar verdim. Çarşafaları almak için misafir yatak odasına gittiğimde Grant'in bilgisayarını masanın üzerinde üstü açık bir şekilde görüyorum. Bir şey beni Grant'in MacBook Air'ine dokunmaya zorluyor. Belki de beni dürtüyordu. Belki de değildir. Belki de sadece meraklı biriyimdir.

Şifre korumalı değil. Kendimi bunun bir işaret olması gerektiğine ikna ediyorum. Hızlıca maillerini açıyorum ve en son gelenleri gözden geçiriyorum. Hayır, hayır, hayır. Bekar Egzotik Kadınlarla Tanışın e-postasında duruyorum ve bunun gereksiz olduğuna karar veriyorum. Sonraki iki e-posta Titans yönetiminden geliyor ve altlarında ekler var.

Tık tık ve ilk açılan. Bu bir feragatname. Okudukça içimdeki korku duygusu kıpırdanıyor ve büyüyor. Bir sürü yasal saçmalık ve ardından kanımı donduran bir şey... ölüm de dahil olmak üzere, ancak bununla sınırlı olmamak üzere, felaketle sonuçlanan veya başka türlü herhangi bir yaralanmadan sorumlu değildir.

Grant'in imzası bana gün gibi açık bir şekilde bakıyor. Çoktan imzalanmış ve notere onaylatılmış. İkinci eki açıyorum, takım doktorlarından gelen ve oynamasına izin verilmediğini belirten bir mektup. Altında takım doktorlarını her türlü sorumluluktan muaf tutan bir feragatname var. Yine, çoktan imzalanmış.

Kusacağım.

Saçmalıkları ayırt etme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Sıfır ebeveyn korumasıyla büyümeme rağmen, her zaman biraz saf oldum, insanların sözlerine inanmaya alıştım, umutsuzca insanların özünde iyi ve adil olduğuna inanmak istedim. Ne kadar da yanılmışım.

E-postalarını aşağı kaydırıyorum ve bir hastane e-posta adresinden gelen bir tanesine tıklıyorum. Açarken parmaklarım titriyor. MRI'dan alınan test sonuçları ve bir doktor raporu. Tıbbi jargon beni şaşırtıyor. L5-S1'in geçmişteki bir kompresyon kırığı hakkında bir şeyler... disk herniasyonu... lomber füzyon önerisi. Ancak alttaki notlar öyle değil.

Başka bir darbe almanın omurilikte büyük hasara, olası felce ve ölüme yol açabileceği açıkça belirtilmektedir.

Kalbim ruhumu acıtacak kadar sert atıyor. Bütün bir duygu karmaşası yüzeye fırlıyor, her biri spot ışığında sırayla yer alıyor. Öfke, kayıp, korku,

Hayal kırıklığı, o kadar büyük bir hayal kırıklığı ki her şeyin önüne geçiyor.

"Ne yapıyorsun?"

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse dengemi kaybediyorum, kendi ayaklarıma takılmamak için masaya tutunuyorum. Kapı aralığında duruyor ve yüz ifadesi tek bir şeyden bahsediyor: Suçluluk.

"Bana yalan söyledin." Konuşacak enerjiyi zar zor toplayabiliyorum. "Bana bu konuda yalan söylediğine inanamıyorum."

Omuzları düşer. Yavaşça yatak odasına doğru yürür, yatağın ucuna oturur ve yüzünü ovuşturur.

"Bu seni öldürebilir ve sen bana bu konuda yalan mı söyledin?" İnançsızlığım ölçülemez. Milyon yıl geçse de bunu tahmin edemezdim.

"Seni endişelendirmek istemedim," diyor alçak ve sessiz bir sesle, bakışları benden yere doğru kayıyor.

"Beni endişelendirmek istemedin mi?! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Cansız bedenini sahadan çıkardıklarında öğrenmemi mi tercih ederdin? Bu senin için daha mı uygun olurdu?"

"Anlamıyorsun--"

"Anlayacak ne var Grant?!" O daha ileri gitmeden ben araya giriyorum. "Doktor raporunda yazıyor!"

"Başka hiçbir şeyim yok!"

Bu acıttı. Sözcüklerin batması ve yer edinmesi, zarar vermesi biraz zaman aldı. Ve şimdi yaptıklarına göre, donuk bir acı kalıyor. "Sanırım ben bir hiçim o zaman."

Yüzünde pişmanlık ifadesi belirir. Ancak bu onu uzun süre durdurmaz. Ayağa kalkıyor ve volta atmaya başlıyor.

"Bunu yedi yaşımdan beri yapıyorum ve neden biliyor musunuz? Çünkü oyun parkında başka bir çocukla yumruk yumruğa kavga ettim ve onu bayıltana kadar dövdüm. Yüzüne defalarca yumruk attım çünkü beni jimnastik salonundan itti, Amanda," diye neredeyse bağırıyor. "Onu hastaneye yatırdım ve boktan babam yetkililerin olaya karışmaması için ailesine para ödedi. Sonra da benim

Tüm bu öfkeyi daha verimli bir şeye kanalize etmek için beni Pop Warner'a soktu."

Bir adım geri çekilip derin bir nefes alıyor, iki elini kısa saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Alabama'da ikinci sınıfta çıktığım kız... Onu beyzbol takımından biriyle mesajlaşırken yakaladım. Ona bir penis fotoğrafı göndermişti. Futbolla meşgul olduğum için fark etmem biraz zaman aldı. Evine gittim ve oda arkadaşı izlerken kolunu kırdım çünkü o müdahale etmekten çok korkuyordu."

Sanki odadan kaçmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor, beni haklı çıkarmaya ya da tartışmaya cesaretlendiriyor. Yaptığı şey korkunçtu ve cezalandırılmalıydı, ama onun düşündüğü gibi bir canavar olduğunu kabul etmeyeceğim. Bu adamı tanıyorum. Ruhunun nasıl bir kumaştan yapıldığını biliyorum. Masaya yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve o yine başını sallıyor.

"Ona borcumu ödemek için güven fonumu boşalttım, beş yüz bin dolar. İşte o zaman tıpkı babam gibi olduğumu, insanların etrafımda güvende olmadığını anladım," diyor sevdiğim adam. "Sahip olduğum her şeyi futbola döktüm, tüm o öfkeyi aldım ve yararlı, değerli bir şeye dönüştürdüm."

Rehabilitasyonda çok şey öğrendim. Gerçekten takılıp kaldığım bir şey, kendi kendini devam ettiren inançlar kavramıydı. Zayıf, şiddet yanlısı, aptal, şişman, tembel olduğumuza inanıyoruz - boşluğu doldurun - bu yüzden bu inancı doğrulayacak en ufak bir kanıt arıyoruz. Bu kapalı bir sistemdir ve kırılması çok zordur.

"Grant--"

Dönerek tekrar yatağın ucuna çöküyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim. İster bir pislik, ister bir aziz, ister bir sevgili, ister bir arkadaş olsun, her zaman kendinden son derece emin olmuştur. Grant her şeyi bir amaç netliğiyle, çok az insanda bulunan sessiz bir güvenle yapar.

Ama şimdi değil. Şimdi o da diğer herkes gibi ölümlü görünüyor.

Biz.

Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmaya zorluyorum.

"O takım, o insanlar benim ailem," diyor alçak ve kırık bir sesle. "Bu oyun benim hayatım. Onsuz, insanlara vurmaktan hoşlanan bir pislikten başka bir şey değilim."

Bana, Ronan'a, hatta Horvat'a karşı bile öfkelerini yenemediği, tek yaptığı şeyin onu kıyafetlerinden tutup kapı dışarı etmek olduğu zamanları düşünüyorum. Sam ve Roxy'ye ve hayır işleri aracılığıyla yardım ettiği tüm insanlara karşı ne kadar tatlı ve şefkatli olduğunu düşünüyorum.

Sanırım ona kendisinden daha fazla güveniyorum ve kendine güvenmemeyi anlayan biri varsa o da benim. Bazen tek gereken, sizi tanıyan ve seven birinin gerçeğe ışık tutması, düşündüğünüzden daha fazlasını yapabileceğinizi görmeyi sağlamasıdır. Sanırım aşkın en iyi hali bu.

"Anlıyorum, anlıyorum. Ama objektif davranmıyorsun. Futbol sizi değiştirmede. Sen futbola rağmen değiştin. Tanıdığım herkesten daha güçlü iradeye sahip bir adamsın ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Calvin hesaba katılması gereken bir güç. Futbol seni bir şey yapmaktan alıkoymuyor. O bir koltuk değneği... Eğer ondan vazgeçmezsen seni öldürecek olan bir koltuk değneği."

"Yapamam..."

"Sen geçmişin değilsin. Bana böyle söylememiş miydin? Neden aynı krediyi kendinize vermiyorsunuz?"

Gözlerime bakmıyor. Bileklerimi büyük ellerinin arasına alıyor, vücuduma güzel şeyler yapan elleri, ayağa kalkıyor ve beni de yanına alıyor. Sonra uzaklaşıyor, aramıza mesafe koyuyor.

Öfkem tavan yaptı.

"Bir kere bile kendini kaybettiğini görmedim Grant. Yakınından bile geçmedi. Ameliyattan dolayı acı çekiyorsun," diye parmaklarımla işaretliyorum. "Son iki buçuk aydır her fırsatı yakaladın ve bir kez bile bu efsanevi öfkenin kanıtını görmedim."

Bilgisayarını alıp kolunun altına sıkıştırıyor. "Akşam görüşürüz."

Cehenneme kadar yolu var. Bu adamı seviyorum. Kötü davranışları, güzel kalbi ve her şeyiyle. Öylece durup kendine bunu yapmasına izin vermeyeceğim. "Seni seviyorum," diyorum tereddüt etmeden, vücudumdaki tüm inançla. "Seviyorum. Seni şiddetle seviyorum. Sam dışında böyle bir sevgiye sahip olabileceğimi düşünmemiştim bile... Demek istediğim, senin için bir kurşunu bile göze alırım ama kendini öldürmeni izlemeyeceğim."

Çenesi yukarı kalkıyor ve alev alev yanan mavi gözleri yüzümü arıyor. Bana doğru bir adım atıyor ama elimi kaldırarak ilerlemesini durduruyorum.

"Sana şimdi söylüyorum çünkü bir daha böyle bir şansım olmayacağından korkuyorum. İşte bu kadar berbat bir durum. Oynamaya devam etmek istiyorsan geri gelme. Senin kendini öldürmene seyirci kalmayacağım, tıpkı benim içerek ölmeme seyirci kalmayacağın gibi. Bunu yapamam Grant. Eğer sana bir şey olursa, bu beni öldürür. Senin suç ortağın olurum. Bu ne bana ne de Sam'e haksızlık. Bu sen ve benden daha büyük bir mesele... O her şeyden önce gelir."

Bana göz kırpmıyor, bunu ne kadar ileri götürmek istediğimi, fikrimi değiştirme şansının ne olduğunu değerlendiriyor. Söylediklerimi son söz olarak kabul ettiği anı görebiliyorum.

"Mand--"

"Hayır." Başımı salladım. "Ya emekli olursun ya da bu iş biter." Savaşığım gözyaşları, hüsrana gözyaşları, gözlerimin kenarlarında birikiyor. "Artık hurda kabul etmiyorum. Bunu bana sen öğrettin. Seni seviyorum ama beni bir oyunda ikinci plana atmana izin vermeyeceğim."

Yüzü dümdüz oluyor. Sadece çenesindeki sert kaslar sakın yüzeyin altında bir fırtına olduğunu gösteriyor. "Beni sevseydin ultimatoma vermezdin."

Ve sonra beni terk etti.

"CAL, BUNU DUYDUN MU?" CAMILLA OMZUNUN ÜZERİNDEN SÖYLÜYOR.

Ayaklarını kanepeye uzatıyor ve bebek telsizini kontrol ediyor.

"Neyi duydun mu?" Kardeşim hamburger yiyerek aile odasına girdi. Her zaman yemek yer. Onun gibi kalori tüketen birini daha önce hiç görmemiştim. Grant'in bile.

Sam ve ben hafta sonu için New Jersey'de kalıyoruz. Calvin'in çocukları Connor ve yeni bebek Christian ile biraz zaman geçireceğiz.

İşçi Bayramı'ndan kısa bir süre önce Hamptons'taki evi ve stüdyoyu kapattık, bizi ziyarete geleceğine söz veren Walter ile vedalaştık ve şehre geri döndük.

Acı tatlı bir duyguydu. Orada pek çok harika anıyı paylaşmıştık. Yine de Grant'in çıkarkenki son anısı şu anda hatırlayabildiğim tek anı. Ara sıra sesli mesaj bırakıyordu.

"Şehre geri mi döndün?"

"Seni görebilir miyim?... Mandy... Seni görmem gerek."

"Bunun hakkında konuşabilir miyiz? Açıklamam için bana bir şans daha verin."

Evet, hayır. Yeterince iyi değil. Büyük bir şey hakkında yalan söyledi. Küçük bir şey değil. Hala onu yakaladığım günkü kadar öfkeliyim.

"Grant doktor raporu hakkında yalan söyledi. Feragatnameleri imzaladı." Son kısmı hızlı ve alçak bir sesle söylüyor. Sanki ayıp bir kelimeymiş gibi.

Calvin başını sallar, tavrı buz gibi soğuktur. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır," diye çıktım. "Kesinlikle olmaz. Kendisinin bir ahmak olduğunu kendi başına anlaması gerekiyor... tabii önce felç olmaz ya da öldürülmezse."

Şaka komik değil. Odadaki herkes bunu biliyor. Midem bulanıyor.

"Onu dövmemi ister misin?" Cal kayıtsızca teklif eder.

Camilla ve ben aynı anda dönüp ona bakıyoruz. "Onu dövmek mi? Kaç yaşındasın sen, on beş mi? Ayrıca, Grant

seni ikiye böleceğim."

Calvin omuz silkiyor. "Onunla konuşmamı istemiyorsun. Ona vurmamı istemiyorsun. Beni neden bu işe bulaştırdın bilmiyorum."

Erkekler.

"Özlüyor musun?" Kardeşime sordum. Benim durduğum yerden onun emekliliği pürüzsüz görünüyordu. Grant'in bunu neden göremediğini anlamıyorum. Calvin oyuna daha az bağlı değildi.

Sözlerini düşünürken uzaklara bakıyor, çekik siyah kaşları birbirine çarpıyor. "Evet ve hayır, tabii ki. Erkekleri özlüyor muyum? Savaşın heyecanını ve zaferin tatminini? Elbette özlüyorum. Bağımlılık yapıyor ve vazgeçmesi zor bir şey."

Bağımlılık mı? Tüm alarm zillerim çalıyor.

Camilla'nın oturduğu yere doğru yürür ve parmaklarını onun saçlarında gezdirir.

"Her Pazartesi sabahı yumuşatılmış et gibi hissetmeyi özlüyor muyum? Acı çok kötü olduğu için karımla sevişip sevişemeyeceğimi düşünmeyi özlüyor muyum? Tabii ki hayır. Ama en çok ailemden uzak kalmak istemiyorum. Seyahat etmek benim için en kötüsüydü."

"Grant başka bir şeyi olduğunu düşünmüyor."

"Onun konuşmaya ihtiyacı yok. Dayak yemeye ihtiyacı var. Harika bir koç olurdu. Grant'i tanıdığım kadarıyla NFL seviyesinde de başarılı olur. Koçluk da oyunculuk kadar rekabetçidir."

Ağabeyime baktığımda, bu kadar genç yaşta ona yüklenen tüm sorumluluklarla birlikte, onun bu kadar iyi olması bir mucize.

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek.

"Törene geliyor musun?" Titanlar önümüzdeki hafta sonu evlerinde yapacakları açılışta onun formasını emekli edecekler ve hepimiz onu onurlandıracağız.

"Elbette. Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Orada olacak."

"Hatırlatma bana."

Yazılı olmayan bir kuraldır; işler en kötü görüldüğünde, daha kötüye gidemeyeceğinden emin olduğunuzda, genellikle daha kötüye gider. Kardeşim ve ailesiyle güzel bir hafta sonu geçirdikten sonraki Pazartesi günü, Ronan bana ortak velayet talep eden belgeleri tebliğ etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"**M**s. Shaw, ben Amy Green. Ronan McCabe hakkında yetkili bir biyografi yazıyorum. Kendisi bana numaranı verdi. Bir ara kahve içmek için buluşabilirsek çok memnun olurum. Sizinle onun hakkında konuşmak istiyorum."

Bu iki hafta içinde bıraktığı üçüncü mesaj. Onu geri aradım ve kahve içmek için buluşma ayarladım. West Village'daki dairemizden The Bend'in bulunduğu Hudson Caddesi'ndeki iş yerime yürüyüş, hava durumuna bağlı olarak tam yirmi dakika sürüyor.

Eylül ayında olmamıza rağmen şehrin havası katı, yapış yapış ve esintisiz olduğu için bunaltıcı derecede sıcak. Her ne kadar kötü olsa da, Manhattan şehir merkezinde dolaşmak en sevdiğim şeylerin başında geliyor. Buradaki hava başka hiçbir şeye benzemiyor; kaldırımlar her zaman genç hipsterlar ve uzak diyarlardan gelen hayalperestlerle, öğrencilerle ve havalı faktörün kendilerine de bulaşmasını uman ultra zenginlerle dolu.

Ondan her zaman enerji alabiliyorum. Ayrıca aşırı duygusal yüklenme Grant'i takıntı haline getirmemi engelliyor. NFL sezonu bu hafta başlıyor ve her ne kadar kendime inkar etmek istesem de, onunla ilgili kötü bir haber almamak için dua ederek spor kanallarına yapışacağımı biliyorum.

Cep telefonum yine çaldı. Çantamdan çıkardım. Ekranda Grant'in adının yanıp sönmesi çok fazla acı uyandırıyor, bu yüzden sesli mesaja gönderiyorum.

Artık onun için öyle olamam - kuralsız ve sınırsız bir kız arkadaş. Ben kurallı ve sınırsız bir kızım. Her zaman öyleydim. Her şeyi onunla istiyorum. Kendi hayallerimizin peşinden ayrı ayrı koştuğumuz ve birbirimize zaman ayırmaya çalıştığımız bir hayat değil. Dediği gibi, ben daha fazlasını hak ediyorum. Ve leotard giyen Wonder Woman başka bir şeye razı olmaz.

ARKA ARKAYA BEŞ DERS VERDİKTEN SONRA, BİRKAÇ SAAT BEKLERİM.

Sam'i alıp eve gidebilmem için dışarıda kalanlar. Her zaman sonsuza kadar süren birkaç kişi olur ve bu gece de farklı değildi. Tembelce vedalaşmalarını izliyorum, sivri bakışlarımla gitmelerini istiyorum. İyi haber, işe yarıyor. Burası Hamptons'daki yerle kıyaslandığında devasa bir yer. Büyük kemerli pencereleri ve daha da iyisi bekleme listesi olan, yüzyıldan kalma bir fabrikadan dönüştürülmüş. Bu iş için didindim, kan döktüm ve fedakârlık yaptım ve Ronan beni uzun bir velayet savaşını finanse etmek için hissemi satmak zorunda kalabileceğim bir pozisyona soktu. Sözünü bile etmiyorum.

Kardeşimden aldığım ve hala ödemem gereken borcu.

Umut etmek enayiler içindir.

Etrafta dolaşıyorum, kaldırılmamış son paspasları topluyorum, ışıkları kapatıyorum ki açık kapıdan bir ses geliyor. Dönüp baktığımda Grant'in şık, dar siyah koşu pantolonu, siyah spor ayakkabıları ve gri tişörtüyle odanın içinde durduğunu görüyorum. O kadar iyi görünüyor ki neredeyse o anda ağlamaya başlayacağım.

Neyse ki yeterince uzaktayım ve stüdyo yeterince karanlık, kendimi koruyabiliyorum, aklımı başıma toplamaya ve her şeyi geri almaya zamanım var. Eğer zayıflık hissederse, asla durmaz. Daha önce hiç bu kadar azimli ve odaklanmış bir adamla tanışmamıştım; Grant bir şey istediğinde onu alır. Ve ben onun dengi değilim. Mesela

Roxy, kaçınılmaz olarak sırtüstü yatıp memelerimi havaya kaldıracam.

"Merhaba," diyor uzun ve sessiz bir dakika sonra.

"Merhaba." Paspasları kaldırmak için odayı geçip onun durduğu yere yaklaşıyorum. "Neden buradasın Grant?" Nefes almaya devam etmek için kendimi zorlarken soruyorum.

İlk defa gergin görünüyor. Bay Kendini Beğenmiş bu gece evde değil. Elini kısa saçlarında gezdiriyor. Biraz uzamış, bana onu üç haftadır görmediğimi hatırlatıyor. Kulağa hiçbir şeymiş gibi geliyor ama sonsuzluk gibi hissettiriyor. Yine de görünmeye hakkı olduğundan daha seksi görünüyor.

"Çünkü seni seviyorum."

Sesi alçak ve çekingen. Başımı kaldırıyorum ve düzgün bir yığın halinde düzenlediğim paspasları yere bırakıyorum.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve bakışlarını yere dikeyyor. Alçakgönüllü bir adam. "Seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum."

"Bunu bana karşı kullandığına inanamıyorum."

Başını kaldırıyor ve elektrik mavisi gözleri benimkilere dikiliyor. "Hiçbir şey kullanmıyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. Bir metre uzağımda ve ilk içgüdüm geri adım atmak. Bana dokunursa gücümü kaybedeceğimi biliyorum, o bir kriptonit. Kahretsin. Yanlış süper kahraman ama neyse. Beni zayıflatıyor.

"Evet. Ben de seni seviyorum. Ama neden buradasın?" Sesimi yükselterek söyledim.

Başı geriye eğilir ve çenesi sertleşir. Kafasını sallıyor. Patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibi, gözleri cam gibi ve biraz da vahşi.

"Lanet olsun! Çünkü kemiklerime öyle bir yerleştin ki seni çıkaramıyorum." Keskin ışık onun acısını, yıkımını aydınlatıyor. Benim sebep olduğum hasarı. Bir adım öteye kadar ilerliyor ve elini nazikçe boynumun arkasına koyuyor. "Ve ben denedim. İnan bana, denedim... Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum."

şu anda kazanıyor olmalı. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Sam'i özlüyorum..."

Kalbim onun için kan ağlıyor. Neden mücadele ettiğini anlıyorum. Bir bağımlılıkla uğraşüyor ve erkek gibi davranıp bırakma kararını vermesi gerekiyor.

Bu adamı her şeyimle seviyorum. Şimdi bile. Muhtemelen sonsuza dek. Ama onun acısını sadece kendime çektirmek için dindirmeyeceğim.

Eğiliyor ve ağzımı şehvetten değil aşktan bahseden şefkatli öpücüklerle dolduruyor. Yalnızlık ve özlem. İri vücudu santim santim yaklaşıyor, ta ki ben ona yapışana ve dünyanın sonu gelmiş gibi öpüşene kadar. Tadını aldıkça iştahı daha da artıyor, öpücükleri daha sert, daha sahiplenici, daha muhtaç hale geliyor.

Beni minder yığınının üzerine itiyor, bacaklarımın arasında kendine yer açıyor ve bana sürtünüyor. O kadar sert ki her çıkıntısını ve damarını hissedebiliyorum. Durup geri çekildiğinde ve dizlerinin üzerine çöktüğünde kıyafetlerimizin arasından boşalmaya çok yakıным.

"Sana sahip olmalıyım bebeğim. Zorundayım," diyor öpücükler çalarken ve tozluklarımı çekiştirirken. Ve yapmamam gerektiğini, boyun eğdiğim gibi yanlış bir izlenime kapılabileceğini bilsem de yapıyorum - çünkü onu seviyorum.

Kendini kaybetmek üzere ve eğer benim bedenimde rahatlık aramak kendini toparlamasına yardımcı olacaksa, onu topraklayacaksa, o zaman bana sahip olabilir. Aşk budur işte.

"Kapıyı kapat," diyorum ona, parlak bakışlarını tutarak.

Hemen ayağa kalktı. Endüstriyel tarzdaki sürgülü kapıya doğru ilerliyor, kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak kapatıyor ve hızla geri dönüyor, gözlerinde daha önce onda hiç görmediğim, her şeyi tüketen bir açlıkla yaklaşıyor. Çaresizlik noktasına itilmiş açlık ve ihtiyaç. Ve Grant'te bu beni neredeyse duraksatıyor.

Pantolonunu ve iç çamaşırını dizlerine kadar indirdi, ereksiyonu sertleştirdi ve bacaklarının arasında sallanmaya başladı.

paspaslara bile ulaşıyor.

"Seni seviyorum...." diye mırıldanıyor; aldığı her derin ve tedirgin nefesle göğsü inip kalkıyor. Yoga taytının bel bandını kavrayarak tamamen çıkardı. "Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu söylediğim ilk kişisin." Vücudunu benimkinin üzerine indiriyor, leğen kemiği leğen kemiğini öpüyor ve penis başının girişime sadece iki kez sürtünmesinden sonra içime giriyor.

"Bu şekilde sevdiğim tek kişi sensin." İtirafı gelmeye devam ediyor ve her biriyle birlikte kararlılığımdan biraz daha uzaklaşıyorum.

İçime girdiğinde sakinleşiyor, içgüdüleri ve hafızası devreye giriyor. Birlikte çok iyiyiz. İlk gecedan beri böyle. İhtiyaçlarımı tahmin ediyor. Veriyor ve veriyor.

Kalçasının açısını değiştiriyor ve kalçamı kavırıyor, belini yüksekte tutuyor, böylece kasık kemiği tatlı noktama çarpıyor. Bu adam, sahip olduğumu bile bilmediğim tatlı noktalarımı vuruyor.

Her itişinde gözlerimin içine bakıyor. Dudakları en tatlı kelimeleri mırıldanıyor. Güzel olduğumu ve beni sevdiğini. Bensiz yaşayamayacağını.

"Bizi özledim..." Pantolonunu indirdi. "Seni özledim..."

Kulağıma fısıldadığı, söylediğini bildiğinden bile emin olmadığım şeyleri söylerken sertleşiyorum. Onu terk edeceğimden korktuğunu. Boşaldığında ona sarılıyorum, daha da derine itiyor ve kendini içime boşaltıyor.

SPERM İĞRENÇTİR. DÜRÜST OLALIM, ÖYLEDIR. DAHA YAPIŞKAN VE tüm insan icatlarından daha yapışkan. Koli bandından daha kötü. Goril yapıştırıcısından daha kötü. Beni yanlış anlamayın. Tasarımcıyı alkışlıyorum. Çok şık bir icat. İstiyorsun ki

Yapışacak ve kalacak bir şey. Bunlar sizin eşyalarınız, tam burada-- özellikle de kovalar dolusu varsa. Ama istemediğiniz şey, bunları temizlemek zorunda kalan kişi olmaktır.

"Mastürbasyon yapmıyor muydun?" Bayanlar soyunma odasında birlikte duş alırken sevgilime soruyorum. Onun rahatlamış, mutlu yüzüne bakıyorum ve o da sırıtıyor. "Yani... kovalar dolusu vardı. Hiç bu kadar çok meni görmemiştim."

Göğüslerimi sabunluyor. Onları temizlemek için çok çalışıyordu. "Başka bir yere gidebilirsin, bebeğim. Artık resmileşti, göğüslerim temiz."

"Ne kadar meni gördün?" diye sorarken sesinde bir eğlence tonu var ve o güzel, becerikli ellerini bacaklarımın arasında gezdiriyor.

"Çok değil ama bir anormalliği fark etmek için deneyim gerekmiyor."

Eğiliyor, sırtındaki jet spreyinin tüm yükünü alıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Güzel söz."

"Anomali" mi? Evet, benim de hoşuma gitti. Dilden güzel dökülüyor."

Yıkanmayı bitirdik ve havlulandık. "Acele etmem lazım. Sam'i almam gerek." Üzerime bir tişört geçiriyorum ve bacaklarımı bir saat önce giydiğim taytların içine sokuyorum.

Pantolonunu ve tişörtünü giyerken bana "Seni ben götüreceğim" dedi.

"Grant--" Ses tonum dikkatini çekiyor. Bana bakıyor ve yüz ifademi dikkatli buluyor. "Yapamazsın. Zaten bana çok kızgın çünkü artık buralarda olmamanın benim suçum olduğunu düşünüyor."

Tavırları anında değişiyor. O kadar kederli görünüyor ki onun için üzülüyorum. Kendi açtığı bir yara. Kendimi kalbimden vurmuş olabilirim.

"Onu görmek istedim," diye mırıldanıyor, ellerini ıslak saçlarında gezdirirken. Bir an için gözlerini kapatıyor. "Hangi seçimi yaparsam yapayım kaybederim."

Yaşadığım tüm coşku ani bir şekilde ölüyor, altımdan çekilip alınıyor. Ağzım kurudu. Yalamak zorunda kalıyorum.

konuşmadan önce dudaklarım. "Benim bir oyunla aynı seviyede olduğumu düşünmen..." Bitiremiyorum bile, o kadar yıkıldım ki. "Bu acıttı."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görüyor ve panikliyor. "Amanda--Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Başımı sallayarak gözlerimden akan yaşlarla soyunma odasından çıkıyorum. "Gitmen gerek... ve geri gelme! Anlamıyorsun."

"Bebeğim, yanlış söyledim. Öyle demek istemedim."

O kadar gerginim ki bir patlamayı tetiklemek için fazla bir şey gerekmiyor. Etrafta dolanarak, yükümü boşaltıyorum. "Kendinden korkmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hepimiz senin kadar özgüvenli değiliz."

Bakışları yumuşuyor, şefkatli bir ilgiyle benimkini tutuyor.

"Dengemi kaybetmekten, ayağımın takılmasından çok korkuyorum. Senin için her şeyi riske attım çünkü sen buna değersin. Evin üzerine bahse girmeye değersin--" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, öfke ve hayal kırıklığı kabarıırken bir santim daha hareket edemiyorum. Bitkin bir şekilde nefes veriyorum. Elimde hiçbir şey kalmadı.

Grant'in yüzüne bir göz attım, kendini kapatmış, bir buz kütlesi gibi hareketsiz. Buna karşılık ben çok fazla şey hissediyorum.

"Ve ben seni öldürebilecek bir spordan bile üstün değilim-- senin için ben buyum... Daha iyisini hak ediyorum."

Ben koridorda ilerliyorum, o da beni takip ediyor. Asansörlerde çağrı düğmesine basıyorum, azı dişlerim gıcırıyor, geçen her saniye kızgınlığım artıyor. "Defol ve geri gelme," diye mırıldanıyorum, boğazımı ovmak için uzanıyorum. Sanki yanıyormuş, iğneler batıyormuş gibi hissediyorum.

Yaklaşıyor ve elini uzatıyor. Yüzüne bakmayı reddederek usulca yanından geçiyorum. Ya da artık onun için üzülmeyi. Asansör kapıları açılıyor ve kapanmalarını engellemek için bir ayağımı kaydırıyorum.

"Amanda... Ben--"

"Yapma." Sonra söylemekten en çok acı duyduğum şeyi söylüyorum çünkü bu benim doğama aykırı

Sevdiğim birini bile incitmek istemiyorum. "Bizim için yeterince iyi değilsin."

Asansöre adımını atar.

"Güle güle, Grant."

Başka bir şey söylenmeden asansör kapıları kapanır.

İki gün sonra ilk mektubumu aldım. Kırtasiye pahalı. Kağıt ağır, fildişi. El yazısı dağınık. İade adresi yok. Yırtıp açtım ve okudum. Bu bir mektup. Bir aşk mektubu.

MUHABİR, "SIZE BİRKAÇ SORUM VAR," DİYOR.

Amy Green benim yaşlarımda, doğal kıvılcık saçlara sahip, gözlerinde şahin bir bakış ve mücadeleci bir tavır var.

"Elimden geldiğince cevap vereceğim." Dante Cafe çok kalabalık. Bir köşede, çok küçük bir mermer masada tikiş tikiş oturuyoruz. Burada olmamın tek nedeni kendi eğitimim. Ronan bu velayet savaşı konusunda mantıklı düşünmeyi reddediyor ve ben de onun bu konuda bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum.

Konuşmayı kaydetmesine rağmen notlarla dolu sarı bir defteri taşıyor. Benim de kaydettiğimi pek bilmiyor. "Yani sen ve Ronan hiç evlenmediniz mi?"

"Hayır. Sam'den hamile olduğumu biz ayrıldıktan sonra öğrendim. Ronan'ın varlığından haberi yoktu, ta ki ben Variety'deki makaleyi okuyup onunla nasıl iletişime geçeceğimi bulana kadar. Sam o zaman iki yaşındaydı. Daha sonra altı ay daha birlikte olduk ve sonra Ronan...."

"Ronan ne?"

"Bu biyografiye onun bağımlılıkları hakkında bilgi de ekliyor musunuz?"

"Oh evet--ve seninki."

"Benimki mi? Benimki hakkında ne biliyorsun?"

"Ronan kokain bağımlısı olduğunu söyledi."

Şu muther... "Amy--sana Amy diyebilir miyim?" Cevap beklemiyorum. "Utanç duyduğum pek çok şey yaptım ama kokain bunlardan biri değil. Ronan'ın sana söylediği tüm yalanları bana anlatacaksın ve bunları benim onun hakkında bildiğim gerçeklerle karşılaştıracacağız."

Yirmi dakika sonra, tüm boktan planlarını mahvedecek kadar bilgiyle donanmış olarak Ronan'ın numarasını çeviriyorum. Kendime geldim.

"EVET," DIYOR RONAN TAVIRLI BİR ŞEKİLDE. KEŞKE ULAŞABİLSEYDİM ağzını yumruklamak istiyorum. Ne yazık ki, fanteziyle yetinmek zorundayım.

Bedenler yanımdan geçip koluma sürtünüyor. Havada keskin bir ürperti var. Tüm duyularım bulanık, şekilsiz, odağım tamamen öfkemi dizginlemekte. Tek kurtarıcı şey, evden birkaç blok ötede olmam. Bu konuşmayı Sam'in yanında yapamam.

"Ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin. Ortak velayet için başvurduğunda köpekleri geri çağırmayı unutmuşsun. Amy Green dünden beri röportaj için peşimde koşuyor, bu öğleden sonra onu gördüm."

Bunu takip eden sessizlik beni şaşırtmadı.

"Barlarda sahne alan bir keşken seni daha çok seviyordum. Benim tatlı, sevgi dolu oğlum, senin gibi bir babaya sahip olduğu için üzgünüm. Daha iyi olmanı istedim ama değilsin."

"Sadede gel."

"Beni iflas ettirecek kadar paranız olduğundan hiç şüphem yok. Kanımı kurutana kadar beni mahkemelerde süründürecek kadar. Eğer bu işi sonuna kadar götürecek cesaretin varsa, New York'a gel ve oğluna onu benden almak için çok çalıştığını söyle."

"Amanda--"

"Bana 'Amanda' deme," diye bağıyorum. "Bunu sen başlattın. Sana bu işi çözeceğimizi söylemiştim. Ne yazık ki nasıl bir pisliğe dönüştüğünü fark etmemiştim. Ona kokain alışkanlığım olduğunu söyledin ve eroin bağımlılığını atladın mı? Ve gerçekten onun senin sözüne inanacağına mı inandın? O bir muhabir, Ronan. Ne kadar aptal olabilirsin ki?"

"Ona ödeme yapıyorum--"

"Ona ödeme yapmıyorsun. Ona şirketiniz ödeme yapıyor... Her zaman biraz bilgisizdiniz ama ben bunun içinizdeki 'sanatçı' olduğunu düşünmüştüm."

"Bunun bir şeyi nasıl değiştireceğini anlamıyorum.

Gitmem gerek." "Kıçı kırık hastane faturalarını kim ödedi sanıyorsun?

Aşırı doz aldığında?" Bağıyorum. Birkaç izleyici dönüp bakıyor ve ben dar, kırık kaldırımda yürümeye devam ediyorum. Sesimi alçaltarak devam ediyorum: "Ben çalışırken seni beşikte tepkisiz ve Sam'i ağlarken bulduklarında mı? Hiç sahip olmadığın sağlık sigortası?

"Calvin faturaları ödedi. Tüm evraklar Calvin'de. Sana karşı bir sigorta poliçesi olarak sakladı çünkü o her zaman şüpheli ve sinsi bir adam olmuştur. Şirketine gidip onlara belgeleri göstermemi ister misin? Sanırım bu senin halk kahramanı imajını mahvedecek. Bunu istediğin kadar çirkinleştirebiliriz. Velayet davasından vazgeç ve belki Sam'in iyiliği için bu ilişkiyi kurtarabiliriz."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"**W** Doğum günü partine kimi davet etmek istiyorsun?" Sam'e sordum.

Ekim ayı havaların serinlemesini müjdeliyor, Hudson Nehri'ne bakan Palisades Kayalıkları'nda sonbahar yaprakları zirveye ulaşıyor ve balkabağı baharatlı latte geri dönüyor. Hayat güzel olmalı... ama yine de rahat dairemizi bir cenaze kefeni örtmüş gibi hissettiriyor.

Sam iki hafta sonra on bir yaşına girecek ve aylar önce ona yakan top tarzı bir sahası olan Gaga Center'da bir parti verebileceğime dair söz vermiştim. Umarım bana olan öfkesinin bir kısmını sınıf arkadaşlarından çıkarabilir.

Yeşil fasulye kâsesini kapıp tabağına biraz koyuyorum. Dirseği masanın üzerinde, başı küçük yumruğunun üzerinde. Tabağına bakarken milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyor. "Babanı davet etmek ister misin?" Hiçbir şey anlamadım. "Sammy? Dirseğini masadan çek ve yeşilliklerini ye lütfen."

Ronan davayı düşürdü. Büyük sürpriz. Halk şarkıcısı imajını oğluna tercih etti. Grant'in dediği gibi, "Ne alet ama." Yine de telefon görüşmelerine devam ediyor, Sam'in iyiliği için buna sevindim.

"Sanırım."

"Başka kimse var mı?"

Ayrılığın üzerinden 6 hafta, The Bend'e gelmesinin üzerinden de 3 hafta geçti ve hâlâ biri ölmüş gibi hissediyor. Sam yas tutuyor. Roxy yas tutuyor. Ben yas tutuyorum.

Onu özlüyor muyum? Ay aniden kaybolsa dünyanın onu özleyeceği gibi. Hiçbir şey düzgün çalışmazdı ve her şey tuhaf olurdu.

Hayatımdaki hiçbir şey artık doğru görünmüyor. Günlük varlığım değil. Hedeflerim değil. Oğlumla olan ilişkim değil.

Bir de mektuplar var. Mektup üstüne mektup. Üç hafta oldu ve yirmi mektup aldım. Daha iyi olduğum şeylerin açıklamaları. Beni neden sevdiğinin nedenleri. Aşk ve hayat üzerine rastgele düşünceler. Yüksek sesle söyleyemediği tüm duygularını kağıda dökmüş.

Onları her okuduğumda ağlıyorum.

Hiçbir zaman The Notebook filmi gösterildiğinde bayılan bir kız olmadım. Romantizmi pek sevmem. Ama Grant? Beni inandırdı. Mektupları mükemmel değil ama içten. Onlar o.

Sam tavuk göğsünü tabağın etrafında itmeye devam ediyor. "Grant. Grant'in gelmesini istiyorum," diye mırıldanıyor bana bakmadan.

Ahh. Neden dişlerime tekme atmadı? Daha insancıl olurdu.

Yorgun bir şekilde içimi çekerek mutfak eşyalarımı yere bırakıyorum ve bunun neden mümkün olmadığını açıklamaya çalışıyorum. "Sam, futbol sezonunun ortasında olduğunu biliyorsun. Cal Amca'nın oynarken ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun. Grant'in muhtemelen zamanı olmayacaktır."

"Bu saçmalık," diye mırıldandığını duyduğumdan eminim.

"Affedersiniz?"

Sonunda Shaw'ın alametifarikası olan kaşlarını çatarak bana bakıyor. Artık işin içindeyim.

"Saçmalık dedim. Grant'i davet etmek istiyorum ama sen gelmesini istemiyorsun çünkü kavga ettin ve onu öptün ve şimdi

Onu artık göremiyorum ve bu berbat bir şey! O benim arkadaşım ve sen bunu mahvettin!"

Masadan kalkıp mutfaktan dışarı fırlıyor, Roxy de peşinden koşuyor. Parmaklarımı birleştirip alnımı ellerime yaslıyorum.

İyi gitti. Bunu parkın dışına çıkardım. Onu öptüğüm için kavga ettiğimizi mi söylüyor? Cevaplar için zihnimi zorluyorum ve onun yerine bir sürü beyaz gürültü alıyorum. Rehberliğe ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunda Dr. Phil nerede?

Kalbi kırık bir çocukla uğraşacak enerjiyi ve bağırsak metanetini topladıktan sonra masadan kalkıp ayaklarımı sürükleyerek Sam'in odasına gidiyorum. Yatağında, Roxy ona yaslanmış, ağlamaktan gözleri şişmiş bir halde iPad'ine bakıyor.

"Sam..."

"Onu davet eden bir e-posta gönderdim. Onunla konuşmak zorunda değilsin ama gelmesini istiyorum."

Yatağına doğru yürüyüp oturuyorum ve parmaklarımı yumuşak, kestane rengi saç tellerinde gezdiriyorum. Saçını kestirmesi gerekiyordu.

"Onu özlediğini biliyorum. Ben de onu özlüyorum... Birini sevdiğinizde, onu özlemekten asla vazgeçmezsiniz. Bir saatliğine ya da sonsuza dek gitmiş olsalar da."

"O zaman kimseyi sevmek istemiyorum."

Gülme isteğimi bastırıyorum. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Bazen seçme şansın yoktur. Kalbin senin yerine karar verir. Kalbinin Grant'i sevdiğini hissediyor musun?"

Başını sallamadan önce bir dakika düşünür.

"Kalbin Roxy'yi seviyor mu?" Köpeğine bakıyor ve başını okşuyor. Daha da yaklaşıp yüzümü onun güzel kokan boynuna gömüyorum ve kıpırdanıp kıkırdayana kadar onu öpücük yağmuruna tutuyorum. "Kalbin beni seviyor mu?" Başını sallarken gülümsüyor. "Gördün mü, sevmemek çok zor."

Bir süre düşünüyor, gri bakışları mesafeli. "Bu berbat bir şey." "Hayır, bebeğim. Bu iyi bir şey."

"DIŞARIDA CINAYET TOPU VAR. KENDİMİ GÜVENDE HİSSETMİYORUM. BU ÇOCUKLAR

Kısır," yorumunu duyuyorum Devya'nın. "Ve on yıldan kısa bir süre içinde oy kullanmak. Bunu bir düşün."

"Kurallara uymuyorlar. Dizlerinin altına vurmaları gerekiyor," diyerek Camilla da katılıyor. "Tanrım, o küçük kızın az önce çocuğun kafasını kopardığına eminim."

"Ona tebrikler," diye mırıldanıyor Dev. "Daha önce kirli bir atış yaptı."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Cam.

Hepsi benim için arka plan gürültüsü. Gergin bir enerjiye sahip ve derin düşüncelere dalmış bir halde, tüm duyularım kapıya odaklanmış, Grant'in Sam'in doğum günü partisine gelip gelmeyeceğini görmeyi bekliyorum. Bu arada, Sam'in yirmi sınıf arkadaşı Gaga çukurunda oynarken masayı süslemeyi bitirmek zorundayım.

Grant hemen Sam'e cevap yazdı. Titanların bu hafta sonu kendi sahalarında bir maçı var, o yüzden gelebileceğini söyledi. Gelebileceğini gizlice umduğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum ve o zamandan beri diken üstündeyim çünkü onu görmeyi ne kadar çok istesem de - ki istiyorum - neredeyse bir şans için can atıyorum - bunun canımı yakacağını da biliyorum. Özellikle de ondan alacağım tek şey ilgisizlik ve taş gibi bir sessizlik olursa.

"Oğlum hâlâ hayatta mı?" Öğle yemeği için masayı hazırlamayı bitirirken dalgınca soruyorum.

"Şimdilik idare ediyor," diye cevaplıyor Camilla. "Yine de devre arasında ona koçluk yapmam gerekecek. Formundan memnun değilim."

"Amanda... Amaannda," diyor Dev, ikinci kez daha yüksek sesle.

"Ne?"

Bakımlı bir kaşını kaldırıyor. "Pastayı okşamayı bırak. Çürüteceksin ve ben de biraz yemek için sabırsızlanıyorum."

Masaya bakıyorum ve Baked NYC'den aldığım nefis çilekli süprem pastanın masaya doğru eğildiğini fark ediyorum.

dikkatle dizdiğim mumlar düşme tehlikesiyle karşı karşıya.

"Pastadan uzak durun," diye emrediyor Dev, sesinin tonunu sertleştirerek.

Beklenti beni öldürüyor--ve muhtemelen doğum günü pastasını da. "Ya gelmezse?" Neredeyse sızlanıyorum.

Dev omuz silkiyor. "O zaman kafasına çok fazla darbe almış ve kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir maymun kıcıdır."

Dev'e sormaktan daha iyisini bilmeliydim. "Her yerde küçük kulaklar var. Belki de dilini bir iki çentik kısmalısın."

"Onu aramayın. Bırakın beklesin," diye ekliyor Camilla. "Erkekleri severim, gerçekten severim ama hepsi çok hassas. Emekli olmanın kendi fikri olduğunu düşünmeli."

Dev başını sallayarak ekliyor, "Gerçek."

"İki ay oldu--hâlâ hayattayken ve tercihen tek parça halindeyken bunu yapması gerekiyor. Ve eğer bunu yakında yapmazsa beni akşam haberlerinde yüksek güçlü bir su tabancasıyla bir saat kulesine tırmanırken göreceksiniz." Kıyafetime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Kıyafet nasıl? Çaresiz bekar anne mi diyor? Öyle, değil mi?" Üzerimdeki dar kotu ve koyu yeşil ipek şair gömleğini seçmek için sadece dört saat harcadım.

"O adamın" -Dev çenesiyle ön girişi işaret ediyor- "seni hiç de sikilecek biri gibi görmediğini sanıyorum."

Eğer o adamı söylememiş olsaydı, bir çocuk partisinde kullandığı dil yüzünden onu azarlardım. Ancak bu haliyle, aklıma o adamdan başka bir şey gelmiyor.

Keskin bakışlarım onun hareketini takip ediyor ve gezegendeki en muhteşem adama çarpıyor. Üzerinde Fransız mavisini bir düğme ve kot pantolon olan ve etrafındaki herkesi küçeleştiren Grant, elinde hediye paketi yapılmış bir kutuyla ön kapının yanında duruyor. Oyun suratını takınmış, en ufak bir kayıtsızlık belirtisi bile göstermiyor.

Buldum. Canlı mavi gözleri tek bir noktaya odaklanarak odayı tarıyor, beni bulduğu anda yüzü yumuşuyor.

Sevgi ve özlemle dolup taşıyorum, o kadar yoğun ki beni kış üstü yere seriyor. Romantik aşkın böyle hissettirebileceğini hiç bilmezdim. O benim mutluluğum için çok önemli. Ve refahım için düşündüğümünden çok daha tehlikeli. Bu tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesebilir.

Gözlerini benden hiç ayırmadan doğruca bizim masaya yöneliyor ve bu sırada etraftaki tüm anne gözlerini üzerine çekiyor.

"Söylemeliyim ki, kaslar hiçbir zaman bana göre olmadı, ama o bir kadının fikrini değiştirmesini sağlıyor," diyor Dev.

"Kaslardan bahsetmişken, kocam hangi cehennemde?" Cam yüksek sesle düşünür.

"Otopark," diye mırıldanıyorum dalgınca.

"Nerede? Jersey'de mi?" Telefonuna öfkeyle bir mesaj yazıyor.

Bize ulaştığında yumuşak bir gülümsemeye "Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye iç geçiriyorum, sonra soluma bakıyorum ve iki çift iri kahverengi gözün üzerimizde olduğunu görüyorum. "Siz iki işgüzar bize bir dakika izin verebilir misiniz?"

Hem Cam hem de Dev hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Oh, evet," diyor biri.

"Elbette," der diğeri. En fazla bir metre uzaklaşıyorlar. Hala dinlediklerinden eminim.

Dikkatim Grant'e döndüğünde, sarılmış paketi ellerime tutuşturuyor. Sonra yüzümü tutuyor ve beni öpüyor. Hiç tereddüt etmeden. Oyalanmak yok. Yumuşak dudaklar benimkinde, sıcak eller yanaklarımı kavlıyor. Ve JC'ye şükürler olsun, bir daha asla ziyaret etmek istemediğim bir yere yaptığım uzun ve korkunç bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissediyorum. Bunun tetiklediği rahatlama beni ona karşı eritiyor, aramızdaki kutu onu parçalamamı engelleyen tek şey.

"Grant!" Sam'in oyun alanından bağırdığını duydum.

Çarpışmaya hazırlanmak için tam zamanında ayrılıyoruz. Sam kendini Grant'e doğru fırlatıyor ve vücudunun yan tarafına çarpıyor. Sonra kollarını iri sarışının beline doluyor. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum çünkü Grant yüzünü buruşturuyor--ve bu adam yüzünü buruşturmayan bir adam. Yırtık kaslar, burkulmuş bağlar ya da kırık kemikler yüzünden değil.

"Neyin var? Neren yaralı?" Panik anında tırmanıyor ve bana en başta neden ayrıldığımızı hatırlatıyor. Biraz önce yaşadığım tüm coşku bir anda tepetaklak oluyor.

"Yaralandığınızı biliyorum Grant. Ne oldu?"

Utangaç bir şekilde, muayene eden bakışlarımla buluştu. "Zedelenmiş böbrek."

Sam ona bakıyor, tatlı yüzü endişeyle dolup taşıyor. "Çok acıyor mu?"

Grant gülümser ve Sam'in saçını okşar. "Çok kötü değil. İyi olacağım." Benim aksime Sam saçmalıkları sezmekte ustadır ve yüz ifadesi bir şeylerin kötü koktuğunu açıkça ortaya koyar. "Söz veriyorum. Merak etme."

Hâlâ elimde tuttuğum paketi alan Grant, Sam'e uzatıyor. "Vay canına, teşekkürler!" diyor tatlı oğlum içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

"Mutlu onbirler, küçük adam."

Sam kutuyu diğer hediyelerin yanına koymak için ayrılır.

Derin bir nefes alan Grant, "Konuşmamız gerek. Bugün, burada değil." Gözleri etrafı tarar ve tüm dikkatlerin kendisine çevrildiğini fark ederek, "Kesinlikle burada değil" der.

"Sonra bana gelir misin? Sadece sen istersen."

Gözleri gözlerime çarptı. "Evet, istiyorum."

DÖRT SAAT SONRA GRANT'IN ARABASIYLA

Suburban. İki kez park eder ve atlar. Sonra Sam'in tüm hediyelerini indirir ve park yeri bulmak için yola çıkmadan önce güvenlik kapısının içine yerleştirir.

Acı çektiğini bildiğim halde, istemeden bize bu kadar iyi bakmasını izlemek beni mahvediyor. Onu uzak tutmak için sahip olduğum tüm umutlar kayboldu. Onu seviyorum. Onu her şekilde kabul edeceğim ve en iyisi için dua edeceğim.

On beş dakika sonra kapıdaydı ve Roxy onun için aklını kaybederken ben onu içeri sokuyordum. Sam onu evimizde ağırlayacağımız için o kadar heyecanlı ki, neredeyse onun kadar kötü. Bu ve yediği onca şeker.

Bir apartmanın en üst katında yaşıyoruz. Brownstone'un dairemize bağlı küçük ve büyüleyici bir çatı bahçesi var. Burada yaşamayı seçmemizin nedeni de bu. Bu ve yeni yenilenmiş olması.

Grant'in meraklı bakışları etrafta uçuşuyor, her detayı kontrol ediyor.

"Bu güzel... Senin gibi hissettiriyor."

"Küçük," diye ekliyorum. "Ve sen içindeyken daha da küçük. Genişçe gülümsüyor. "Öyle."

"Gel ve yatak odamı gör!" Sam emrediyor.

"Sam," diye azarlıyorum. "Sakin ol."

Diğer odadan Grant'in konuştuğunu duyuyorum, "Basketbol çarşafı. Bunun senin olduğunu asla tahmin edemezdin."

Sam gülüyor.

Grant ana odamıza geri dönüyor ve kolunu omuzlarıma atarak kanepede yanıma oturuyor.

"Seninkinde de basketbol çarşafı var mı?" diye mırıldanıyor. "Eminim onları görmek istersin."

"Onlara çok yakından bakmak istiyorum."

"Mektuplar için teşekkür ederim... Onları sevdim."

Gülümserken yanakları pembeye boyanıyor. Öldüm, öldüm. Bu adam beni öldürüyor.

"Neden kağıt? Sadece merak ediyorum. Neden onlara e-posta göndermedin?"

"Defterleriniz." Omuz silkiyor, bir elini gergin bir şekilde başının üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Sana benden bir şey kalsın istedim, umarım senin için bir anlamı vardır."

"Onlar yaptı."

Şekere hücumdan sonra kaçınılmaz şeker ezilmesi gelir. Sam 9:30'da kendinden geçmişti. Grant'in onu kaldırıp yatağına yerleştirmesini izlemek tabutuma bir çivi daha çaktı.

Bu adamı iki ayağım bir pabuca girene kadar seveceğim.

Fermuarlı kapüşonumu kapıyorum, elini tutuyorum ve onu bahçeye çıkarıyorum. Grant Noel ışıklarının gölgesini görüyor ve sırtıyor. Cal'in evine asılması için ayarladığı kadar çok değil. Ama fikir aynı.

"Eviniz nasıl?" Bu, davet almak için yapılan en kötü, en şeffaf girişim olabilir.

Yüzü sıkışıyor. Kaşlarını çatıyor. "Boş. Taşınıyorum."

Oh...

Kalp atışlarım hızlanıyor ve midemdeki tuhaf his kendimi desteklememi söylüyor.

Başımızın üzerindeki ışıklara bakarken "Seni seviyorum," diyor.

Gözlerim profilinin her zarif çizgisini izliyor. "Ben de seni seviyorum... O kadar çok seviyorum ki seni olduğun gibi kabul etmeye hazırım - emekli bir futbolcu değil, bir futbolcu."

Bakışları sonunda benimkilerle buluştu. Gülümsemesi duraksıyor. "Beni Green Bay'e takas ettiler."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"C Bu hafta sonu maça gelebilir misin? Sen ve Sam için kulüp binasında ayarlamalar yaptım bile. Lütfen, Amanda. Senden asla bir şey istemeyeceğim. başka."

Grant'in derin sesi gergin ve yorgun geliyor. Sesli mesaj ondan sonra kesiliyor. Benim kalp ağrım kesilmiyor. Devam edip gidiyor, neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Birini hem bu kadar çok sevip hem de ondan olabildiğince uzağa kaçmayı nasıl isteyebilirsin?

Wisconsin'e gitmeden önce karışık duygular içindeydim, şimdi ise ona o kadar kızgınım ki onu bir köpek kafesine koyup bodruma tıkabilirim ve gitmemesi için yalvarabilirim arasında gidip geliyorum. Günün birinde biri beni Central Park'ta omuzlarımda güvercinlerle kendi kendime konuşurken bulacak.

Green Bay, Wisconsin. Orası gerçek bir şehir mi? Soğuk havayı sevmem bile. Ve onunla gitmemizi istiyor. Bunu o söyledi. Gelemezsem anlayacağını da söyledi. Benim burada köklerim var, dedi. Onun hiçbir şeyi yok. Dairesi bile kiralık. Bana ve Sam'e sahip olduğunu haykırmak istedim ama yapmadım. Bunu zaten bilmiyorsa...

Bu hafta sonu Titan olarak son maçı. Calvin ve Camilla gideceklerini söylediler. Dış güçler beni delirtmek için komplo kuruyor gibi görünüyor. Bizi orada istiyor. Orada olmamızı istiyor.

Gelip yaralanmasını, muhtemelen öldürölmesini izlemem için yalvarıyor. Buna tanık olmamı mı istiyor? Bunu neden yapayım ki? Zihinsel ve duygusal sağlığım için bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

"Oğlun için yapabileceğin en iyi şey ona sevgi dolu bir ilişkinin nasıl olduğunu göstermek. Annesi mutluysa, o da mutlu olacaktır," diyor Walter bifteğini keserken.

Sam ne zaman arkadaşlarıyla meşgul olsa, onu görmeye gitmeye çalışıyorum. Walter aileden biri oldu. Kış aylarında Ada'da trafik neredeyse hiç yok, bu da akşam yemeği yememizi kolaylaştırıyor.

"Ve onun felçli ya da daha kötü bir hale gelmesini mi izleyeyim?" Restoranın barının üzerindeki düz ekran televizyona bakıyorum, Grant'in arkadan vurulduğu eski film makarası oynarken iştahım kaçıyor. Mükemmel zamanlama, Tanrım.

Walter'ın bakışları benimkileri takip ediyor ve çiğnemeyi bırakıp ağzını düzleştiriyor. "İzlemek zorunda olmasaydın daha mı az acırdı?"

Hayır. En berbat olan da bu.

"Beni ikna etmeye çalışmandan gerçekten nefret ediyorum Walter."

Bana hafifçe gülümsüyor, koyu renk gözlerinden yayılan çizgiler birbirine karışıyor. "Demek istediğim, kötü bir şey olması için yeterince beklersen, hayat seni mecbur bırakacaktır... sözüme güven," diye homurdanıyor. "Şimdi ne istiyorsan onu al. Böylece, kötü bir şey olduğunda, bunu atlatmanı sağlayacak iyi bir şeye sahip olursun."

Hatalar yapmış ve nihai bedeli ödemiş bir adamla tartışmak zordur.

Şehre doğru yola çıktığımda yağmur yağıyordu. Batı Yakası Otoyolu'na çıktığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Manhattan'da trafik seyrek ama asla boş değil. Otomatik pilottaydım, zihnim kilitlenmişti.

Walter'ı ve karısının bir daha asla eve gelmeyeceğini, sonsuza dek gideceğini öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğini düşünüyorum. Bir daha olmayacak. Doğru seçimleri yapma şansı yok. Düşünce

Grant'i bir daha göremeyecek olmak sistemimde bir sarsıntı yaratıyor. Ayaklarımın altındaki zemin sıvı gibi.

Green Bay'de ona bir şey olsa ve ben yanında olmasam kendimle yaşayabilir miydim? Bir gece geç saatlerde bana gelen bir telefonla haber alsaydım bu daha az yıkıcı olur muydu? Hayır... daha kötü olurdu.

O benim. İster burada olsun, ister ayda. İster burada ister orada olsun, hayatını riske atsın, onu sevmekten vazgeçmeyeceğim. Hayat bir kaltak değil mi? Walter'ın dediği gibi, kötü şeyler olur. Onunla paylaşmak istediğim iyi şeyler. Bunu paylaşacağım başka kimse yok.

Explorer bir çukura çarpar ve su alır. Arka tarafı savruluyor. Yan şeritteki arabaya yandan çarpmadan önce SUV'u düzeltmek için şaşkınlığımdan zamanında çıkıyorum. Kalbim göğüs boşluğumu ikiye bölecek kadar sert bir şekilde göğüs kemiğime çarparken, keskin bir şekilde nefes veriyorum. Sinirle gülüyorum. Her şey yolunda gitsin diye birkaç dua gönderiyorum. Ama çok erken seviniyorum. Çünkü kör bir virajdan dönerken, sağanak yağmur otoyol boyunca uzanan taş bloklardan oluşan istinat duvarını yerle bir ediyor. Saatte 60 mil hızla yaklaşırken önümde gördüğüm tek şey bir moloz yığını ve kafa karıştırıcı kırmızı arka lambalar.

"YIYECEK BİR ŞEY İSTER MİSİN?" CALVIN SORAR.

"Hayır," diyorum gergin bir şekilde kıpırdanarak. "Aşağı inip Grant'e burada olduğumuzu haber vermek istiyorum." Kardeşimin sosisli sandviçinden bir ısırık almasını izliyorum. "Yemek yemeyi hiç bırakmaz mısınız?"

Calvin çarpık bir şekilde gülümser. "Locadan çık ve zemin kata in. Elli metre çizgisinde olacaksın. Şu anda ısınma hareketleri yapıyorlar ama acele et yoksa onu kaçıracaksın... git. Biz Sam'i izleyeceğiz."

Neyse ki rahat ayakkabılar giyiyorum. Kardeşimin talimatlarını takip ediyorum ve tarlanın kenarına çıkıyorum,

Girişte duran güvenlik görevlilerine rozetimi gösterdim.

Şu anda ölmüş olabilirdim. Olabilirdim.

Tanrı'nın lütfuyla direksiyonu sağa çevirdim. Araba yüz yetmiş derecelik bir daire çizerek döndü ve yığılmayı birkaç santimle kaçırdı. Explorer'ın arka tarafıyla korkuluklara çarptım.

Sırt ağrımı tedavi eden acil yardım görevlisi, direksiyonu biraz daha çevirseydim ölmüş olabileceğimi söyledi. Korkuluklara kafa üstü çarpabilir, muhtemelen devrilebilir ve aşağıdaki alt geçide düşebilirdim. On yaralı. Bir ölü. Canavar gibi başım ağrıyor. Sırtım kıyma makinesinden geçmiş gibi. Onun dışında tek parçayım.

Yani ölmedim. Ve zaman tükenmedi. En azından henüz.

Grant, Bose kulaklıklarını takmış ısınıyor. Dikkatini çekmek için zıplama hareketleri yapıyorum. Bu şeyler gerçekten gürültü önleyici. Sonunda beni fark edince yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor ve kalkıp koşarak yanıma geliyor. Kutsal karga. Tüm o kompresyon kıyafetlerinin içinde nefes kesici bir güzelliği var. Merhamet. Buraya bir amaçla geldiğimi unutmamalıyım.

Hemen yanıma geldi ve adımlarını bile bozmadan beni sahiplenerek öptü. Elleri yüzümde, ağzımın sahibiymiş gibi sahipleniyor--ve sahipleniyor. Her yerime. Sonra kollarını belime doladı ve beni kaldırdı.

Arka planda bir sürü tezahürat ve ıslık sesi duyuyorum.

Takım arkadaşlarından biri "Bu Shaw'un kız kardeşi değil mi?"

fısıldıyor.

"Hendricks kışına tekmeyi yiyecek," diye ekliyor bir başkası. "Hendricks, git kupanı tak. Shaw'ı yürürken gördüm.

Soyunma odasının etrafında," diye bağırıyor başka biri. "Buz adam seni yakalayacak."

Grant her şeyi özlüyor. Kulaklığı kafasından itiyorum çünkü fazla zamanımız yok. "Green Bay'e git ve bana geri dön."

"Ne?" Şaşırmış görünüyor.

"Hala zamanım var. Dün gece bir araba kazası geçirdim-" Nefesini içine çeker. "Sakin ol, ben iyiyim. Ama ölebilirdim ve ölmedim." Sevdığım adamın gözlerine bakarken rahatladığımı hissediyorum. İşte o zaman bunun doğru seçim olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. "Sadece birlikte olalım. Sen emekli olmaya hazır olana kadar gidip geleceğiz," diyorum çok hızlı bir şekilde, garip bir şekilde hem heyecanlı hem de huzurlu hissederek.

"Ciddi misin?" diye mırıldanıyor.

Zavallı kalbim. Yüzündeki o tatlı, umut dolu bakışla ona işkence ediyor. "Evet. Sen benim bir tanemsin," diyorum ona, yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına sert bir öpücük kondurarak. "Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Şimdi iyi olanı alacağım."

Gözlerime bakarak gülümsüyor. "Her yerdesin ve bunun bir önemi yok. Sam burada mı?"

"Üst katta, Calvin'le."

Grant'in güzel yüzü saf bir kararlılıkla şekillendi. "Seni seviyorum. Bana güveniyor musun?"

Hızlıca başımı sallayarak, "Tüm kalbimle." diyorum.

Beni sert ve hızlı öpüyor. "Ona iyi bakacağım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Zaman: Evrendeki en güçlü kuvvet. Bazıları bunun sevgi olduğuna inanıyor, ama ben buna katılmıyorum. Aşk yönlendirilebilir, durdurulabilir, susturulabilir. Zaman değil. Zaman kendinden başka hiçbir şeyi umursamaz. Zaman aşkın üzerinden geçer ve hiç durmadan yoluna devam eder. Yalvarabilir, ödünç alabilir, çalabilir, şeytanla anlaşma yapabilir ve yine de sarsılmayacak.

Hem kalbimin hem de ruhumun sahibi olan adamı Met Life Stadyumu'nun elli yarda çizgisinde hareketsiz yatarken izlemek bana kalbimin tükendiğini söylüyor. Dualarla uğraşmıyorum. Zaman onları duymayacak. Sadece sağır ve dilsizi oynayacak.

Antrenörler, doktorlar ve sağlık görevlileri Grant'in hareketsiz bedeninin etrafında toplanır. Sahadaki her oyuncu, formaları ne olursa olsun, dua etmek için diz çöküyor. Stadyumda yetmiş beş bin kişi vardı ve iğne atsan yere düşmezdi. Bu ve damarlarımda akan kan.

Aptalca bir oyun. Hayatımın yerle bir olması için gereken tek şey buydu. Hücumdaki oyunculardan biri arkadan kural dışı bir blok yaptı ve kaskıyla önderlik etti. Bu bir hataydı. Bir kazaydı.

Camilla'nın eli pazuma dolanıyor. Sesi suyun altından geliyor. Gözyaşlarıyla savaşıyor Sam'e bakıyorum, dolgun dudakları sıkıca birbirine yapışmış.

"Sam'i izle," diyorum ona. Hâlâ konuşuyor, dudakları kıpırdıyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum. Dönüyorum ve Sam beni takip etmeye başlıyor ama Camilla onu tutuyor.

"Anne!"

Durdum ve geri döndüm. "Camilla ile kal. Tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?"

"O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum bebeğim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Çünkü nasıl bilmeyebilirim ki? İnşa ettiğimiz küçük güveni kötüye kullanmayacağım. "Gidip onu kontrol edeceğim."

Başını salladı ve ben de çıktım. Calvin VIP locasından çıkarken beni durdurmaya çalışıyor, kaşları derin bir endişeyle birbirine çarpıyor. "Amanda, beklemelisin. Bırak doktorlar işlerini yapsın. İşleri biter bitmez seni onu görmeye götüreceğim."

Vahşi atlar beni durduramazdı. Ani ve açıklanamaz bir insanüstü güçle, ağabeyimin bileğimi kavrayışından kurtuldum ve koridora doğru koştum.

Bacaklarım dambıllarla ağırlaşmış, ciğerlerim çimentoyla dolmuş gibi hissediyorum. Üç kat merdivenden saha seviyesine koşmak sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, balerinlerim beton zemine çarptıkça ayaklarım acıyor ve bu süre içinde tüm korkularım bana geri bakıyor. Benimle alay ediyorlardı.

Şimdi çok çocuksu ve önemsiz görünüyorlar. Grant'e onu ne kadar çok sevdiğimi gösterme, ona sahip olabileceğimi hiç bilmediğim her şey olduğunu ve bir fanteziden çok daha iyi olduğunu söyleme şansını asla elde edemeyebileceğim soğuk gerçekle yüzleştığım için artık gülünç derecede küçükler. Hak ettiğimden çok daha fazlasını. Ve hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum. Neden açıklık her zaman çok geç geliyor?

Soyunma odalarına giden tünele ulaşır ulaşmaz güvenlik beni durduruyor. Hayatımın aşkını, kalbimi, akıl sağlığımı taşıyan sedyeyi göstererek bağırmaya başlıyorum. Onun benim, benim de onun olduğumu söylüyorum ama beni görmezden geliyorlar. Ya bana inanmıyorlar ya da umursamıyorlar.

Sağlık görevlileri tünelin sonunda bekleyen ambulansa doğru koşarak yanımdan geçiyorlar. Calvin'le birlikte katıldığım tüm takım etkinliklerinden tanıdığım bir yardımcı koç bana el sallıyor. Ona bağırarak teşekkür ediyorum ve tünelden aşağıya doğru ilerliyorum, tam zamanında varıp Grant'i ambulansa bindirmelerini izliyorum. Sonra bana yer açmak için kenara çekildiler.

Siren sesleri arasında hastaneye doğru yola çıkıyoruz, bu arada acil yardım ekipleri de Grant'in hayati bulgularını ve daha fazlasını tespit etmeye çalışıyor. Grant'in elini tutup bantlı parmaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Zaman akmaya devam ediyor. Duran tek şey kalbim.

AMELİYATHANENİN DIŞINDA ÜÇ SAAT BOYUNCA SADECE YEŞİL BİR Plastik sandalye, 409 ve amonyak kokusu bana eşlik ediyor, duvardaki durmuş gibi görünen saati izliyordum. Bir keresinde telefonumdakiyle karşılaştırdım ve Sam Kaliforniya'dan döndüğünde sahilde çektiğimiz tüm fotoğrafları hatırladım. Grant ve Sam'in gülümseyen yüzleri bana bakıyordu. Calvin ve Camilla'dan Sam'i evlerine götürmelerini istedim. Ameliyatın kötü geçmesi ihtimaline karşı onu burada istemiyordum.

Sesler içeri sızmaya başladı. Yine sızıp batırdığımı. Kendimi azarlıyordum. Zamanı boşa harcadığım için. Bana hizmet etmeyen korkulara tutunduğum için. Beni kalp kırıklığından ya da sevdiğim adamı yaralanmaktan kesinlikle koruyamazlardı. Ayrıca zamanı başka bir şans için dua ederek geçirdim.

Sadece bir tane daha, Tanrım. Söz veriyorum bunu boşa harcamayacağım.

"Amanda Shaw," diye sesleniyor bir adam. "Grant Hendricks'in aile üyesi misiniz?" Başımı kaldırıyorum, parmaklarımı defalarca gezdirmekten düğümlenmiş saçlarım gözlerimin üzerine düşüyor. Parmağımı elektrik akımına kaptırmış gibi görünüyorum.

Soket. Saçlarımı hızla atkuyruğu yaparak yerimden fırladım.

"Buradayım!" Kalbim boğazımda, vücudumu kaplayan nemli bir terle doktora doğru koşuyorum. Doktor bitkin görünüyor. Bana yorgun bir gülümseme veriyor. Hiç iyiye işaret değil.

Benden habersiz, Grant vasiyetini değiştirmişti. Bunu ne zaman yaptığını asla bilemeyeceğim ama minnettarım. Beni en yakın akrabası olarak ataması, doktorların ona tıbbi olarak neler olduğu konusunda benimle konuşabilecekleri anlamına geliyordu. Aksi takdirde duvarlara tırmanıyor olurdum. Ailesine nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum, Grant ulaşmamı ister miydi onu bile bilmiyorum.

"Ameliyat beklediğimden daha iyi geçti," diyor hemen. "Lomber füzyon yapmak zorunda kalmadım, bu da sahalara dönmek istiyorsa onun için harika bir haber."

Grant'i tekrar orada görme ihtimali midemi safra ile dolduruyor... ama ona ne olursa olsun yanında olacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim.

"Kemik greftini onardık. On iki hafta içinde iyileşecek ve yeni gibi olacak."

Beni dik tutan adrenalın azalırken ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğiliyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra doğruluyorum. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Faturamı alacak." Doktor beni yakından inceliyor. "Kayıt dışı mı? Adam şatafatlı rakamlara ulaştı, hâlâ zirvedeyken emekli olmakta utanılacak bir şey yok."

O anda aklımdan geçen görüntü Misery filmindeki Kathy Bates karakterinin James Caan'ın ayak bileğini kırarak onu eve bağlı ve çaresiz bırakması. Henüz tamamen göz ardı etmiyorum... bu B planı. "Daha fazla katılamazdım ama her türlü kararı destekleyeceğim o yapar." Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, yine de ciddiyim.

Doktor bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Bir gün yoğun bakımda kalacak. Kendine gelmesi biraz zaman alacak."

"Şu anda oraya doğru gidiyor."

Teşekkürler Tanrım.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor ve beni ikinci şansına taşıyor. Ve bu sefer, bunu mahvetmeyeceğim.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ SAAT BOYUNCA HÂLÂ KENDİNDE DEĞİL. ADIM ATIYORUM.

Calvin'i arayıp herkese iyi haberi vermek için dışarı çıktım. Sonrasında duygusal ve fiziksel olarak o kadar bitkin düşünüyorum ki, halsiz bedenimi birinci kattaki Starbucks'a sürüklüyorum ve üç shot latte alıyorum.

Grant'in odasına geri döndüğümde kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum. Tamamen uyanıktı, yatağı daha dik bir pozisyona getirilmişti. Beni fark edince başını bana doğru çevirdi.

Hayatta sonsuza dek sizinle kalan anlar vardır. Sam'in doğumu. Calvin'in isminin draft gecesinde söylenmesi. İçkiyle dibe vurmak. Bu ana kadar benim listem buydu.

Birbirimize bakarken, bana büyük bir vahiy gelmedi. Şimşek çakmıyor. Leotard giyen Wonder Woman'ım bile sessiz kalıyor. Çünkü ruhum zaten biliyor, başından beri biliyor.

Bu adamı kendi korkularımın ve takıntılarımın ötesinde seviyorum. Bu geri dönülmez bir an. Sonsuza kadar onun yanında olacağım ve bu bir yıl da olsa kırk yıl da olsa fark etmez.

"Seni seviyorum." Grant'in çenesi titrer, çenesi sertleşir. Düdüklü tencere patlamak üzeredir. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu hayatı sensiz yapamam. Yapamam... Ben..." Sertçe nefes veriyor, başını sallıyor ve yanağının içini ısırtıyor. "Ben umutsuz bir aptalım, ama senin aptalınım - eğer hâlâ bana sahip olacaksan."

Çok sevdiğim bu adam beni alçaltıyor. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama iyi talihimi sorgulamayacağım ve gitmesine izin vermeyeceğim.

Yavaş adımlarla ilerlerken ıslak, canlı mavi gözler beni izliyor. "Güzel," diyorum yatağına yaklaşırken.

"İyi mi?" Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Neredeyse kıkırdayacağım.

"Böyle hissedenden tek kişi olmaktan nefret ediyorum." Neredeyse bitmek üzere olan lattemden bir yudum alıyorum.

Yüz ifadesindeki değişim anlık ve yürek yakıcı bir dürüstlikle gerçekleşiyor. O kadar geniş gülümsüyor ki, bunun muhteşem yüzünde kalıcı bir yara açmasından korkuyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor, gözleri şehvetle parlıyor ve dökülmemiş yaşlardan parlıyor.

Onun açık kollarına yürümem için iki kez sorulmasına gerek yok. Çok, çok, çok nazikçe yani. Yatağına oturup, onu çok fazla sarsmamaya özen göstererek, yüzümü boynunun kıvrımına yerleştiriyorum. Ve orada, onun içinde, rahatlık ve sevgiyle, kokusuyla, antiseptik örtüsünün altında gizlenen sabun ve bergamot karışımıyla sarmalandığım anda, tuttuğum gözyaşları fişkırıyor ve hastane önlüğünü ıslatıyor.

"Beni ölümüne korkuttun, seni koca pislik."

Ne kadarını yakaladı bilmiyorum, ses duygu ve polyester akışıyla karıştı. Uzun parmaklarımı cızırtılı kumaşın etrafında kıvrarak, hayatım pahasına tutunuyorum. Onun güvende ve sağlıklı olmasına ihtiyacım var. Ona her zaman ihtiyacım var. Onu kalbimin içine sokup dünyadan saklayabilseydim, yapardım.

"Özür dilerim." Sesi alçak ve gergin. Sakallı yanağını başımın üstüne koyan Grant, sırtımı ve kollarımı okşayarak titrememe ve geniş göğsünün derinliklerine gömülmeme neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kalp çakram ısıldıyor.

Hayatım boyunca güvenli bir yer, evim diyebileceğim bir yer aradım ve bir kez bile aklımdan geçmedi

O evin, o güvenli yerin başka bir insanın kolları olacağını. Ve şimdi nedenini biliyorum. Peşinde koştüğüm bir duygu değildi ve kesinlikle bir yer de değildi. O'ydu. Her zaman oydu.

"Sana bunu yapmak istememiştim. Bunu sana bir daha asla yapmayacağım... söz veriyorum."

Bu gözyaşlarımı durdurdu. "Ne? Bu ne anlama geliyor?" Göğsümde zorlukla filizlenen umutla soruyorum.

Omuzlarımdan tutuyor ve yüzümü aramak için beni geri çekiyor. Sıcak eller boynumdan yukarı süzülüyor ve başparmaklarıyla yanaklarımı hafifçe okşayarak yüzüme hürmet ediyor. O elektrik mavisî gözler benimkilerle buluşuyor ve birazdan olacakların önemini anlatıyor.

"İşim bitti."

Bilgiyi işlemem biraz zaman alıyor, zihnim her heceyi inceliyor, doğru anladığımdan emin olmak için her kelimeyi ters çeviriyor.

"Maçın sonunda açıklayacaktım." Bu bariz şanssızlık karşısında bana alaycı bir gülümseme takındı.

Ve sonunda içime sindiğinde utanmaz sevincimi yatıştırmak için daha da fazla zaman. Öte yandan, ben ne kadar rahatlamış olsam da, bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Hissettiği kayıp... korku.

Kutlama yapmam yanlış olur. Daha sonra dans ederim. Evet, sonra. Arabada yalnız olduğumda ve 90'lar rap'imi patlatabildiğimde. Sonra bir manyak gibi devam edeceğim. Belki biraz twerk bile yaparım.

"Futbolun senin için ne anlama geldiğini biliyorum ve üzgünüm ama konu sen olunca bencil oluyorum." Bu düşünce ciğerlerimin durmasına ve midemin bulanmasına neden oluyor. Çenemin titremesini engellemek için yanağımın içini çiğniyorum. "Seni sonsuza dek istiyorum."

Çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Bayılmadan önce tek düşünebildiğim sen ve Sam'di. Nasıl görünmüş olmalı ve--" Yutkunuyor, onun

Adem elması sallanıyor. "Ailem benim için lanet bir oyundan daha önemli."

Eğer yatakta oturmuyor olsaydım, ayaklarının dibinde hüngür hüngür ağlıyor olurdum. Ne zaman bu adamı zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünsem, beni yalancı çıkarmaya devam ediyor.

Şimdi anlıyorum. Bilgi bir anda üzerime düşüyor. Aşk sonlu değildir. Ölçüsü yoktur. Zamanı ve mekânı esnetir, geri döner ve tekrar genişler. Gerçek sevgi, özverili olanı, kendi ihtiyaçlarımızı aşar ama bizi daha fakir, daha azla bırakmaz, bizi ölçemeyeceğimiz şekillerde zenginleştirir... en çılgın hayallerimizin ötesinde.

"Grant!" Sam odaya dalar ve kendini günün adamına doğru fırlatarak balıklama atlar.

Ses boğazımda düğümleniyor. Gözlerim şişiyor. Sam'in heyecandan Grant'e zarar verebileceği korkusuyla bayılmak üzereyken havayı içime çekiyorum. Tam o sırada Cal birden ortaya çıkıyor ve tam Grant'in göğsüne vurmak üzereyken Sam'i kollarından tutup çekiyor.

"Sam!" Mırıldanıyorum.

"Sorun yok." Grant Sam'i Calvin'in elinden alıyor ve aşırı hevesli oğlum kollarını iri sarışının boynuna doluyor. Doğal olarak ve hiç tereddüt etmeden küçük yüzünü Grant'in omzuna yaslıyor. Bu ikisi arasındaki saf ve zahmetsiz sevgiye hayret etmediğim tek bir gün bile yok.

Grant kardeşime, "Sağ ol dostum," diyor.

"İyi olmana sevindim, kardeşim. Bizi korkuttun."

Sam'in sırtını sıvazlamaya devam ederken Grant'in gözleri kapanıyor.

Calvin'in keskin bakışları oğlumdan sevdiğim adama doğru kayıyor. Sonra oğluma çok benzeyen gri gözleri benim anlayış dolu gözlerimle buluşuyor. "Ben sizi yalnız bırakayım. Hemşire dışarıda kriz geçiriyor. Odada çok fazla insan var."

"Seni seviyorum," diye sesleniyorum. En büyük ağabeyim kapıdan çıkmadan önce el sallıyor.

"İyi misin?" Sam'in sesi o kadar kısık ki ağlamaya başlayabilirim.

"Biraz hırpalandım ama iyi olacağım." Geri çekilen Grant'in sıcak bakışları Sam'in yüzünde geziniyor. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Sam başını sallıyor, çenesi titriyor.

"Hey, küçük adam--" Grant yutkunuyor. Yanak kasları seğiriyor. Elmacık kemiklerinde pembe çizgiler oluşuyor. Merhamet edin, kızarıyor. Bu adam.

"Anneni tüm kalbimle sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bir süre sonra Sam başını sallıyor. "Ve seni de en az onu sevdiğim kadar sevdiğimi?" Sam'in yüzündeki merak kıvılcımını bilmem gereken her şeyi anlatıyor, Grant'i hayatımıza kalıcı bir ek olarak nasıl kabul edeceği konusundaki çekincelerim siliniyor.

Sam beni paylaşmak zorunda kalmasının hiçbir şey kaybetmeyeceği, sadece kazanacağı anlamına geldiğini biliyor. Paylaşmak zorunda kalacak olan benim çünkü Grant'in Sam'i ne kadar çok sevdiğinden hiç şüphem yok.

"Senden izin istiyorum, annenle evlensem senin için sorun olur mu?"

Nefesim kesiliyor, gözlerim Grant'inkileri arıyor. Ama Grant'in değişmeyen dikkati Sam'e ait.

"Bu bizimle yaşayacağın anlamına mı geliyor?" Sam'in kırpmadan bakan geniş gözleri Grant'i dikkatle izliyor.

"Evet, öyle."

"Her zaman mı?" "Evet."

"Ve gitmeyecek misin?"

"Hayır, efendim."

"Hiç mi?"

Sam'in sesinde duyduğum şüphe, yüz ifadesindeki ciddiyet, güvenini ve inancını geri kazanmak için hala yapmam gereken çok iş olduğunu hatırlatıyor.

Grant, yüzünü ele geçirmekle tehdit eden sırtışını okullara gönderiyor.

Elini uzattı. "Asla." "Evet, onunla evlenebilirsin."

Sam elini Grant'in elinin içine koyar ve o kadar parlak bir şekilde gülümser ki tüm odayı aydınlatır. Grant onu kendine doğru çekiyor ve Sam kollarını Grant'in boynuna doluyor, sanki ona doyamıyormuş gibi yapışıyor. O duyguyu bilirim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimiz oğlumun başının üzerinde buluşuyor. Peri masallarına hiç inanmadım. Kabuslar, evet, onlardan çok yaşadım. Uyanıkken de. Ama mutlu sonların aşk romanlarına ait olduğunu düşünürdüm. Gerçekliğimden kaçmak için okuduklarım, kaderimde böyle bir şey olmadığına olan inancım. Yine de işte buradayım, hayatımın aşkının, zırhsız sakar şövalyemin gözlerinin içine bakıyorum.

Benim gerçekliğim harika.

"Ne diyorsun Mandy Sue?" diye mırıldanıyor. "Beni dürüst bir adam mı yapacaksın? İstersen günah içinde yaşayabiliriz ama ben senin kocan olarak yaşamayı tercih ederim." Başparmağı nazikçe yanağımdan aşağı iniyor ve çenemin üzerinden geçerek gözyaşlarımı siliyor.

Bizi ayıran son santimi de kapatarak dolgun dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı. "Karın olmak için sabırsızlanıyorum."

"Grant."

"Evet, küçük adam."

"Günah nerede? Sahile yakın mı?"

EPILOG

WErtesi yaz, Temmuz ayının sıcak ve nemli bir Cumartesi gecesi evlendik. Düğünümüzü Calvin ve Camilla'nın sahildeki Hamptons evi. Her şeyin başladığı yere. Korkularımı bir kenara bırakmayı öğrendiğim ve çıplaklık eğilimi olan çok iri bir adamın derimin altına girmesine ve kalbimi sarmasına izin verdiğim yere.

Bunun olacağını hiç tahmin etmediğini söylüyor. Ona Hayat'ın kendi yollarını döşemeyi sevdiğini söyledim. Ve o yanımda olduğu sürece benim için sorun yok.

Sam sağdıçtı ve çiçekçi kız karnımda büyüyordu. Gerçi Ashley o zamanlar sadece bir fıstıktı. Sam bir kız kardeşi olacağı için o kadar heyecanlıydı ki, onun daha küçük olmasını umursamadı.

Ronan Sam'in hayatında kalmaya devam etti ancak Sam yetişkinliğe adım attığında eski kırgınlıkları devam etti ve Kaliforniya'ya daha az seyahat etmek için bahaneler üretmeye başladı. Ve açıkçası Grant ona Ronan'dan daha çok babalık yaptı. Hırsızlar gibi kalın, bu ikisi. Ronan hiç evlenmedi ya da başka çocuk sahibi olmadı. Keşke baba ve oğul arasında işler farklı olsaydı ama bu benim kavgam değil. Yine de hâlâ görüşüyorlar.

Oğlumla ilişkim her zamankinden daha iyi ve yaşadığımız her şeye rağmen daha güçlü ve daha sıkı--birlikte savaş görmüş ve savaşmayı öğrenmiş iki savaşçı

diğerine bağılıydı. Çocuk sahibi olmak Grant'in bazı eski şeytanlarını kovalamasına yardımcı oldu. Kanının zehirlendiğı, babası ve kardeşı gibi olduğı korkusunu yenmesi biraz zaman aldı. Titans'in defans oyuncularına koçluk yapıyor, emekli olduğundan beri koçluk yapıyor ve kendini en az oyunculuğı kadar bu işe adanmış durumda.

Roxy'yi üç yıl önce kaybettik ve bunu atlatmak hepimiz için uzun zaman aldı. Ancak en çok Grant'i etkiledi. Yıllar boyunca onun gölgesi olmuştu, hatta koçluğına başladığında onunla birlikte stadyuma bile gitmişti.

Yoksa hayat güzel.

"Size birkaç soru sormama izin verin--" Yatağıımızda tembellik eden muhteşem adama söylüyorum. "Bugün benim doğum günüm mü, değil mi?"

"Öyle," dedi kocam. Asık suratla, eklemeliyim.

"Peki ne istediğimi seçme hakkım yok mu?"

"Biliyorsun." Omuzları yenilgiyle çöktü.

"Bu gece şanslı olmak ister misin?" Hepsinden daha önemli bir soru.

"Güneş her sabah doğar mı, kadın?"

"O zaman başlamanı öneririm." Kendimi yatağıımıza bırakıyorum ve şövalyemin görüntüsüne bakıyorum. Çıplak göğüslü... çıplak... şu anda takması gereken okuma gözlükleri dışında. Hâlâ gördüğüm en seksi erkek.

Hala gezegendeki en büyük ereksiyon.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, hayatımın aşkına, boz ayıma, zırhsız şövalyeme, en iyi dostuma ve sevgilime doğru yürüyorum ve yüzündeki yavaş gülümsemeyi izliyorum. "Bu sefer bundan kurtulamayacaksın," diye ekliyorum meramımı anlatmak için.

Grant'ten önce aşk hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. Aşka dalmanın boğulmak, kendimi kaybetmek anlamına geleceğini... bunun benim sonum olacağını. Meğer Grant beni batırmak için değil, sabit tutmak için güvenebileceğim bir çapaymış.

Üçüncü çocuğum bunun karate hareketlerini uygulamak için mükemmel bir an olduğuna karar veriyor. Boğazıma kadar hissediyorum. Küçük pislik. Sam New York Üniversitesi'nde mühendislik okuyor ve Ashley dokuz yaşına giriyor. Daha fazlasını planlamamıştık. Sonra bir hata oldu.

"Neyin var? İyi misin?"

Yüksek riskli hamilelik, birlikte yaşadığım adamı neredeyse dayanılmaz hale getiriyor. "Her şey mükemmel. İşe koyul, Daddy-O."

Grant boğazını temizliyor, gözlüklerini düzeltiyor ve Kindle'ımı eline alıyor. Kolunun altındaki yerime sokuluyorum ve göğsünü öpüyorum.

Tanrım, bu adamı seviyorum. Bana en iyi aşk hikayelerinin bir geminin pruvasında başlamadığını, bir balkonda çığlık atmadığını öğretti. Siz yaşamakla meşgulken, dikkatinizi vermediğiniz bir anda hırsız gibi kalbinize sızarlar. Sessiz bir arkadaşlıkta, anlayışta, kelimelerin gerekli olmadığı anlarda bulunabilirler. Bildiğim en iyi aşk hikayesi çanlar ve ısıklarla başlamadı. Bir adamın bir çocuğa ağlayabileceği bir omuz vermesiyle başladı.

Aşağı bakıyor ve dudaklarımı okşuyor. "Hazır mısın?" "Her zaman."

Kindle'a bakarak derin bir nefes alır ve başlar.

"Adam dans pistine baktı. Son saatlerde usulca sallanan gelin ve damadın yanından geçti. Charleston'ın havasında asılı duran anıları ve tutulmayan sözleri geçti. Dans pistinin kenarından kendisine bakan adamın gerçekte kim olduğunu anladı... tek gerçek aşkını..."

**Grant ve Amanda'nın hikayesini beğendiyseniz,
lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!
Minnettar olurum.**

EPILOG 2

Amanda,

Son beş saatimi tavana bakarak, benim için ne ifade ettiğini nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışarak geçirdim ve Tanrı biliyor ki kelimelerle aram iyi değil ama bir deneyeceğim.

Senden önce tek sahip olduğum şey futboldu. Ve şimdi hayatımda ilk kez, iyi bir şey için bir şansım olduğunu hissediyorum, benim gibi erkekler için mümkün olmadığını düşündüğüm için kendime istememe izin vermediğim bir hayat. Ama senin beni sevmen bana umut veriyor, hak ettiğin gibi bir adam olmaya çalışmamı sağlıyor. Ve bu beni çok korkutuyor çünkü gidersen ve tüm umudumu da beraberinde götürürsen olacaklardan korkuyorum.

Senden önce bu hayatı nasıl yaşayacağımı biliyordum. Sen bunu değiştirdin ve artık geri dönüş yok. Seni seviyorum. Nezaketini seviyorum. Cömertliğini seviyorum. Sadakatini seviyorum. Kalbini ve aklını seviyorum. Sende sevmediğim hiçbir şey yok.

Lütfen bunu size kanıtlamam için bana bir şans daha verin.

Yorulmak bilmeyen: Yorulmak b i l m e y e n ; yorgunluğa b o y u n e ğ m e y e n . Sana olan aşkım.

Hibe

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın lansmanı için çok teşekkürler. Her şey için bir köy gerekir.

Nina, olağanüstü iyilik perisi, tüm desteğin ve sabrın için teşekkür ederim. Genellikle yaptığım gibi ortadan kaybolduğumda bile.

Chanpreet, çalışmalarına verdiği yılmaz destek ve dostluğun için.

Hilary, yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.

Harika kapaklarım ve sevimli bir insan olduğu için Najla Qamber.

Bu yolculukta edindiğim tüm harika dostlara. Mükemmel görüşleriniz için Roxie ve Pavlina'ya. Her seferinde bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmama yardımcı olan sihirli Siyah Giyen Adamlar değneğini salladığı için Irene. Mel, benimle aynı fikirde olmadığın için.

Stacey Lynn ve Meghan March cesaretlendirici sözleriniz için, sadece gülünç derecede yetenekli değil, aynı zamanda bu sektördeki en nazik, en cömert insanlardan ikisi olduğunuz için.

Harebrained kitaplarımı "anlayan" tüm blog yazarlarına büyük bir teşekkür.

Ve en önemlisi, bu çalışmayı paylaşabildiğimde çok daha tatmin edici hale getiren siz okuyuculara. Bana yazarlar ve gerçekten bir şeyler yaşadığını söyleyenler

ama birkaç saatliğine kitaplarım seni güldürdü, kaçmana yardım etti. Kaçış arabası arkada seni bekliyor. Teşekkür ederim, bu her şey demek.

Xoxo

Paola

SLEDGEHAMMER

Sevmesi Zor #2

BÖLÜM 1

Hani derler ya açken asla süpermarkete gitmeyin diye, çünkü temel içgüdülerinizin aklınızı yönetmesine izin verirsiniz ciddi anlamda yanlış seçimler yaparsınız. Evet, aynı mantık ruhunuzu emen bir hafta geçirdiğinizde eski nişanlınızı görmeyi kabul etmek için de geçerlidir. Ben buna berbat koşulların mükemmel fırtınası diyorum. New York eyaleti buna kundaklama dedi.

"Şerif Yardımcısı Dipshit!" Saks On Fifth Outlet'ten indirimli olarak satın aldığım çok güzel bir Jimmy Choo topuklu sandaletin altını küçük nezarethanenin parmaklıklarına sürüyorum. Bu da bana tek eşinin sözde suç mahallinde bir yerlerde kaybolduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Devam edin ve bu gece başıboş bir asteroidin gezegeni yok etmesini dileme nedenlerime bunu da ekleyin.

"Şerif Yardımcısı Dipshit! On yaşımdan beri Law and Order izlediğimi bilmeni isterim! Haklarımı biliyorum ve telefon hakkımı talep ediyorum!"

"Böyle devam edersen kimse gelmeyecek," diye anons ediyor derin bir ses.

Omzumun üzerinden tek hücre arkadaşına bakıyorum. Uzun vücudu metal banktan yarıya kadar sarkmış, kolları

Gözlerini kapatmış, peruğu yamuk.

"Güzellik uykunuzu böldüğüm için üzgünüm prenses, ama buraya birileri gelmeyeli uzun zaman oldu."

"Adım Cassandra. Ve her zaman saat başında gelirler." Cassandra kolunu yüzünden kaldırır ve gri-yeşil duvardaki saate bakar. "Saat neredeyse iki. Yakında biri gelir."

Meraklı bakışlarım onun pahalı kıyafetleri ve kusursuz makyajı üzerinde geziniyor. İlginç bir bilmece bu Cassandra. Ayağa kalkıyor ve ayaklarını on dört numara gibi görünen kırmızı rugan topuklu ayakkabılarının içine sokuyor. Louboutin'in bu boyda topuklu ayakkabılar yaptığını keşfedince bir an için şok oluyorum.

"Amber." Gözlerim ayaklarından yüzüne kaydı. "Güzel ayakkabılar."

"Teşekkürler." Peruğunun uzun, düz saçlarını düzeltirken, koyu geyik gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Kızım, kırık dökük bir Külkedisi'ne benziyorsun. Nasıl oldu da buraya geldin?"

Bir konsinye mağazasında bulduğum eski Badgely Mishka elbisemin yırtık kenarıyla oynarken "Kötü arkadaş," diye mırıldanıyorum.

Cassandra yorgun bir şekilde nefes verir. "Dur tahmin edeyim, eski sevgilini takip ediyorsun ve evine gidiyorsun, o da evli ve beş çocuklu."

"Yakınından bile geçmiyor," diye cevap veriyorum kederle.

"Hadi, Cinder. Muhtemelen birkaç saat daha buradayız. Yaşlı Cassandra'ya hikayeyi anlatabiliriz."

Anladığım kadarıyla Cassandra benden çok da yaşlı görünmüyor. Ben sessizliğimi korurken, o beni izlemeye devam ediyor. Onun bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum, keskin gözleri zihnimi derinlemesine inceliyor ve her tehlikeli dönemeci ve kirli yarığı buluyor.

"Önce sen."

"Eski sevgilimi takip ediyordum. Evine gittim, evliydi ve beş çocuğu vardı."

"Gerçekten mi?" Şüpheyi sesimden uzak tutamıyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. İki çocuğu var."

Gözlerim büyüdü. "Yani... izinsiz giriş mi, yoksa haneye tecavüz mü?"

Cassandra bakımlı kaşlarını kaldırıyor. "O kadar heyecan verici bir şey değil. Jaywalking. Muhteşemken yürümek olarak da bilinir," diye cevap veriyor dilbilim uzmanı Henry Higgins'i gururlandıracak bir hitabetle.

"Yürüdüğün için mi tutuklandın?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, erkek arkadaşımın evinden çıkıyordum." Gözleri kısılır, dudakları sıkılır. "Eski erkek arkadaşımın evi." Dramatik duraklama yan bakışla vurgulanıyor. "Ve tren istasyonuna giderken, Doğu Hamptons'ın dost canlısı mahalle polisi geldi. Bana kırmızı ışıkta geçtiğim için ceza yazmaya karar verince tartışmaya başladık. Bu da kamu ahlaksızlığına dönüştü. Bu da tutuklanmaya direnmeye dönüştü."

"Eski sevgilimin ailesinin evini yaktım." Bu itiraf olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

Cassandra mükemmel manikürlü parmaklarını uzun saçlarının arasından geçiriyor. "Aferin sana, Cinder."

"Hepsi değil. Sadece küçük bir kısmı-- ve bilerek yapmadım."

"Doğru. Erkek arkadaşımın karısı beni dizlerimin üzerinde bulduğunda ben de öyle demiştim."

Homurdanıyorum. "Hayır, gerçekten. O bir kazaydı."

Yirmi dakikadan kısa bir süre sonra Cassandra bana hayat hikâyesinin özetini, Christopher Hart'ın Cassandra Hart olarak nasıl yeniden doğduğunu anlattı ve ben de en son kederli hikâyeme daldım.

"Kim mutfağa perde koyar ki?! Ve birinin koca bir şişe içkiyi yere dökmesi nasıl benim suçum olabilir?" Nezarethanenin betonunu aşındırırken sakın gözleri beni takip ediyor. "Beni tutuklamalarını izledi ve hiçbir şey söylemedi!" Kelimeler gerçek mühimmat gibi hızlı ve gürültülü bir şekilde havada uçuşuyor.

"Jones? Amber Jones," diye bağılıyor bir erkek sesi. Hücrenin kenarına koşuyorum ve yüzümü parmaklıklara dokunmadan olabildiğince yaklaşıtıyorum.

"Buraya!"

Şerif Yardımcısı Dipshit, gözleri elindeki panoya yapışık bir şekilde yürüyor. "Telefon görüşmenizin zamanı geldi."

"Bu akşam sivil haklarımın kaç farklı şekilde ihlal edildiğini avukatıma anlatmak için sabırsızlanıyorum." Benim kızgınlığım karşısında Şerif Yardımcısı D sıkılmış görünüyor. Cassandra'yı göstererek, "Ve onunki," diyorum.

Gerçek: Ne bir avukatım var ne de avukat tutacak param. Ve eğer bu talihsiz gerçeği düşünmek için kendime zaman tanırsam, histeri krizlerine gireceğim.

Omzumun üzerinden bana başparmağıyla onay veren Cassandra'ya bakıyorum. "Canlarına oku, Cinder."

"Gidelim, Jones." Kapının kilidini açtı ve beni dışarı çıkardı. Şerif Yardımcısı D kalın New York aksanıyla, "2017'yi başlatmanın yolu," diyor.

Evet, gerçek bir kazanan olacak gibi görünüyor.

Beş dakika sonra Cam'in numarasını çeviriyordum. Camilla Shaw: resmi olarak DeSantis, resmi olarak Blake, resmi olarak DeSantis. Camilla benim Shirley'imın Laverne'i, Batman'imın Robin'i. Beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşım, Jimmy Murphy Cam'in yüzüne yakar topla vurmanın onun dikkatini çekmek için iyi bir yol olduğuna karar verdiğinde. Neredeyse burnunu kırıyordu, bu yüzden ben de onun aletini karate darbesiyle kırıyordum.

Günün geri kalanını bir sokak köpeği gibi beni takip ederek ve bana defalarca teşekkür ederek geçirdi. Yakın zamanda gitmeyeceğini anladığımda onu sahiplenmeye karar verdim. O zamandan beri çok iyi arkadaşız. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü hayatımda güvенеbileceğim çok fazla insan yok ve Cam bu listenin en başında yer alıyor... düşününce, bu listenin tamamı.

Üçüncü çalışta biri telefonu açar ve yüksek sesli bir homurtu telefonu patlatır. "O canavar yine mi üstüne geliyor?" I

ahizeyi kulağımdan uzak tutarak.

"Kocamdan mı bahsediyorsun?" Camilla zar zor uyanarak mırıldanıyor.

"Seni başka kim monte edebilir ki?" diye homurdanıyor arka plandan çok derin bir erkek sesi.

Camilla kısa süre önce New York Titans'ın oyun kurucusu Calvin Shaw ile evlendi. Uzun, sıkıcı bir hikaye. İlkbaharda bir bebek bekliyorlar.

Yumuşak kıkırdaması, ahizenin üzerindeki bir el tarafından kesiliyor.

Sonra fısıltıyla "Üzgünüm, Boo. Uyumaya devam et."

Ardından daha fazla homurtu geliyor. "Bunlar oturmaya çalışırken çıkardığım sesler. Belimdeki yedek lastik yoluma çıkıyor."

"Hamileliğin zevklerini başka bir zaman tartışmamız gerekecek. Şu anda ilgilenmem gereken daha acil bir konu var." Bütün gece ilk kez bir utanç duygusu kaplıyor içimi. Masa telefonunun spiral kablosunu gergin bir şekilde daireler çizerek çeviriyorum.

"Zaman dolmak üzere Jones," diye bağılıyor Şerif Yardımcısı D.

"Neden arıyorsun? Gitmen gereken bir parti var sanıyordum," diye yavaşça soruyor Camilla, yarı uyanık bir halde.

"Bunu söylemen komik... umm..."

"Ambs--ne oldu?" Sesinde mizahın bariz bir şekilde yer almadığını fark ettim. Ancak ince bir korku iması yok değil. Beni çok iyi tanıyor.

"Beni hapisten çıkarmaya ne dersin?"

İki dakikalık bir sessizliğin ardından derin bir iç çekiyorum. "Neredesin?" diye bağılıyor, uykunun sisi bir anda kayboluyor. İnatçı bir ağrının yerleştiği burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

"Southampton ilçe hapishanesi." "Bana bir saat ver."

"Şimdi ne olacak?" Hücrenin içine geri adım atarak söylüyorum.

Yirmi dokuz yaşımdayım, otuzuma merdiven dayadım ve ne öğrendim? Şu anki durumuma bakılırsa, hiçbir şey diyemem.

"Şimdi avukatınızı bekleyeceksiniz ya da avukat tutacak paranız yoksa size bir kamu avukatı atanacak," diye cevap veriyor Şerif Yardımcısı D. kilidi çevirirken.

İki buçuk yıl önce bir duvara çarptım ve kendime bir söz verdim. Daha iyi seçimler yapmaya başlamanın zamanı gelmişti, o zamana kadar yaptığım seçimlere uzaktan yakından benzemeyen seçimler. Az önce ön dişlerimi tekmeleyen ve ağızımla rıza dışı sevişen kişiye çok benzeyen türden seçimler.

Bu seçimler neredeyse sadece tek bir konu etrafında dönüyor: Aşk. Hayatım boyunca onun peşinden koştum. Oyunumda utanılacak bir şey yok. İyileşmenin ilk adımı bir sorununuz olduğunu kabul etmektir. Peki karşılığında Aşk benim için ne yaptı? Hiçbir şey. Beni yaralı, hırpalanmış ve her seferinde biraz daha umutsuz bırakmaktan başka. Değişim zamanı çoktan gelmişti.

İlişkileri bırakmaya yemin etmek şimdiye kadar yaptığım en yetiştince şeydi. Altı yaşımdan beri hayatımda sabit ve doğru olan tek şeyden, büyük ekranda kariyer yapma arzumdan -ya da küçük ekranda- ödün verme gücüne sahip duygusal bağlar artık yok. İkisi de olur.

Bu da beni Parker'ın ailesinin yeni yıl partisinde olanlara getiriyor. Parker Ulysses Gregory (gerçek hikaye), bir zamanlar nişanlım ve tüm hayatımı severek geçireceğim adamdı.

Bir oyunculuk sınıfında tanıştık. Ben hevesli bir oyuncuydum. O ise oyunculuk sürecini daha iyi anlamak isteyen hevesli bir film yapımcısı ve yönetmendi. Aynı zamanda sessiz, sevimli bir şekilde kendini küçümseyen ve sanatına takıntılı biriydi - tam da benim tarzımdı. Destansı bir romantizmin tüm özelliklerini taşıyordu. Yani romantizm, Manhattan'da uygun fiyatlı kira ve Diş Perisi gibi fantezilere hala inandığım zamanlarda.

Kamu hizmeti duyurusu, bayanlar. Dikkat etmeniz gerekenler bunlardır. Bir mil öteden geldiğini gördüğünüz ukala şeytanlar. Neden "Dünya uysallara miras kalacak" derler bilir misiniz? Çünkü kimse o piçlerin geldiğini göremez. Şimdi normal programımıza dönüyoruz.

Aşkımız sıcak ve hızlı bir şekilde yanıyordu, şehvet ve kelebeklerle doluydu ve şehir merkezindeki karanlık ve trajik derecede havalı salonların köşe kabinlerinde birbirimizi pençeliyorduk. Yıllarca süren kötü ilk buluşmalardan sonra Parker beni Aşka yeniden inanmaya zorladı.

"Gördün mü," dedi umutsuz romantik ruhum, "peri masalları gerçek oluyor." Belli ki romantik ruhum bir solucanın IQ'suna sahip. Aslında, bir solucanın kendini koruma kapasitesi vardır.

Üç ay sonra evlenme teklif ettiğinde, çok hızlı görünmüyordu. Doğru gibi görünüyordu. Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki sadece ona olan aşkımın dokusunu değil, daha da kötüsü kendime olan saygımı da zedeleyen küçük, ince iğneler başlayana kadar.

Eski dangalak: "Ailemle öğle yemeğinde yırtık kot giymesen olur mu?"

İyi. Sevdiğim adama uyum sağlayabilirdim. Ailesinin özenti, sözde entelektüel, kendini beğenmiş pislikler olduğunu düşünsem bile. Başarılı sanat simsarları mı dediniz? Koons, Hirst ve Richter gibi çağdaş sanatçılar üzerine uzmanlaşmışlar mı diyorsunuz? Vay anasını diyorum.

Eski dangalak: "Neden diğer kadınlar gibi sütyen giyemiyorsun?"

Çünkü diğer kadınların aksine benim neredeyse hiç göğsüm yok. Bu gerçeği yakından bildiğini unutun. Büyük değil, sütyen aldım.

Eski dangalak: "Toplum içindeyken sesini alçaltabilir misin?"

Sessiz sesimi kullanıyordum. Tamam, fısıldayacağım.

Eski dangalak: "Küfürlere dikkat eder misin? Kadınlara yakışmıyor."

Söylemek istediğim şey siktir gitti. Ama demedim.

Denedim. Onun için denedim. Gerçekten denedim. İşe yaramadı. İşe yaramadı.

Küfür günlük konuşmalarına o kadar sık karışıyor ki, bunu durdurmaya çalışmak bende konuşma güçlüğü yaratıyor. Bu durum, iğnelemeler artık ince ve üstü kapalı olmaktan çıkıp düpedüz kaba bir hal alana kadar devam etti.

Sonra bardağı taşıran meşhur damla geldi. Benden yüzyılın rolünü, beğenilen bir kablolu dizide düzenli bir yeri reddetmemi istedi çünkü biraz çıplaklık gerektiriyordu. Her nasılsa, dahi oyuncu olduğumu unutmuştu.

Çıplaklık beni heyecanlandırdı mı? Tabii ki hayır. Ancak bugünlerde bu iş tanımının bir parçası. Bir noktada bunun olmasını beklememek için ya çok saf ya da aptal olmanız gerekir. En kötüsü de, ben yaptım. Onun için reddettim. Bunu her düşündüğümde hala yaşadığım kendimden nefretin derinliği tarif edilemez.

Ayrıldığımızda, kendimin sadece bir kabuğuydum. Tanımadığım biri. Sevmediğim biriydim. Aynaya bakıp utanç duymamam, kendi yapısökümümün gönüllü bir katılımcısı olduğum için kendimden nefret etmemem tam bir yılımı aldı. Geriye dönüp baktığımda, olan buydu. Sistematik olarak her seferinde bir kelime parçalandım.

Siz beni yargılamadan önce şunu söylememe izin verin, onun içinde çok fazla iyilik de vardı, onu öylece bir kenara atamayacağım kadar çok iyilik. Bana kendi yöntemleriyle bakma konusunda harikaydı. Tüm yemek ve yiyecek alışverişini o yapıyordu ve her zaman günde bir sağlıklı öğün yememi sağlıyordu. Seçmelere katıldığımda bana çok destek oldu ve hazırlanmama yardımcı olmak için her şeyi yaptı. Ve en önemlisi, büyükanneme karşı çok iyiydi.

Parker'la birlikte olduğumuz dönemde büyükannem destekli yaşama taşınmak zorunda kaldı çünkü Alzheimer hastalığı kısa bir süre için bile olsa artık yalnız bırakılamayacak kadar ilerliyordu.

Ben hataya sadık biriyim. Organize suçtan bahsediyorum, devam et ve suda yüzdür, işe yaramayacaksa sadık ol.

benim yanımda olan insanlara gelir. Bu yüzden ona bu kadar uzun süre katlandım.

İlişkimizin sona ermesinden bu yana geçen iki yıl içinde kendimi yavaş yavaş toparladım. Rocky müziğini başlatın. Zanaatım üzerinde çalıştım. İki ulusal reklamda oynadım. İyi eleştiriler alan iki oyunda rol aldım. Tüm Çekim Yasası kitaplarını okudum. Bunların işe yarayıp yaramadığına hâlâ karar verilmedi. Gerçi şu anda kendimi içinde bulduğum hücreye bakınca, hayır demeye meyilliyim.

Bu benim yılım olacaktı. Uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum. . bir şey Büyük. Bir şey Önemli. Hayatınızı değiştirecek bir şey. Hiç o yüklenme, o huzursuzluk hissine kapıldınız mı ve bilirsiniz, sadece bundan sonra ne olacağına çok dikkat etmeniz gerektiğini bilirsiniz? Bütün hafta o hissi yaşadım. "Jones, avukatın geldi." diye bağırıyor Şerif Yardımcısı D. Bu Hayat değiştiren derken bunu kastetmemiştim.

Çenemi dizlerimden kaldırıyorum, yorgun bedenimi nezarethanenin metal bankından indiriyorum ve dışarı çıkmadan önce Cassandra'ya son bir kez bakıyorum. "Hey, iyi olacak mısın?"

Gözleri bana daha kötülerini gördüğünü ve hayatta kaldığını söylüyor. Dolgun dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Ben her zaman iyiyim, Cinder."

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

"Beni mağazada ziyarete gelir misin?"

diye ekliyor. "Geleceğim."

BÖLÜM 2

Şerif Yardımcısı D beni uzun bir koridordan geçirerek küçük bir cam penceresi olan metal bir kapıya götürdü. Avukat dedi. Camilla hayatı buna bağlı olsa bile bu numarayı yapamazdı.

şeffaf. Bu da kısa sürede birini bulduğu anlamına geliyor. Hem de yeni yıl arifesinde. En iyi arkadaşım tam bir yağmur yağdırıcıdır.

Çıplak ayaklarımın üzerinde zıplıyor, küçük pencereden bakmak için boynumu büküyorum. Tek yapmak istediğim eve gitmek, yorganın altına girmek ve hırpalanmış egomu sağlığına kavuştururken bir hafta boyunca dışarı çıkmamak ve özgürlük vaadi beni sabırsızlandırıyor. Bu gece ilk defa kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Dipshit kapıyı açana kadar.

Diğer tarafta kimin olduğunu çok net bir şekilde görüyorum ve sonra kendimi daha iyi hissetmiyorum. Hayır. Aslına bakarsanız daha kötü hissediyorum. Ve bir dakika önce beslediğim iyimserlik kırıntısı bir anda boşa gidiyor.

Hayır, hayır. Tanrım, bunu bana yapma. İyi olacağım. Yemin ederim olacağım.

Camilla'nın kocasının en iyi arkadaşı. Bir elini mükemmel dikilmiş smokininin cebine sokmuş, ayakta duruyor. Gömleğinin üstü açık, papyonunun uçları aşağı sarkıyor, gözleri cep telefonunun ekranına yapışmış.

Gözlerimi kırıştırıyorum, umut ediyorum ve dua ediyorum, ama hayır, hayal görmüyorum. Bu kâbus gerçek. Geri çekilmeye başlıyorum ve Şerif Yardımcısı D kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor, ses zaten çiğ olan sinirlerimi daha da bozuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim garip bir şekilde yüksek ve keskin çıkıyor.

Yukarı bakıyor. Kalın kirpikli kahverengi gözleri yüzümü tarıyor, yüzümün yarısına kadar indiğine şüphe olmayan siyah göz makyajına dikkat ediyor, gümüş rengi mini elbisemin yırtık kenarına kadar iniyor, sonra çıplak ayaklarıma kadar iniyor. Ayak parmaklarım refleks olarak kıvrılıyor, onun incelemesinden saklanıyorum.

Milyonlarca küçük acılı ölümden ölüyorum. Bir milyon. Eğer her birimiz için kişisel bir cehennem çemberi varsa, bu benimki.

Ethan Vaughn gibi adamların bu gezegene bizlerin kendimizi kötü hissetmemiz için gönderildiğine inanıyorum. O çok... mükemmel. Bu kelimedenden nefret ediyorum, gerçekten, ama bu adamı tarif etmenin başka bir yolu yok. Adonis'i kıskançlıktan çatlatacak bir yüz ve vücut, başarılı, kusursuz giyimli. Düzgün biri. Çok temiz. Saat gece yarısını geçti ama o hâlâ ütülü ve temiz. Bu nasıl mümkün olabilir? Bahse girerim mavi çöp kutusuna atmadan önce geri dönüşümünü duruluyordur. Muhtemelen parfüm osuruyordur.

Ben yemem. Sadece inanmıyorum. Saçmalık ölçerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Ya da belki de benim siyah ruhumdur. Her neyse, bu ikisinden biri bana mükemmel görüntüsünün altında gizliden gizliye homofobik, garsonlara karşı kaba ya da hayvanlara karşı acımasız olabileceğini söylüyor. Kim bilir, belki de kimse görmezken kedileri tekmelemeyi seviyordur.

Bay Mükemmel hâlâ bakıyor ve henüz tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yok. Kurnaz değerlendirmesinden dolayı derim yanıyor.

İyi bak, seni hasta kedi tekmeleyen orospu çocuğu.

"Bir avukata ihtiyacınız olduğu izlenimine kapılmıştım." Derin sesi eşit ve etkilenmemiş. Beni park cezasından kurtarmak için ona ihtiyacım olduğu izlenimine mi kapıldı? Sırada ne var, esneme mi?

Cep telefonunu ceketinin cebine sokuyor ve kollarını kavuşturuyor. Onun saçma sapan umursamaz tavrına kendi tavrımla karşılık veriyorum. Sanki her gün İntihar Timi'nin en yeni üyesi gibi hapishanelerde takılıyormuşum gibi sıkılıyorum.

"Siz spor avukatı ya da şirket avukatı falan değil misiniz?"

"Çalışmak için lisansım var."

Dandy. Sadece züppe. "Camilla ile konuştun mu? Geliyor mu?"

Camilla ve Vaughn geçen yıl Calvin için çalışırken, onun yeğeni Sam için dadı ve öğretmen olarak beklenmedik bir dostluk kurdular. Bu adama karşı bir zaafı var ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Evet."

Bu kadar mı? Başka bir açıklama yok mu? Sessizlik devam ediyor. Görünüşe göre yok. Soğuk bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor ve omurgam dikleşiyor. Bu iş bende. Bu işte iyiyim. İçimde hüngür hüngür ağlayan, mahcup bir karmaşa, dışımda ise büyük bir S ile soğukkanlı, ipek gibi pürüzsüz ve bir o kadar da havalıyım. Ben bir oyuncuyum, rol yapmak benim işim. Bu konuda yetenekliyim. Böylece, beceri çantamın derinliklerine inerek, ona en şeytani bakışlarımı yöneltiyorum.

"Savcı kefaletin iki yüz bin olarak belirlenmesini istiyor."

"Ne?"

Şeytani bakışları unutun. Unutun gitsin, çünkü o bakış yüzümden düşüyor, yerini şok ve katıksız bir korku alıyor. Kalbim göğsümün içinde o kadar sert çarpmaya başlıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatın ve doğru kısımları atlamayın."

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Tek duyduğum wah wah wah doğru parçalar. Başım dönüyor, bacaklarım titriyor. Tökezleyerek odadaki tek sandalyeyi arıyorum ve içine yığılıyorum.

"BEN... BEN--" Üzerimde gezinen adamı iyice ölçmek için çenem yukarı kalkıyor. "Yalan söyleyeceğimi mi ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey önermiyorum. Bana sadece ve sadece gerçeği söylemeni istiyorum, yoksa bu geceyi ve öngörülebilir gelecekteki her geceyi buradan daha kötü bir yerde geçirirsin."

Yutkunmak imkânsız, boğazım sıcak bir dehşet yığınıyla tıkanmış durumda. Başka koşullar altında, yumuşak karnımı bu adama göstermektense paslı bir bıçakla tıraş olmayı tercih ederdim. Ancak şu haliyle saf bir ahmak gibi görünmek ciddi bir hapis cezasından çok daha iyi.

"Parker, eski nişanlım, iki gün önce aradı ve benimle gerçekten konuşması gerektiğini söyledi."

Yılbaşı partisi. Gregory'ler her yıl yaparlar--"

"Biliyorum," diye araya
giriyor Vaughn. "Nasıl--"
"Nasıl olduğunu boş ver."

Ses tonu beni olabilecek en kötü şekilde sinirlendiriyor. Derimin altına giriyor ve kulaklarınızı kanatacak kelimeler savurmak için kaşınmama neden oluyor. Dürtü kontrolümün zayıf olduğunu açıklamama gerek var mı?

Yaklaşıyor ve ben anında geriliyorum. Masanın köşesine yarı oturmuş, bana doğru bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sanki sessizliğiyle bana işkence etmek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni bekliyor. Bu saçmalığı hak etmek için geçmiş yaşamımda kime tecavüz ve yağma ettiğimi ilk kez merak etmiyorum.

Çok yakınımda. Yakınlığı, tek ve tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğimi bozuyor. Ve onun kokusunu alabiliyorum. Tanrım, bu da ne? Cidden dikkatimi dağıtıyor, hem de hiç hoş olmayan bir şekilde. Bu da öfkemi körüklüyor.

"Jones?"

"Doğru." Başımı kaldırıp onun yoğun bakışlarına karşılık veriyorum. "Beni davet etti. Bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söyleyen üç mesaj bıraktı. İhtiyacın olursa bende var."

"Kişisel mi?"

"O sırada hiçbir fikrim yoktu. İşle ilgili olabilirdi." Yine de kişisel olmasını umuyordum. Bunu söyleyemem.

"Devam et."

"Orada yüzden fazla insan vardı, çoğu ya sarhoştur ya da gece yarısına kadar kafayı bulmuştu. Parker'ı birkaç kez gördüğümde sürekli benimle konuşması gerektiğini, fırsatını bulur bulmaz beni bulacağını söylüyordu. Ailesinin yanında filmlerinden biri için potansiyel yatırımcı olan insanlar vardı ve onlara bir şeyler anlatmakla meşguldü. Hiçbir şey düşünmedim..." Elbisemin yırtık dikişiyle oynuyorum, her

Ağzımdan çıkan kelimeler, olayları yeniden yaşarken beni daha da endişelendiriyor. "Onun birkaç arkadaşını tanıyorum, bu yüzden etrafta bekliyor değildim..." Sesim kısılıyor. Kimi kandırıyorum ben? Tabii ki bekliyordum. Kendi kulaklarıma bile mazeret oldukça zayıf geliyor.

"Ama yapmadı."

"Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Sonra, gece yarısından hemen önce, annesi Susan, Parker'ın yeni nişanını kutlayan bir kadeh kaldırdı." Bir buz tabakası kadar kusursuz ve durağan bir yüze bakıyorum, ne düşündüğünü gösteren hiçbir şey yok. "Ben... şaşırdım." Tam olarak doğru kelime bu değil ama yine de kendimi tutuyorum. "Kimseyle çıktığından bahsetmemiştii bile."

Sesim soluklaşıyor. Vaughn'un yüz ifadesi hiç değişmedi. Hiçbir yerinde bir damla sempati ya da anlayış yok.

"Düşündüm de..." Ne olacağını sanıyordum ki? Dizlerinin üzerine çöküp hata yaptığını itiraf edeceğini ve onu geri almam için yalvaracağını mı? Evet, düşündüm. Diz çökmesini istedim. Onu geri almaya hiç niyetim yoktu - kanseri iyileştirme şansım daha yüksekti- ama Parker'ın diz çökme düşüncesi beni zevkten çılgına çevirdi.

"Yangın çıkardığın kısma gelelim."

Daralan gözlerim tekrar ona döndü. Camilla'nın bu adama bir daha çekici dediğini duyarsam, hiç uyarmadan memelerini yumruklayacağım. "Gerçekten neden buradasın?"

"Calvin'e bir iyilik borcum var."

Bu gece gittikçe güzelleşiyor. Bilmem gerekirdi. Calvin ile ilişkim en iyi şekilde zayıf olarak tanımlanabilir. Bence o huysuz bir pislik. O benim... kim bilir ne düşündüğümü düşünüyor, ama iyi olmadığına inanmak için nedenlerim var.

Mesele şu ki, Camilla'yı seviyor. Onu mutlu ediyor. Ve o mutlu olduğu sürece, biz de iyi geçiniriz. Onu mutsuz etmeye başlarsa Tanrı yardımcısı olsun. Adama borçlu kalmak istemem,

Ancak, boynumda neredeyse çeyrek milyon dolarlık bir ilmik varken, ansımı bir kamu avukatı ile denemek istemiyorum.

"Ben mutfaa kaçtım, Parker da peşimden geldi ve tartışmaya başladık. Anlayacağınız, yemek personeli ve içeri girip çıkan konuklar arasında tam bir kaos vardı. Tartışıyorduk ve ben... iki tane saman kabını ahşap zemine itmiş olabilirim ve hani şu altındaki küçük şeyler var ya--"

"Olabilir mi, yoksa oldu mu?" diye araya giriyor, kaşları kibirli bir kavisle kalkıyor.

"Yaptım." Sessizliğı beni devam etmeye zorluyor. "Parti çamuruydu! Birinin yere bir şişe içki döktüğünü nereden bilebilirdim ki?!"

Zemin alev almış gibiydi. Biraz komikti. Ta ki komik olmayana kadar. Alevler perdelere ulaşana ve yangın kontrolden çıkana kadar.

"Kimse yangın söndürücüyü bulamadı. Saniyeler sonra perdelere ulaştı. Gerisini biliyorsunuz."

Tam bir dakika daha sessizlikle geçti. Bu arada onun yargısını üzerimde hissedebiliyorum. Tehlikeli olarak görölmekten çok daha kötüsü, bir aptal olarak yargılanıyor ve mahkum ediliyorum. Onun gözünde, sonsuza dek en yüksek mertebeden bir beceriksiz, bir tavşan kazanı, neredeyse eski sevgilisinin ailesinin evini yakan çılgın bir piliç olacağım. Ve ben bunu bile doğru yapamadım. Bana bir kurşun sık ve buna merhamet cinayeti de.

"Kim mutfaa perde asar ki?!!" Kendimi savunmak için ılgılık atıyorum. Her şey düşünöldüğünde, henüz hüngür hüngür ağlamaya başlamamış olmam bir mucize.

Sözde avukatımdan uzun, acı dolu bir iç çekiş kaçıyor. "Tamam, anlaşma şu. Beşinci dereceden kundakçılıkla suçlanıyorsun. Bu da A sınıfı bir kabahat, en az ciddi olanı. Ancak yine de yangının kasıtlı olarak çıkarıldığını kanıtlayabilirlerse bir yıl hapis cezası alma ihtimalin var--"

Hapis cezası mı? Bir yıl mı? Bu gerçekten olamaz. Hiç bir zaman bir gün gelip de

Birinin şampanyama tecavüz ilacı katmış olması için dua ediyorum ama o gün geldi. Şu anda dua ediyorum ve çok dua ediyorum.

"Ya pişman olsaydım?"

Mükemmel kaşları kırışıyor. "Ne kadar içtin?"

"Bir kadeh şampanya." Başımı kaldırıyorum ve ilk kez onun iri kahverengi gözlerinde endişeyi görüyorum. "Aklımı başımda tutmak istedim."

"Herhangi bir noktada bayıldın mı?" "Umm, hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Olmadığınızı varsayarak devam edeceğiz. Gregory'lerin bu toplumun temel taşları olduğunu açıklamama gerek var mı? Onların sözüne karşı sizin sözünüz olacak, özellikle de Susan'ın."

"Susan benden hiç hoşlanmadı. Parker oradaydı. Bunun bir kaza olduğunu biliyor!"

"Ne olursa olsun, bu onun malı. Gösteriyi Susan yönetiyor ve onun sözüne karşı sizinki olacak."

BÖLÜM 3

On dakika sonra koridorda küçük bir mahkeme salonuna götürülüyoruz. Titriyorum. Attığımız her adımda vücudum beni gezegenden koparabilecek bir hızda titriyor. Vaughn'un yanımdaki sabit varlığı bunun olmasını engelleyen tek şey. Mahkeme salonunun dışında bir banka oturup sıramızı bekliyoruz.

"Orada ne olursa olsun, tek kelime etmeyeceksin." Vaughn'un sivri bakışları benimkileri delip geçiyor. "Anlaşıldı mı?"

Tartışamayacak ya da kendimi savunamayacak kadar yorgunum. Hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Başımı sallıyorum ve kısaca kontrol ederken bunu kastediyorum

Onu dışarı çıkar. Bütün gece boyunca ilk kez burada olmasından memnunum-- bunu ona itiraf etmektense tırnaklarımı bir penseyle sökmeyi tercih etsem de. Kimse bu adamdan daha iyi bir saygınlık ve yetkinlik imajı çizemez. Davama biraz güvenilirlik katması gerekiyor... umarım.

"Jones."

Gözlerimi kaldırdım. "Hmm."

Bakışları kalkık yüzümde geziniyor. "Bana güvenebilirsin."

Dürüstlük ve endişe bana bakıyor. Endişe şaşırtıcı. Bu adamın etrafında birkaç kez bulundum; sanal olarak birbirimize yabancıyız. Ama yine de endişesi gerçek. "Hayatın berbat olduğu için üzgünüm" tarzında değil. Hayır, kişisel gibi görünen bir şekilde gerçek, sanki onun da tehlikede olan bir şeyi varmış gibi.

"Yapabilir miyim?" Çoğum şüphecilikle doluyken, küçük bir parçam umutsuzca ona inanmak istiyor. Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yok. İnsanlara güvenmem. Hiç güvenmedim. Ama şimdi başka seçeneğim yok.

"Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Sessiz sesi, duygusuzlaştığını düşündüğüm yumuşak bir noktama çarpıyor. Şu anda onun iyi davranmasını kaldıramam. Kibarlık dışında her şeye katlanabilirim. Gözlerimi sıkarak kapatıyor, boğazımı zorlayan duygu dalgasıyla savaşıyorum.

"Peki ya Cassandra?" Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve onu tam bir şaşkınlık ifadesiyle bana odaklanmış halde buluyorum.

"Cassandra kim?"

Dakikalar sonra küçük bir mahkeme salonunda duruyoruz. Sağımızda yorgun, dağınık genç bir savcı. Önümüzde, merkezi oyuncu kadrosundan fırlamış gibi görünen bir yargıç. Yaklaşık

Bir asırlık, gür beyaz kaşlı ve bıyıklı. Bu doğru. Bu benim hayatımın özeti.

"Gerçekten mi?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Şşşt," diye fısıldıyor Vaughn bana doğru bakmadan, yüzü konsantrasyon içinde bir çalışma.

"Adamın kulaklarının dışında büyüyen bir bitki bahçesi var. Hiçbir şey duyamıyor," diye fısıldayarak karşılık veriyorum. Görüş alanımın kenarında Cal ve Cam'in içeri girip on sıra aşağıda oturduklarını fark ediyorum. İçime bir rahatlama çöküyor. Süvariler gelmişti. "Vaughn?" diye mırıldandı yargıç. İki West Highland teriyerini andıran kaşları alnına tırmanıyor. "Herhangi bir Harrison Vaughn'la ilişkisi var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç, o benim babam."

"Hmm, Charlie Weebly'nin selamını söyle."

"Söyleyeceğim, Sayın Yargıç."

Yargıç durmadan konuşuyor, suçlamaları okuyor. Avukatıma göre, olabildiğince sessiz bir şekilde terliyorum.

"Nasıl savunma yapıyorsun?"

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç."

Yargıç, cevap vermeden önce bazı notlara göz atması gereken savcıya hitap eder.

Vaughn hemen sözünü keser. "Sayın Yargıç, sanığın sabıkası yok. Ve iddia edilen suçun işlendiği yere davet edildi. Telefon kayıtları bunu gösterecektir. İki yıldır mağdur tarafla iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmadı."

İki şey var. Birincisi, biraz rahatladım. Vaughn'un bir ceza avukatı olmadığını biliyorum, bu yüzden her iki şekilde de olabilirdi. İkincisi, biraz huşu içindeyim. Kabul ediyorum, onu daha önce bir iş ortamında hiç görmedim, ancak Vaughn'un sergilediği özgüven ve mahkeme salonuna hakimiyeti tüylerimi diken diken ediyor.

Sinirli ve aşırı yorgun savcı, "Sayın Yargıç, kurbanın mülkünde önemli bir hasar var," diye karşılık verir. "Ve suçta tanıklık eden çok sayıda kişi var."

Vaughn, "Kim sarhoştu, Sayın Yargıç?" diye karşı çıkıyor. "Uyuşturucu kullanıldığına dair kanıtlar da var."

"Ne öneriyorsunuz Bay Vaughn? Bu bir tutku cinayetine benziyor. Onu serbest bırakırsam olayların tırmanmayacağına inanmak istemiyorum. Kasabamı kasıp kavurmasına izin veremem."

Yani şimdi King Kong oldum. Harika, gerçekten harika. "Kefaletini ben ödeyeceğim, Sayın Yargıç."

Başım dönüyor, gözbebeklerim Vaughn'u bana bakması için zorluyor. Ama nafile, dikkatini yargıçtan ayırmıyor.

Gür kaşlar yargıcın alnına geri tırmanıyor. "Bunu söyleyeceğinizden korkuyordum." Duraklıyor, bazı kâğıtları karıştırıyor. "Pekâlâ. Kefaletin elli bin dolara indirilmesi talebinizi bir şartla kabul ettiğim kayıtlara geçsin: Bir anlaşmaya varılana ya da bir mahkeme tarihi belirlenene kadar ev hapsi."

"Sayın Yargıç, davalı evini terk edemezse işini kaybedecek ve ciddi maddi sıkıntılar yaşayacak." Vaughn'un gözleri neredeyse belli belirsiz bana kayıyor ve uzaklaşıyor. Ben yine de yakaladım. "Bayan Jones'un sorumluluğunu üstlenmeye hazırım. Benimle kalabilir."

Ne dedin?

Kamçılanıyorum. Ona bakıp duruyorum, dikkatini çekmek için gözbebeklerimle onu dürtüyorum ama yine de hiçbir şey yok. Belki de hiç var olmamışımdır.

"Elli bin dolar ve gözaltında tutulacak, Bay Vaughn. İyi şanslar." Yargıç tokmağını vurdu. "Sıradaki dava dosyada." Kulağıma gelen yüksek perdeden çınlama sesi onu bastırırken sesi kayboluyor.

"Sen bak gibi mutlak köpek Kahretsın." Camilla kollarını açmış bana doğru yürüyor. Dışarıdayız.

Mahkeme salonunda Vaughn'un beni buradan çıkarmak için gerekli evrakları hazırlamasını bekliyorum.

"O kadar iyi, ha?"

Camilla kollarını boynuma dolayıp beni sıkıca kavıyor ve yüzüm devasa büyüklükteki iki göğsünün arasında ezilerek vücudunun manzarasında kayboluyorum.

"Beni tehdit ediyorsun," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum.

Beni kendisinden uzak tutarak daha yakından inceliyor. "Ayakkabıların nerede ve elbisene ne oldu böyle?"

Aşağı bakınca onun ne gördüğünü anlıyorum. Hiç iyi değil. "Onları kerfuffle'de kaybettim. Bir kadınlar tuvaleti bulmam lazım."

"Köşeyi dönünce," diye cevap veriyor yanında duran asık suratlı dev. Kollarını kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe ayırmış, duruşu ve kalkık siyah kaşları beni sessizce yargıladığını ele veriyor. Yüz ifadesi, karısının yakınında olmasını istemediği kötü haber olduğumu söylüyor. Benim yüz ifadem ise keşke seni tersleyebilseydim ama büyük ihtimalle karın sayesinde kefaletimi ödeyeceksin, bu yüzden ödemeyeceğim diyor.

"Ben gidip bankta oturacağım, Boo. Ayaklarım ağrıyor."

Boo eğiliyor ve karısının dudaklarına iki hızlı öpücük konduruyor. "Bir dakika içinde oradayım, tatlım."

Ağzıma biraz kusuyorum. "Beni hasta ediyorsunuz."

Camilla'nın kalın dudakları kocaman, beyaz bir sırtışa dönüştü.

Neyse ki kadınlar tuvaleti boştu. Aynada kendimi dehşet içinde görüyorum ve nefesim kesiliyor. Daha birkaç saat önce çok düzgün bir topuz olan saçım şimdi orman yaratıkları için bir yuva olmuş, gümüş boncuklu elbisem yanlış yerlerinden parçalanmış ve bulanık ela gözlerimi yeşil gösterdiğini düşündüğüm dumanlı siyah göz makyajım yanaklarımdan aşağı akan kızak izlerine dönüşmüş. Sanki bir Chihuahua küçük kirli köpek poposunu silmiş gibi görünüyor.

yanaklarım. Bir demet kağıt havlu alıp musluğun altına tutuyorum.

Aynadaki görüntüme bakarken, bir inat dalgası utancı, hayatımda onarılamaz bir hasara yol açmış olabileceğim korkusunu aşıyor. Çenemi kaldırıyor ve omuzlarımı dikleştiriyor. Yüzümü temizlemeye zahmet etmiyorum. Hayır. Islak kağıt havluları çöpe atıyorum ve o iğrenç pisliği bir onur nişanı olarak takıyorum.

Kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamayı uzun zaman önce bıraktım. Aynadaki karmaşa, tüm kusurlu ihtişamımla ben buyum. Kusurlu kısmına büyük vurgu. Özür dilemek yok. İncir verilmedi. Kendimi yapıyorum, iyi ya da kötü, genellikle daha kötü.

Kadınlar tuvaletinin dışında bir su çeşmesi buluyorum. Kocaman bir yudum almanın tam ortasındaiken köşeden gelen sesler dikkatimi çekiyor. Fısıldıyor gibi değiller, bu yüzden dinlediğim için beni suçlayamazsınız.

"Bizimle kalamaz mı?" Bu Cal. Derin baritonu çok açık.

"Hayır. O artık benim sorumluluğumda. Zaten üç aydan fazla sürmez."

Üç ay mı? Groan.

"Bundan hoşlanmadım."

"Hiçbir şeyi beğenmiyorsunuz" diye cevap veriyor avukatım. Bu konuda ona katılmadığımı söyleyemem.

"Ellerini kendine saklaman için seni uyarmama gerek var mı?"

Sonra hırıltılı, erkeksi bir kıkırdama. "Bir kambur yüzünden kariyerimi tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun? En ufak bir uygunsuzluk fısıltısı bile olsa barodan atılabilirim."

Kambur mu? Tamam, bu acıttı. Her ne kadar aksini söylemek istesem de, biraz acıtıyor. Sadece birazcık. Bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor. Böyle saçmalıklara karşı bağışıklığım olmalı. Bu adama karşı sıfırdan daha az ilgim var, bir kambur olarak bile değil, çaresiz olduğum kadar bile değil ve her tarafımda çaresizlik var.

Onun tipi olmadığımı biliyorum. Eminim süper modellerle ya da süper ünlülerle falan çıkıyordur. Ve Tanrı biliyor ki benim tipim değil. Yine de, bir kambur için bile yeterince iyi olmadığımı duymak hala acıtıyor... birazcık. Ve üç ay boyunca onunla yaşamak zorundayım. Eğer bu dünyada adalet varsa, kiminle sevişirse sevişsin ona pire bulaştıracak.

"Normal şartlar altında, hayır derdim, ama--"

"Ama ne?"

Yeter artık. Bu kadar yeter. Köşeyi dönüyorum ve tüm konuşmalar kesiliyor. "Hazır mısın?" Oyun suratımı takınarak söylüyorum, sanki aralarında gidip gelecek sıcak bir yükten başka bir şey değilmişim gibi beni tartıştıklarına kulak misafiri olduğuma dair herhangi bir kanıttan yoksun olan suratımı.

Başkalarına bağımlı olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Her zaman kendi kendime yetebildim, bu yararlı beceriyi on yıllar önce beni doğuran tembel olarak da bilinen Eileen, beni büyükanne ve büyükbabama rehin bırakmaya ve Dan ile yeni bir başlangıç yapmaya karar verdiğinde öğrendim.

Şimdi bu iki kahramanın merhametine kaldım. Bunu düşününce bile midem bulanıyor. Hayatıma hoş geldiniz. Bazı insanların neşeli, mutlu-şanslı olanları vardır. Bazılarının ise ciddi, amaçlı. Benimkinde ise kısa süreli hafif eğlence anlarıyla bölünen kronik bir kaltak suratı var. Bu o anlardan biri değil.

Serbest bırakılmam ve Vaughn'un kefaletimin ödenmesi için gerekli düzenlemeleri yapması yirmi dakika daha sürdü. Bana çantamı geri verdiler, polisin beni getirdiğinde el koyduğu tek kişisel eşyam olan montum ve diğer ayakkabım tutuklanmamın karmaşası içinde kaybolmuştu.

"Ben gidip arabayı getireyim." Vaughn sinsice uzaklaşır, uzun bacakları kapıdan çıkarken yeri yalar ve

boş park yeri.

"Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkürler," diye mırıldanıyorum cansız bir sesle. Cal'dan bir sürü homurdanma ve Camilla'dan da bir o kadar "Bize teşekkür etmene gerek yok" cümlesi duyuyorum.

Cam kapıdan üçümüz Vaughn'un geniş sırtının aysız gecede kayboluşunu izliyoruz. O gözden kaybolur kaybolmaz Cal bana dönüyor ve yorgun bir şekilde nefes veriyor. Ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor ve kocaman omuzlarını silkiyor.

"Bir şey söylemem gerekiyor --" Yukarı uzanarak, çiziklerle kaplı çenesini ovuyor. Kararsız görünüyor, sanki doğru kelimeleri arıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı Calvin. Bana vermek için can attığını biliyorum.
Hadi şu işi bitirelim."

"Bana bir iyilik yap, onunla uğraşma, tamam mı? Sadece... sakın ol."

Ne? Ne demek istediğini ve kimin hakkında olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Arkadaşı için mi endişeleniyor? Zengin, göz kamaştırıcı arkadaşı ki hayatındaki en önemli sorun muhtemelen bir sonraki sınırlı üretim Porsche için bekleme listesine nasıl gireceğidir, muhtemelen Porscha diye telaffuz ediyordur çünkü böyle havalıdır.

Hayır. Sadece hayır. Hayatımın en kötü gecesini yaşadım. Dolandırıldım, tartaklandım, haksız yere suçlandım, tutuklandım ve hakarete uğradım. En azından ilk ikiye giriyor. Bu yüzden içimde bir yerlerde hızla büyüyen bir öfkenin fitilinin ateşlenmesi şaşırtıcı mı? Gerçekten de öyle olmamalı. İşte o zaman Kötü Amber devreye giriyor, mantığı ve sağduyuyu bir kenara bırakıyor.

"Evet, tabii. Bakire anüsüne ilk kez girdiğimde çok nazık olacağım. Ama ikincisi için söz veremem."

Cal iki kez göz kırpmıyor, ağzı açık kalıyor. Sonra kapatır ve gözleri kısılır. "Gördün mü, işte demek istediğim bu." Gözleri yemek tabağı kadar büyük olan Cam'e döner ve şöyle der,

"İşte tam olarak bunu kastediyorum." Başını sallayarak, Pazar günleri meşhur olan o buz gibi, gri bakışlarını üzerime diyor. "Hiç komik değil."

Omuz silkerek Cam'e bakıyorum. Alt dudağını çiğniyor, kocasını daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışırken umutsuzca gülmemeye çalışıyor. Kankalar 4 eva. Cal ellerini kalçalarına koyuyor ve başını geriye doğru eğiyor.

"Sakin ol Calvin," diye yarı homurdanıyorum, yorgun ve genellikle kızgınım kapalı. "Tatlı çocuk prensin benim şeytani büyülerimden güvende. Hapisten kurtulmak için tek şansım o. Ayrıca, oralarda öylece dolaşamazsın. Bölgeyi hazırlamalısın--"

Cal karısına, "Bunu dinleyemem," diye mırıldanır.

"Şaka yapıyor, Boo." Ağır okşama devam ediyor. "Amber, ona şaka yaptığını söyle."

Vaughn'un pimped out Audi A8'i kaldırıma yanaşiyor. Siyah renkli camlar, siyah jant kapakları, siyah boya. Tahminimce siyahı seviyor. Elinde kışlık bir erkek ceketıyla iniyor. Bekle, o da siyah. Kapıyı yırtıp açıyor, tek kelime etmeden yanımıza geliyor ve ceketı çıplak omuzlarıma atıyor. Hareketleri kişisel değil, hızlı ve etkili. Görevi olan bir adam ve görünen o ki bu görev beni kundaklamak.

"Ne yapıyorsun?"

Sorum görmezden geliniyor. Ceket bir uyku tulumu kadar büyük, anatomimin dışarıda kalan tek kısmı başım ve çıplak ayaklarım. Gözlerim aynı derecede sessiz olan Cal ve Cam'e kayıyor. Bu kez sorumu yanımda duran iki cesede yöneltiyorum.

"O ne yapıyor?"

En iyi arkadaşımın şaşkın kaşları benimkilerle eşleşiyor. Tartışmaya fırsat bulamadan Vaughn beni kucağına alıyor, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve arabaya taşıyor.

Ev sahibi beni işaret ederken avazı çıktığı kadar "yangın başlatıcı!" diye bağırdığı için yüz kişinin önünde tutuklanmak bunu yapmadı. Bir ayakkabı kaybetmek

Bir ekip arabasının arkasına itilip kakılmam bunu yapmadı. Sabıka fotoğrafımın çekilmesi bile yapmadı. Ancak, bu adam tarafından küçük bir çocukmuşum gibi taşınmak, haysiyetimden geriye kalan her şeyi toz haline getirmeyi başardı.

Dışarıda hava on dereceye yakın, beton donmuş durumda ve çıplak ayaklarımın yere değmek zorunda olmamasından hiç hoşnut olmasam da yine de rahatsızlığımı gizleyemiyorum. Bedenim onun güvenli tutuşunda bir ceset gibi dururken, ben dümdüz önüme bakıyorum.

"Ara beni," diye bağılıyor Camilla.

Başımı sallamak için döndüğümde Cassandra'nın kapıdan çıktığını fark ediyorum. Serbest bırakıldıktan sonra, bekleyen sarı bir taksiye yöneldi. Beni gördüğünde tam binmek üzereydi. Yumruklarını havaya kaldırarak bağılıyor, "Cinder! Seni seviyorum, kızım."

"Arkadaşın mı?" diyor beni taşıyan tuhaf adam. Sesindeki eğlence notası beni ona bakmaya zorluyor. Dudakları titriyor, sonunda disipline ettiği bir gülümsemenin eşliğinde.

Kolumu ceketimden çekip çıkarıyorum ve Cassandra'ya el sallıyorum. "O şimdi." Beni nazikçe arabanın yolcu koltuğuna oturturken, kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gözleri benimkileri gerekli gördüğümünden daha uzun süre tutuyor. Sanki ruhuma bakıyor ve beni hasarlı mal olarak yargılıyor gibi hissediyorum. Bu beni dayanılmaz derecede rahatsız ediyor, alışkın olduğum bir durum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Başka tarafa bakmak için can atıyorum. Ancak, bir meydan okumadan geri adım atmamayı uzun zaman önce öğrendim. Bu yüzden o kapıyı kapatana kadar arkama bakıyorum.

Şehre dönüş yolculuğu Brezilya ağdası yaptırmak kadar eğlencelidir, acı vericidir ve sonsuza kadar sürecekmış gibi

görünür. Vaughn tam bir saat boyunca boş gözlerle önüne bakar.

İfade. Adliyede paylaşmış olabileceğimiz birkaç dakikalık anlayış sanki hiç yaşanmamış gibi çoktan silinip gitmiş. Sessiz olmak istiyor. Sessiz olabilirim. Bu kaybetmeye niyetli olmadığım bir irade savaşı.

"Gregory ile hiçbir şekilde, hiçbir biçimde temas kurmamanın önemini anladığınıza inanıyorum. Sosyal medyada değil. Hiçbir yerde."

Bu ses tonu. Bu ses tonu kulaklarıma kara tahta çivisi gibi geliyor.

Dudaklarım inceliyor, bu işi bir an önce bitirmeye karar veriyorum. "Bak... umm..." Bayım mı? Hayır, hayır. Kulağa garip geliyor. Tekrar başlıyorum. "Vaughn--"

Hitabım başını yavaşça bana doğru çevirmesine neden oluyor. Göz kapakları ağırlaşıyor ve ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. Ona hiç resmi olarak hitap etmedim. Genelde Fancy McButterpants ya da Fancy Pants derdim - Kutsal Süslülüğünün bir ya da iki kademe aşağı çekilmesi gerektiğine karar verdikten sonra bendeniz tarafından seçilen lakabı. Ama asla Bay Vaughn ve asla ilk adıyla hitap etmem. Bazı saçma nedenlerden dolayı onu ilk adıyla çağırarak çok samimi geliyor. Aramızda var olmayan bir rahatlık, bir samimiyet çağrıştırıyor. Bu yüzden hiç kullanmadım. Bir kere bile. Garip, biliyorum. Neyse o.

"O pis domuzun oğluyla bir daha konuşmaya niyetim yok ama birinin konuşması gerekiyor. O da oradaydı. Bunun bir kaza olduğunu biliyor."

Parker güvensiz, pasif agresif bir adam/çocuk olabilir ama bir kaza yüzünden beni haksız yere hapse attırmayacak.

"Davayla David Pitt ilgilenecek. En iyi nasıl ilerleneceğini o bilir."

"David kim?"

"Bir meslektaşım. Ceza hukuku alanında çalışıyor, tüm müşterilerimi ona yönlendiriyorum."

"Ona param yetmez! Zaten size geri ödemem sonsuza dek sürecek."

"Kimseye geri ödemek zorunda değilsin. Calvin hallediyor."

"Ben hayır kurumu değilim. Ne kadar ücret alıyorsun? Saati üç yüz mü?"

Yüzündeki kara mizah sadece tek bir şey söylüyor - bana aptal da diyebilirdi. İşte yine o kaşıntı hissi.

Yorgun bir iç çekişle tekrar deniyorum. "Beş yüz."

"Bana paran yetmez."

"Bin mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Zamanımı ne halt etmeye harcıyordum? Hukuk fakültesine gitmeliydim." Programın bu bölümünde gözlerimi kapatıp kafamı cama vuruyorum. Kendimi bu pis çukurdan çıkarmak sonsuza kadar sürecek.

"Saat başına ücret almıyorum, Jones. Ben bir işletme yöneticisiyim. Bana yüzdelerle ödeme yapılır."

Para çantasına bakıyorum. Düşüncelere dalmış, belli belirsiz bir gülümseme takınıyor. Gülümseyecek neyi var ki? Muhtemelen şu anda yaşadığım karmik cezalandırma.

"Bunu komik buluyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor ve bunu kastettiğini görebiliyorum.

"Bunun bana tam olarak neye mal olacağını bilmek istiyorum çünkü eğer bir bankayı soymam gerekiyorsa, her kuruşunu geri ödeyeceğim."

"Sanırım suç dolu bir hayat için biçilmiş kaftan olmadığını tespit ettik. Ayrıca, Calvin çoktan parasını ödedi."

"O zaman Calvin'e geri ödeyeceğim. Tam miktarı istiyorum."

Uzun uzun iç çektim ve kaşlarımı kaldırdım. "Miktar sıfır."

Bunu takip eden sessizlik beni bitkin bırakıyor, kalan enerjim de içimden akıp gidiyor. Bununla savaşmanın ne anlamı var? Gerçekten mi? Zaten hiçbir şey fark etmiyor. Hayatım çoğu zaman gitmek istediğim hiçbir yere doğru sabit bir yolda ilerliyor gibi görünüyor.

Yeni oda arkadaşıma bir kez daha bakıyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bu benden başka kimsenin suçu değil. Önümüzdeki üç ay boyunca bu adamın merhametine kalacağım gerçeğini kabullenme zamanı. Ve Tanrı biliyor ki, süslü bir dairede Süslü McButterpants ile yaşamaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim. Doğru adımla başlamak en iyisi.

"Bak Vaughn, en sevdiğin kişi olmadığımı anlıyorum. Cal'a ne tür bir iyilik borcun var da haraç olarak gönüllü olmanı gerektiriyor bilmiyorum ama işte buradayız, önümüzdeki... ne demiştin?" Dramatik bir kaşımı kaldırarak ekliyorum, "Önümüzdeki üç ay. Sanırım üç ay boyunca birbirimizin saçından uzak durmayı başarabiliriz." Mükemmel şekillendirilmiş koyu kahverengi saçlarına bakarak bir gösteri yapıyorum. "Korkunç miktarda saç ürünü kullanmana rağmen."

Kaşlarını çatarak oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Ben saç ürünü kullanmıyorum."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz. Her neyse, bu yeterince kolay olmalı. Sen gündüz çalışıyorsun. Ben geceleri çalışırım. Birbirimizi neredeyse hiç görmeyeceğiz. Kimsenin yanlışlıkla sevişme tehlikesi yok."

Tepkisi hızla gelir. Başı dönüyor, suçluluk ve şaşkınlık süper modellere layık yüz hatlarına yayılıyor. Sonunda gerçek bir duygu gösterisi. Jones takımı için bir puan. Memnuniyet ağzımın kenarlarını yukarı kaldırıyor. Hiç şüphe yok ki, gecemin en önemli olayı buysa hayatım çöplükten farksız demektir.

Dikkati tekrar önündeki yola kayar. Bunu üç uzun dakikalık ağır bir sessizlik izler. "Ben--" demek istemedim.

"Sakin olun, avukat bey." Ondan uzun ve garip bir özür dilemesi isteyeceğim son şey. "Zarar yok, faul yok. Duygularımı incitmek, sizin ya da herhangi bir erkeğin ne düşündüğünü umursamamı gerektirir ve sizi temin ederim ki umursamıyorum. Açıkçası, bu geceden sonra Midilli Adası'na taşınmaya çok yakınım. Tek ihtiyacım olan sizin hukuki uzmanlığınız ve önümüzdeki üç ay boyunca uyuyabileceğim bir yatak."

Derin bir nefes üflüyor, elleri dulavratotu ağacından direksiyon simidinde sıkılaşıırken vücudu gevşiyor. "Sende."

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. Bunu söylerken ne kadar samimi olduğumu görmesini istiyorum. "Ve bunu takdir ediyorum. Bunun senin için de berbat olduğunu biliyorum."

Sabit bakışlarımı tutarak başıyla onaylıyor.

Balyoz şimdi hazır!!

YAZAR HAKKINDA

Paola Dangelico her türlü r o m a n t i z m i , kağıt hamurunu, NY Jets'i ve gününü ahırda geçirmeyi seviyor (görünüşe göre en iyi düşüncesini at kakası küreklerken yapıyor). Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten ve sosyal medyadan pek hoşlanmıyor ama yine de size bağlantıları verecektir.

- [Goodreads](#)
- [Pinterest](#)
- [Facebook Okuma Grubu](#) (P. Dangelico's Mod Squad)

Ya da beni burada bul.
www.pdangelico.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.